

ချစ်လှစွာသေခံလူကလေးများသို့



လာခြင်းကောင်းသော

လူကလေး

ခင်နှင်းယု

ဒုတိယအကြိမ်

mgyde.com

လာခြင်းကောင်းသော
လူကလေး
ခင်နှင်းယု



KHY0009
2,500.00 KS

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊
 ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း၊
 အပြင်အဆင် - အမ်အက်စ်အို
 ၂၀၁၃၊ ဇူလိုင်လ၊ ဒုတိယအကြိမ်၊ အုပ်စု ၅၀၀
 ရောင်းစွဲ - ၂၅၀၀ | ကျပ်

၈ ၉ ၈ . ၈ ၃

လာခြင်းကောင်းသောလူကလေး
 ခင်နှင်းယု - ရန်ကုန်၊
 စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ၊ ၂၀၁၃၊
 စာမျက်နှာ ၂၆၄ မျက်နှာ၊ ၁၃ စင်တီ x ၂၀ . ၅ စင်တီ
 (၁) လာခြင်းကောင်းသောလူကလေး



လာခြင်းကောင်းသော

လူကလေး

ခင်နှင်းယု



mgyc.com

mgyc.com

စာရေးသူ၏ အမှာ

မနှစ်က အေးမြသော ဆောင်းရာသီ၏ ညတစ်ညတွင်ထင်ပါသည်။ အရှေ့ဂျာမနီသံရုံး ညစာစားပွဲတစ်ခု၌ စာရေးဆရာမကြီး ဂျာနယ်ကျော် မမလေး၊ စာရေးဆရာကြီး သော်တာဆွေတို့နှင့် ကျွန်မ တွေ့ပါသည်။

ကုလားထိုင်များ ဝိုင်း၍ထိုင်နေကြပါသည်။ သူတို့၏ နှစ်ယောက်ကြားတွင် ကျွန်မထိုင်လျက်ရှိပါသည်။ ဦးသော်တာဆွေက ကျွန်မ လက်ချောင်းလေးများကို ဆုပ်ကိုင်၍ ဒေါ်မမလေးကို ပြပါသည်။

“ဘယ့်နှယ်လဲ၊ ခင်နှင်းယု လက်တွေက မဟန်ဘူး၊ ဆေးကုပေးဦးလေ” ဟု ဆိုပါသည်။ အစ်မကြီး မမလေးက သွေးရောင်လွမ်းသော သူ့ လက်ချောင်းများနှင့် ကျွန်မ၏လက် အေးစက်စက် ဖြူဖွေးဖွေးကို ကိုင် ကြည့်ပါသည်။ အစ်မကြီးလက်မှာ ပူနွေးနေပါသည်။

“ဟုတ်ကဲ့” ဟူ၍ တိုတိုတုတ်တုတ် ကျွန်မ ဖြေပါသည်။

“အသက်ငယ်ငယ်လေးရှိသေးတာ ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်မှပေါ့”

(၁)

ဟု ဦးသော်တာဆွေက ဆိုပြန်၏။

“မငယ်တော့ပါဘူးလေ၊ မြေးဦးပဲ ရနေပြီ” ဟူ၍ ကျွန်မက ဖြေပါသည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျို...အစ်မကြီးမမလေးရေ၊ ခုမှ တွေးမိတယ်။ အစ်မကြီးမှာရော၊ ကျွန်တော့်မှာရော၊ မခင်ယုမှာရော မြေးတွေကိုယ်စီ ရနေပါပကော။ အဲ...အဲ...မြေးကို ချစ်တာဟာ ရည်းစားဦးချစ်တာနဲ့ တောင် မတူဘူးဗျနော်...”

“ဒီလိုဆို မြေးကိုချစ်တာ စာဖွဲ့ပါဦးလား” ဟူ၍ အစ်မကြီး မမလေးက အကြံဉာဏ်ပေးပါသည်။

“ရေးလေ၊ ကျွန်မတို့သုံးယောက်ရေးပြီး “မြေး” ဆိုတဲ့ အမည်နဲ့ စာအုပ် စုထုတ်တာပေါ့” ဟု ကျွန်မက ပြောခဲ့၏။ ယခု သူတို့နှင့် အဆက်ပြတ် ခွဲခွာ၍ နေရင်းမှ ကျွန်မသည် “လာခြင်းကောင်းသောလူကလေး” စာအုပ်ကို ရေးလိုက်ပါသည်။ မြေးဦးလေးကို မှီ၍ ရေးချင်တာတွေကို ရေးချပါသည်။ “မြေးဦး” အကြောင်း သက်သက် ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်ပါမည်။

အစ်မကြီးမမလေး၊ ဦးသော်တာဆွေတို့မှာ ကျွန်မထက် တစ်ခေတ်၊ နှစ်ခေတ် စော၍ စာပေနယ်ကို ရောက်လာသူများ ဖြစ်၏။ ကျော်ကြားသူများ ဖြစ်၏။ သို့သော် ယခုတိုင် ကျွန်မ တွေ့ရသည်မှာ သူတို့သည် နုပျိုတုန်း၊ ရွှင်ပျိုကြတုန်း၊ သွက်လက်ကြတုန်း ဖြစ်၏။

ကျွန်မသာ ခဏခဏ မရဏမင်း၏ တံခါးခေါက်သံကို ကြားနေရ၏။ သူ မဝင်လာနိုင်သေးဘူးဆိုသည်ကိုတော့ ကျွန်မ သိပါ၏။ သို့သော် အနာဂတ်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ သင်္ခါရကိုသော်လည်းကောင်း ကြိုတင် မတွက်ဆနိုင်သော ကျွန်မသည် “လာခြင်းကောင်းသောလူကလေး” ကို ရေး၍ ကျွန်မတစ်ဦးတည်း ထုတ်ဝေလိုက်ပါသည်။

(၈)

ဦးသော်တာဆွေနှင့် အစ်မကြီးမမလေးတို့သည် ကျွန်မအား ခွင့်လွှတ်
ကြမည်ထင်ပါသည်။

ကျမ်းပြုဆရာ အသီးသီးနှင့်အတူ လက်ဦးဆရာများဖြစ်သော
ဆရာကြီး ဦးဘိုးထင်၊ ဆရာလေး ဦးဘစိန်၊ ဦးထွန်းတင်၊ ဆရာမ
ဒေါ်လှတင်၊ ဆရာဦးဘသွယ်တို့ပင် ကွယ်လွန်ခဲ့ကြပြီ။ သူတို့သည်
ကျွန်မ၏နှလုံးသားဝယ် မြန်မာစာကို အခြေခံချပေးသူများ ဖြစ်ပါ၏။
ထိုဆရာကြီးများနှင့်တကွ တက္ကသိုလ်မြန်မာစာဌာနမှ ဆရာ-ဆရာမ
များအားလုံးအားလည်းကောင်း၊ မွေးနေ့တွင် ဓမ္မပဒ ဝတ္ထုတော်ကြီးကို
မွေးနေ့လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးသော ခင်ပွန်းသည်အားလည်းကောင်း
ဤစာအုပ်ဖြင့် ဦးညွှတ်ပါ၏။

ဤစာအုပ်ရေးသားအပ်သော စေတနာကုသိုလ်အဖို့ကို ကွယ်လွန်
သူ ဆရာကြီးများအားလုံးအား အမျှ...ပေးဝေးပါ၏။

သတ္တဝါများအားလုံး ချမ်းမြေ့ရွှင်လန်းပါစေ...။

ခင်နှင်းယု
၂၂-၈-၆၉



[Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page]

ရေယမုန်၊ အမွန် သီတာတိုင်းသို့လေ...။
ရှက်လိမ္မာ၊ မကြာခေါင်စေခိုင်းမယ်ပလေး။ ။
တောင်ဝိုင်းစုံလွင့်၊ မြင့်တိမ်ယံဗွေ၊ ရေယဉ်စီးတဲ့
မြစ်ကြီးငယ်သောင်ခြေ။

ရွှေရွှေရောင်သား၊ ငွေငွေရောင်သား။ ။
ပြေရေယဉ်မှော်ပင်ကြား၊ မြူးတဲ့စံငါး၊ လေးမယ်
ခင်နတ်သွင်ထား၊ ဘုန်းမယ်ဖို့သား၊ နှုတ်ဖျား
ဝါဝါ၊ ပံန်းလွှာရွှေသွေး၊ ချိကာယူလို့ပေး။ ။
ကိုယ်မွေးသိင်္ဂါ၊ ဖြူစွာငွေသွေး ကျောင်းဝင်
ကလေး။

ရွှေဘုံသူ ကလေးငယ်ဖို့၊ ချိုအေးသံသာ။
စုံရှယ်လီ ရှိရင် ညောင်းတယ်၊ တောင်းယူခဲ့ပါ။
နွဲ့နွဲ့မာန်ကိုးငယ်နဲ့၊ အိုဆိုးလိုက်တာ။
မြမျက်ရည် ဂေါ်ဇင်ညွှာက ငိုရှာလုနီး။
မောင်မောင့်ကြီးငယ်၊ စိန်ကြိုးသွယ်။
ဟာ တိတ်ပကွယ်။ ကြောင်ညှိပါးငယ်
စားတတ် လှတယ်။ ။

ရေပေါ်မှာ လွမ်းပါတဲ့၊ ကန်စွန်းနွယ်။
 ဒေါင်းဖလံဝါရောင်စုံကွယ်လို့၊ ခိုင်ရွှေနွယ်သီး။
 ဇေယျရည်ထီးမှာတဲ့၊ အညည်းတော်ပြေ။
 ယိုလေသဲညှာ စိန်ရိုးညှာလွဲမယ်လေး...နွဲဟန်လို့သာ။ ။
 ဩော်...သားကြီး အိပ်ပျော်လို့ သွားပြီလား။
 တိတ်ပါတော့ သက်လျာငယ်ဉာဏ်ရှာလို့ဆို။
 မေ့မောင်ကြီး မပူပါနှင့်၊ ပင်တိုင်သူ စိတ်မကောင်း
 ပါဘု...

ကွယ်၊ လောင်းနေညွန့်မျိုး...ဆိုတဲ့ ရေယမုန်ပတ်ပျိုးရဲ့ အချစ်ပိုဒ်
 သဖြန်လေးကိုတောင် ဘွားဘွားဆက်ဆိုမလို့။ သားကြီးဟာ ဘွားဘွား
 သမီးက မွေးတဲ့ ဘွားဘွားရဲ့ မြေးကြီးပါ။ ဒါပေမဲ့ သားကြီးလို့ လွယ်လွယ်
 ပဲ ခေါ်လိုက်တော့မယ်။

စောစောက နာနီသိပ်တာလည်း သားကြီးက မအိပ်။ ခုမှပဲ
 အိပ်တော့တယ်။ သားကြီးက အေးအေးနွဲ့နွဲ့နွဲ့ မြန်မာ သီချင်းကြီးကိုမှ
 ကြိုက်လို့လား။ ဒါကတော့ ဘွားဘွားအထင်ပါလေ။ သားကတော့
 ခုနေခါ မှာ သီချင်းကြီးတာတွေ၊ သေးတာတွေ ဘာကိုမှ နားလည်ရှာမှာ
 ဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းရဲ့မျက်တောင်ကော့ကြီးတွေ စင်းပြီး ဘွားဘွား
 ရင်ခွင်ထဲမှာ အိပ်ပျော်သွားပြီ။ ဖြူနေတဲ့ သားကြီးရဲ့ ပါးစုံပေါ်မှာ
 မအိပ်ခင်က သားကြီးလက်နဲ့ ကုတ်ထားတဲ့ အနီစင်းကြီးတွေက
 ရဲလို့ပါလား။

ဘွားဘွား အိပ်ရာပေါ် ချသိပ်လိုက်တော့လည်း နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်
 ဆက်ပြီး အိပ်ပျော်သွားပြီ။ မင်းရဲ့ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ နာနီဟာ မင်း
 အိပ်ပျော်မှ တခြားဝေယျာဝစ္စတွေကို လုပ်ရတော့တယ်။

သားကြီးရဲ့ မေမေ'မိ'ကတော့ ကျောင်းမသွားခင်က သူ့ဖေဖေ

ဦးပုံစံကြီး ဟန်ပန်အတိုင်း စာတစ်ရွက်ပေါ်မှာ နာနီလုပ်ရမယ့် တစ်နေ့ လုပ်ငန်းစဉ်တွေကို တစ်၊ နှစ်၊ သုံး၊ လေး နံပါတ်ထိုးပြီး အစီအစဉ် ရေးပေးခဲ့တယ်။

ဘွားဘွားကိုတော့ ပြောခဲ့တယ်ကွယ်။ “မေမေရယ် သားကြီးလက် မှာစွပ်ဖို့ ပိတ်စ နူးနူးညံ့ညံ့နဲ့ လက်အိတ်တစ်စုံချုပ်ပေးပါတဲ့။ သားရဲ့ လက်သည်းတွေကို ညှပ်လို့ မဖြစ်သေးဘူးတဲ့” သားကြီးဟာ နှစ်လ၊ မှ မပြည့်သေးဘဲကိုး...။

ဪ...ခွေးမိ ခုတော့ သူ့သားကြီးကို ချစ်တတ်လာပြီ။ မိခင် မေတ္တာဆိုတာ ဘယ်လိုလဲဆိုတာ သိလာပြီပေါ့ သားရယ်။ သားအတွက် လက်အိတ်ချုပ်ဖို့ ပိတ်စ နူးနူးညံ့ညံ့က ဝယ်ဖို့ မလွယ်သေးတော့ ဘွားဘွား ကလေး မင်းရဲ့ ဘာဘဦးပုံစံကြီးကိုင်တဲ့ ပဝါချောချော တစ်ထည်ကို သား အိပ်နေတုန်း လက်အိတ်ချုပ်ပြီး ပေးရတယ်။ အိပ်ပျော်နေတဲ့သားမျက်နှာ ကို ကြည့်ရင်း လက်ကလည်း လက်အိတ်ကို ချုပ်ရင်း ဘွားဘွားစိတ်ကူး ယဉ်ယဉ်နဲ့ စိတ်ကူးပြီး စာတွေရေးလိုက်တာ စာတစ်အုပ် ပြီးသွားရော။

ဘွားဘွား စိတ်ကူးသမျှ အသည်းနှလုံးမှာ ခံစားရချက်တွေဟာ (Computer ကွန်ပျူတာစက်) နဲ့ ဦးနှောက်ကို ဆက်ထားပြီး ဒက်ဒက်- ဒက်ဒက်နဲ့ စိတ်ကူးသမျှ လက်နှိပ်စက်နဲ့ ရိုက်ပြီး စာရွက်ပေါ်မှာ သွား ထင်ရင် ဘယ်လောက်များ ကောင်းလိုက်မလဲ။ ခုတော့ ဘွားဘွားလက်တွေ ဟာ အကြောအား မသန်လို့ စိတ်ကူးနှောက်ကို ကလောင်က သွက်သွက် မလိုက်နိုင်ဘူး။

ဘွားဘွားလေး...အဲဒီ “ရေယမုန်” ပတ်ပျိုးသီချင်းကို မြန်မာသီချင်း ကြီးတွေထဲမှာ သိပ် ကြိုက်တာပဲ။ ရေးတဲ့သူက ကနောင်မင်း အိမ်ရှေ့ မိဖုရား လှိုင်ထိပ်ခေါင်တင်။

ဘွားဘွားစိတ်ကလေး တစ်မျိုးပဲ။ သူတို့ကို အချစ်ရူးလို့ပဲ ရေးရေး၊

ဘဝလှိုင်းပုတ်ခဲရလို့ပဲ ရေးရေး၊ ဒီလှိုင်းထိပ်ခေါင်တင်နဲ့ သူ့မိခင် အနောက်
နန်းမတော် မမြလေးတို့ကို ဘွားဘွားမမြင်ရဘဲ သိပ်ချစ်တာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့
လည်းဆိုတော့ ရွှေနန်းစည်းစိမ်ခံစားရင်း တစ်ဖက်က စာပေကို ပြုစု
သွားကြလို့ပဲကွယ်။

အဲဒီရေယမုန်ပတ်ပျိုးကလေးထဲက စာပိုဒ်ကလေးတွေကို သီချင်း
ဆိုပြီး ဘွားဘွားကလေးသိပ်ချင်လိုက်တာလည်း မပြောနဲ့တော့။
သူ့ပတ်ပျိုးထဲမှာ အိမ်ရှေ့ မိဖုရားရယ်လို့ ထီးဟန် နန်းဟန် ထီးသံ
နန်းသံတွေလည်းပါတာပေါ့လေ...။

ဒါပေမဲ့ ဘွားဘွားက မြစ်ဝကျွန်းပေါ်သူဆိုတော့ မြစ်တွေ၊ချောင်း
တွေ ငါးလေးတွေနဲ့ ကြီးပြင်းလာတဲ့သူမို့လား။ ဒီပတ်ပျိုးကို စပ်စဉ်က
လှိုင်းထိပ်ခေါင်တင်ဟာ သူချစ်တဲ့ ထန်းတပင် မင်းသားကို ကြည့်ပြီး
ဒီဂီတတွေ သီချင်းတွေ ရင်ထဲကလှိုင်းထဲပြီး ကြွလာတယ်ထင်ပါရဲ့နော်။
သူ့စကားလုံးတွေကို ဘွားဘွားသိပ်ချစ်တာပဲ။

“တောင်ဝိုင်းစုံလွင့်၊ မြင့်တိမ်ယံဗွေ၊
ရေယဉ်စီးတဲ့မြစ်ကြီးငယ်သောင်ခြေ...”

အမှန်တော့လေဘွားဘွား စကားပြေရေးလိုက်ရင် သူ့မူလအရသာ
ပျက်သွားမှာစိုးတယ် သားကြီးရယ်။ နည်းနည်းရေးပြရမယ်ဆိုရင် သူ့
စိတ်ထဲမှာ သူ့သား ထန်းတပင် မင်းသားကလေးကစားဖို့ မြစ်ကမ်း
သောင်ခြေမှာ မြရောင်လို စိမ်းလဲ့နေတဲ့ မြစ်ရေယဉ်ထဲက မှော်ပင်တွေ
ကြားမှာ မြူးပျော်နေတဲ့ ငါးလေးတွေကို သွားပြီးကောက်ပါလို့ ဗျိုင်းငှက်
ကလေးကို ခိုင်းနေတာသားရဲ့။ သူ့သားကို ချောတဲ့ အချောတော် ရွှေဘုံသူ
အပျိုတော်လေးတွေရယ်တဲ့၊ ဗျိုင်းဖြူလေးချီယူလာတဲ့ ငါးလေးတွေကို
ဗျိုင်းကလေးဆီက တောင်းယူခဲ့ပြီးပေးပါတဲ့။

ပြီးတော့လေ နွဲ့ဆိုးဆိုးနေတဲ့ သားကြီးကို မငိုပါနဲ့တဲ့။ ကြောင်

ဖားကြီး ကိုက်လိမ့်မယ်တဲ့။ ဒီအပိုဒ်ကလည်း အရပ်သူ ရိုးရိုးတို့ပြောနေကြအရပ်သူသံပါပဲ။ ထီးသံနန်းသံမပါဘူး။ အရပ်ထဲမှာလည်း မိခင်တွေဟာ သားကိုချော့ရင် “သားကြီးအိပ်တော့ သားကြီးမအိပ်ရင် ကြောင်ညိုဖားကြီးကိုက်လိမ့်မယ်” လို့ ချော့ပြီး သိပ်ကြတာပါပဲ။

“ရေပေါ်မှာ လွမ်းပါတဲ့ ကန်စွန်းနွယ်၊ ဒေါင်းဖလံဝါရောင်စုံကွယ်လို့၊ ခိုင်ရွှေနွယ်သီး...”

ငါးလေးတွေတင် မဟုတ်ဘူးတဲ့ သူ့သားကြီး ကစားဖို့ ရေပေါ်မှာ တွားပြီး ပေါက်နေကြတဲ့ ကန်စွန်းနွယ်တွေလည်း ယူခဲ့ပါဦးတဲ့။ ညနေစောင်းနေမင်းကြီးက အနောက်ဘက်မှာ ဝင်လုဆဲဆဲ ရေပြင်ပေါ်မှာလည်း နေရောင်တွေဟာ ရောင်စုံဖြာကျနေစေအချိန် ကန်စွန်းနွယ်ပွင့်လေးတွေရဲ့ အလှအပကို သူ နန်းတော်ပေါ်က မြင်ယောင်နေတယ်ထင်ပါရဲ့ သားရယ်။ ကန်စွန်းနွယ်အပင်တွေကိုလည်း ခူးလာခဲ့ပါဦးတဲ့...။

ဪ...ဘွားဘွားလည်း ကဗျာစပ်တတ်ရင်ဖြင့် ဘွားဘွားတို့ မြစ်ဝမြေကုန်းရဲ့ အလှအပအတွေကို ကဗျာစပ်ပြီးသားကြီးကို သိပ်ပါရဲ့။ ခုတော့ သူရေးထားခဲ့တဲ့ ပတ်ပျိုးကိုပဲ ဆိုပြီး သိပ်ရတော့တယ်...။

သူ့ပတ်ပျိုးအဆုံးမှာတော့ “တိတ်ပါတော့ သားကြီးရယ် သားတော်မောင်ငိုရင် ပင်တိုင်စံဖြစ်တဲ့ မယ်မယ်ဖုရား စိတ်မကောင်းပါဘူးတဲ့” ရှင်းရှင်းရေးရင်တော့ သားကြီးငိုရင် စိတ်ညစ်တယ်ပေါ့။ အဆုံးသတ်မှာတော့ “လောင်းနေညွန့်မျိုး” လို့ အဆုံးသတ်ထားတယ်။ နေမျိုးနွယ် လာဖြစ်တဲ့ မင်းလောင်းမင်းလျာလေးပေါ့လေ။ အမှန်တော့လည်း ကနောင်မင်းသားသာ မင်းအဖြစ်ဆက်ခံရရင် သူ့သား ထန်းတပင်မင်းသားလေးဟာလည်း တစ်နေ့ အိမ်ရှေ့စံမင်းသား ဖြစ်လာမှာပေါ့...။

ဘွားဘွားရဲ့သားကြီး ကြီးလာရင်လေ မြန်မာရာဇဝင်တွေကို ဖတ်ကြည့်ပေါ့သားရယ်။ ဘွားဘွားလေ စာအုပ်တွေ အများကြီးရှာဖွေပြီးထား

ခဲ့တယ်။ သားကြီးဖို့ အမွေပဲပေါ့။

သားကြီးက ထင်လေမလားမသိ။ “ဘွားဘွားကလည်း စိန်တွေ၊ ရွှေတွေတော့ မထားခဲ့ဘူး။ သားကြီးဖို့ စာအုပ်တွေပဲထားခဲ့တယ်လို့” အပြစ်တင်ကောင်း တင်လိမ့်မလားမသိ။ အမှန်တော့ သားကြီးသာ စာပေတန်ဖိုးသိခဲ့ရင် “ဪ...ဘွားဘွားရဲ့ အမွေတွေဟာ သားစဉ်မြေးဆက်စားလို့ မကုန်ပါလားလို့” သားကြီး တစ်နေ့ ကျေးဇူးတင်လိမ့်မယ်။ ဒီ‘ရေယမုန်’ပတ်ပျိုးရဲ့ တကယ့်အဓိပ္ပာယ် အပြည့်အစုံကို ပညာရှင်တွေ အများကြီးရေးခဲ့ပါတယ်။ သူတို့အယူအဆထဲက ကောက်နုတ်ပြီး ဘွားဘွားအထင်နဲ့ အယူအဆကို ပူးပေါင်းပြီး သားကြီးပြောပြရတာ။

ဂီတဝိသောဓနီ ကျမ်းမှာတော့ “ဝိဇယကာရီ ပတ်ပျိုးကလေး” လို့ ရေယမုန်ပတ်ပျိုးကို ခေါင်းစဉ်တပ်ထားတယ်။ ဝိဇယကာရီနန်းတွင်း ပြဇာတ်မှာ ဒီပတ်ပျိုးကလေးက တစ်ခန်းအပါအဝင် ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဆရာကြီးဒီးဒုတ် ဦးဘချိုကတော့ သာမန်အရပ်သုံးကလေးချော့သီချင်း တွေကို ထီးဟန်နန်းဟန်နဲ့ နန်းတော်ပေါ်မှာ လွှမ်းမိုးသွားအောင် မြှင့်တင် ပေးနိုင်တဲ့ စာဆိုရှင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ လှိုင်ထိပ်ခေါင်တင်ကို ချီးကျူး ထားတယ်။ လှိုင်ထိပ်ခေါင်တင်ကတော့ သူ့ပတ်ပျိုးအဆုံးမှာ သူ့ သားတော်ကို “လောင်းနေညွန့်မျိုး” လို့ အမျိုးဆက်ကို ဖော်ပြသိကျူးရင်း အဆုံးသတ်ထားတယ်။

ဘွားဘွားရဲ့ သားကြီးကတော့ မင်းသွေးမင်းမျိုး မဟုတ်ပါဘူး သားကြီး သာမန်မျိုးရိုးပါပဲ။ သားကြီးရဲ့ ဖေဖေဟာ အခု သားကြီးအိပ်ရာ ပေါ်မှာ အိပ်စက်နားနေချိန်မှာ မိတ္တီလာမြို့ လေတပ်စခန်းမှာ အမှုထမ်း နေတဲ့အရာရှိတစ်ယောက်ပဲ။ သူ ခုအချိန်မှာ ကောင်းကင်လေဟာပြင်ထဲ မှာ သူ လေယာဉ်နဲ့ ဝဲပျံနေလေမလားမသိ။

ဒါကြောင့် မနေ့က သားကြီး မအိပ်နိုင်လွန်းလို့ ဘွားဘွားသီချင်း

ဆိုသိပ်သေးတယ်လေ။

“လူကလေးရဲ့ ချောစရာ၊ မိတ္တီလာကန်တော်အောက်က ဖေဖေ ရယ်...ဖားကောက်ခဲ့ပါ...”

ဖားပါလျှင် တစ်ကောင်ပေးပါ။ မျက်လုံးရယ် ကြောင်တောင် တောင်နဲ့၊ ဖားကောင်ကသေး။ သားမောင်လှလေး...”

သားကြီးက အဲဒီသီချင်းနဲ့လည်း အိပ်ပျော်သွားတာပါပဲ။
ဪ...သားကြီး ငြိမ်းချမ်းတဲ့ရင်ခွင်မှာ အေးမြသာယာတဲ့သီချင်းသံလေး တွေကို နားထောင်ရင်း အိပ်ပျော်ရတဲ့ကုသိုလ်ဆိုတာမနည်းဘူးသားကြီး ရေ။ ဘဝကံအကျိုးပေးကောင်းခြင်းတစ်မျိုးပဲ။

တချို့တော့ မိခင်ကလည်း စိတ်မရှည်နိုင်။ သူ့နို့သီးခေါင်းကို တောင် ကိုယ့်သားပါးစပ် အပေါက်တည့်အောင် မတပ်နိုင်ရှာဘဲ အလုပ် တစ်ဖက်လုပ်ရင်းက “သေချင်းဆိုးလေး။ အမျိုးယုတ်ကလေးရဲ့ အိပ်ပဲ အိပ်နိုင်ဖူး” ဆိုပြီး ကရုဏာဒေါသောနဲ့ ကလေးဖင်ကို လက်ဝါးနဲ့ ဖြို ဖြန်းနဲ့ချပြီး သိပ်တဲ့မိခင်တွေရဲ့အချခံရင်း ရှိုက်ငိုပြီးအိပ်ရတဲ့ကလေး တွေလည်း ရှိတာပဲသား။ ဒါတွေကို နောက်တော့ ဘွားဘွားရေးပြမယ်။

ခုတော့ဖြင့် ဘုရားမှာပဲ ဘွားဘွား ဆုတောင်းရတော့တယ်။

တခြားလူကလေးတွေကိုလည်း သားကြီးလိုပဲ သာယာတဲ့သီချင်း သံတွေ နားထောင်ရင်း အေးချမ်းတဲ့မိခင်များရဲ့ရင်ခွင်ထဲမှာ အိပ်စက် စေချင်တဲ့ စေတနာဟာ ဘွားဘွားရင်ထဲမှာ တဖွားဖွား ပေါ်လာတယ်။

သားမွေးဖွားတဲ့ ဒီမြန်မာပြည်ကြီးရဲ့အရှေ့တောင်ဘက်ဆီမှာ ဗီယက်နမ်ဆိုတဲ့ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်ရှိတယ်။ တစ်လုတ်စားဖူး သူ့ကျေးဇူး ဆိုသလိုပဲ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်ကျော် ဆောင်းဦးပေါက်တစ်ချိန်က ဘွားဘွား သူတို့တိုင်းပြည်ကို ရောက်ခဲ့လို့ သူတို့ ထမင်းကို တစ်နပ်စားဖူးလေတော့ သူတို့ကိုလည်း မမေ့နိုင်။ အရှေ့တောင်အာရှတိုက်သားချင်း တူလေ

တော့ တစ်မြေထဲအတူနေသလို ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီတော့ သူတို့ ခံစားရတဲ့ ဝေဒနာဟာ ဘွားဘွားခံစားနေရသလိုပဲ။

အေးမြ ချမ်းငြိမ်တဲ့ အိပ်ရာပေါ်မှာ အိပ်စက်နေတဲ့ သားကြီးကို ကြည့်ရင်း ဗီယက်နမ်မှာရှိတဲ့ ကလေးတွေဟာ သားကြီးလိုမှ အိပ်စက် ခွင့်ရပါ့မလား။ လက်နက် ကျည်ဆန် ဗုံးဆန်တွေအောက်မှာ ပြေးလွှား နေတဲ့ မိခင်တွေ လွယ်ထားတဲ့ကျောပေါ်က အဝတ်ပုခက်ပေါ်မှာ ခေါင်း လေးတွေ ငိုက်စိုက်ငိုက်စိုက်နဲ့ မသက်မသာ အိပ်နေကြရရှာမှာပဲလို့ တွေးမိတော့ ရင်ထဲမှာ ဆို့သွားတယ်။

ဗီယက်နမ်ဆိုတဲ့ တစ်ရပ်တစ်ကျေးကို လာတိုက်နေကြရတဲ့ အမေရိကန်စစ်သားများရဲ့ ဇနီးတွေဟာလည်း သူတို့ရင်ထဲမှာတော့ ပူလောင်နေကြမှာပဲ။ သူတို့ရဲ့ လူကလေးတွေလည်း ပူလောင်တဲ့ မိခင် ရင်ခွင်မှာ ကြီးပြင်းကြရမှာပဲ။ သူတို့က ချမ်းသာတဲ့ တိုင်းပြည်ကဆိုတော့ တော် သေးတာပေါ့။ သားကြီး ငြိမ်းချမ်းတယ်ဆိုတဲ့ ဘဝတန်ဖိုးကို မငြိမ်းချမ်းတဲ့အခါမှ လူတွေသိကြတယ်။ ဘွားဘွားတွေးနေတာကို သားကြီးကတော့ ဘာမှ သိရှာမှာမဟုတ်ဘူး။ သား ကြီးပြင်းလာရင်တော့ ဖွားဖွားရဲ့စာအတိုအစတွေကနေ စုလို့ရသမျှအဆင့်ဆင့်ပွားပြီး စာတွေ ကို ဖတ်ပေတော့သား။

“စစ်နဲ့ငြိမ်းချမ်းရေး”တို့ “အချစ်နဲ့စစ်” အစရှိတဲ့ဝတ္ထုတွေကိုတော့ ဖြင့် တော်စတိုင်း အစရှိတဲ့ ကမ္ဘာကျော်စာရေးဆရာကြီးတွေ ရေးသားခဲ့ ဖူးကြပြီ။

ဖြစ်များ ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ သားအရွယ်ရောက်လာရင် “လူသားနှင့် ငြိမ်းချမ်းရေး”ဆိုတဲ့ စာတစ်အုပ်များ ရေးနိုင်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ။ ဪ...ဘွားဘွားက ဒီလိုသာ တွေးနေရတယ်။ ဘွားဘွားရဲ့သားက ဘယ်လိုပုံစံနဲ့များ ကြီးပြင်းလာမယ်ဆိုတာ ဘွားဘွားကြိုတင် မသိနိုင်ပါ။

လားသားရယ်။ ဘယ်ခေတ်နဲ့ဆုံတွေ့လို့ သားကြီးခံယူချက်က ဘယ် သဘောတရားတွေများ ဖြစ်နေမလဲမသိ။

ဘွားဘွားကတော့ အသိတရားတွေ ပြည့်နေတဲ့ လူတွေ၊ ဉာဏ်ကြီး ရှင်တွေကို ရယ်မောမိတယ်။ သူတို့ဟာ ဘွားဘွားထက် ပညာ၊ ဉာဏ်၊ အသိတရားတွေ သာချင်သာမယ် မလျော့ပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ လူပညာရှိကြီးတွေဟာ “အကျိုးမဲ့တဲ့ စစ်ပွဲကြီးတွေကို မတိုက်ချင်ပါနဲ့။ လူသားတွေကို အကျိုးမဲ့ မသေစေပါနဲ့၊ မိခင်နဲ့ကလေး တွေ ငြိမ်းချမ်းပါစေ” လို့ ကြားလူတွေက တောင်းပန်ရင် အဲဒီလူပညာရှိ ကြီးတွေဟာ ဘာမှန်းလည်းမသိဘူး။ စစ်ပွဲကြီးတွေ ထလိုက်ကြတာပဲ။ စစ်ပွဲဆိုတာ အဆုံးသတ်အနိုင်ရလို့ ပြီးပြတ်သွားတယ်လို့ ဘွားဘွား ဖတ်ခဲ့ဖူးသမျှ သမိုင်းစာအုပ်တွေမှာ မရှိခဲ့ဖူးပါဘူး။ သူတို့ စစ်မြေပြင် မှာ မောလာကြတော့မှ “လာဗျာ ကုလားထိုင်ပေါ် ဆွေးနွေးရအောင်” ဆိုပြီး အိုးပျက်၊ အိမ်ပျက်၊ အသက်တွေ၊ သွေးတွေ၊ အရိုးတွေပေါ်မှာ ကုလားထိုင်တွေ၊ စားပွဲတွေ ချပြီးဆွေးနွေးရင်း စစ်ပွဲကို ခဏ၊ နားကြပြန် ရော။ ဟော... ပြီးတော့ အပန်းပြေလောက်ရင် “တစ်ဖက်က ငြိမ်းရေး” လို့ အော်ပြီး “စားပွဲကနေ စစ်မြေပြင်ပေါ်” ခြေသွားဆန့်ကြပြန်ရော။ သားလူလားမြောက်လို့ အသိတရားကလေး ဝင်လာတယ်ဆိုရင်ပဲ သိပါ လိမ့်မယ်။ ခုအတွေးက သားကြီးမျက်နှာကို ကြည့်ရင်း ဘွားဘွားရင်ထဲ ခံစားရသမျှ တွေးနေတာပါ။ နုနယ်တဲ့သားရဲ့ နှလုံးသားတွေ ဦးနှောက် တွေနဲ့ လက်ရှိအခြေအနေတွေဟာ ကွာလှမ်းလွန်းလှပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဘာပဲပြောပြော သားအရွယ်ရောက်တဲ့တစ်ခေတ်မှာ တခြားလူကလေးများနဲ့အတူ ငြိမ်းချမ်းတဲ့ကမ္ဘာကြီးမှာ ကြီးပြင်းစေချင် တာပေါ့သားရယ်။

ဘွားဘွား လက်အိတ်တောင် ချုပ်ပြီးသွားပြီ၊ သားကြီးကတော့

အိပ်နေဆဲပဲ။ မင်း နာနီကလေး အခန်းဝကနေ လာကြည့်နေတယ်။ ခုလို နှစ်လ၊ သုံးလအရွယ်ဟာ ကြာကြာအိပ်တတ်တယ်ဆိုတာ သူတို့ သိပါတယ်။

မင်းမေမေ 'မိ' မှာခဲတဲ့အတိုင်း ဆယ်နာရီထိုးရင်တော့ သားကြီး ကို ရေချိုးပေးလိမ့်မယ်။ ပြီးရင် သူနို့ဘူးတိုက်တော့မယ်။ ဟုတ်တယ်လေ သူ့မှာတော့ ဝတ္တရား။ ညနေစောင်းလို့ သားကြီးရဲ့ မေမေပြန်လာလျှင် သူ ဘာတွေ လုပ်ပါတယ်ဆိုတာ သူ့မှာ တင်ပြအစီရင်ခံရမှာကိုး။

ဪ...ခွေးမိ သူ့အဖေ ဦးပုံစံကြီးအတိုင်းပါပဲလား။ သူ့သားကို ပုံစံနဲ့နာရီနဲ့ကို အချိန်ကိုက်၊ အချိုးကိုက်၊ အတိအကျမွေးတာပဲ။ ဒါကြောင့် သားကြီးရဲ့မေမေ'မိ'ကို 'မ,တိကျ'လို့ ဘွားဘွားက နာမည်ပေး ထားတာ။

ကြည့်လေ မမွေးခင်ကတည်းက စာတစ်အုပ်ကို ဖတ်ပြီး အစီ အစဉ်နဲ့ ဘယ်နှစ်လသားမှာ ဘာကျွေးလို့ ဘယ်လိုမွေးရမယ်။ ဘယ် အချိန်မှာ ကလေးတစ်ယောက်အတွက် ဘာအာဟာရဓာတ်လိုတယ်ဆို တာ သူတွက်ချက်ရေးမှတ်နှင့်ပြီလေ။

ဘွားဘွား ရယ်ချင်တာတစ်ခုရှိသေးတယ်။ မင်းအမေ 'မိ'က သူ့ သားကို ပုခက်နဲ့ မသိပ်ရဘူးတဲ့။ ကလေးရဲ့ ဦးနှောက်ကို ထိခိုက်စေ တယ်ဆိုလို့ သားကြီးအိပ်ချိန်ရောက်ရင် ဘွားဘွားနဲ့ နာနီတစ်လှည့်စီ ရင်ခွဲထဲမှာ ချောပြီး သိပ်ကြရတယ်။

ဒါကြောင့် တစ်နေ့က ခေတ္တလာလည်တဲ့ မမစန်းခင်ပွန်း၊ သားကြီးနဲ့ဆို ဘကြီးတော်မှာပေါ့။ ဗိုလ်မှူးသက်တင်က ရယ်ပြီးပြော တယ်ကွဲ့။

“ဟဲ့...မိရဲ့ တို့များရော၊ မင်းအဖေဦးပုံစံရော မြန်မာတစ်ပြည်လုံး တို့အဘိုး၊ အဘွားတွေကို သူတို့မိခင်တွေဟာ ပုခက်လွှဲသိပ်ခဲ့တာပါ။”

မင်းအယူအဆလိုသာဆိုရင် ဒို့များအားလုံး အရူးတွေ ဖြစ်နေမှာပေါ့တဲ့...”

မင်းမေမေမိ’ကတော့ ရယ်ပြီး ကျောင်းတက်ဖို့ ထွက်သွားတာပဲ။
ဟော... မင်းကလည်း ခုတော့ ကျင့်သားရနေပြီ။ ပုခက်ထဲထည့်ဖို့ မလိုဘဲ
ရင်ခွင်ထဲမှာပဲ အိပ်တတ်သွားပြီ။ အိပ်ချိန်က လွဲလို့ ကလေးချိုမထား
ရဘူး။ ကလေးလက်ကြိုက်မယ်လို့ ပြောပြန်တော့ နာနီက သူပြောသလို
ပဲ လိုက်လုပ်တယ်။ အိပ်ရာပေါ် အမြဲအိပ်နေတဲ့အရွယ်ဆိုတော့ သားရဲ့
ခေါင်းကြီးကပြားလို့။

ဘွားဘွားကပြောတယ် “မိရယ် သားဟာ အိပ်ပဲနေရလွန်းတော့
ခေါင်းကြီးက ပြားနေပြီဆိုတော့...”

“အို လွယ်ပါတယ် ဖျာတစ်ချပ်ခင်းပြီး ခေါင်းအုံးမခံဘဲ ဒီအတိုင်း
သိပ်တဲ့...”

သူ့နာနီကလည်း သူပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်တယ်။
ခြောက်လသားကလည်း လူးတတ်၊ လိုမ့်တတ်၊ ဝမ်းလျားထိုး
တတ်လာတော့ သားကြီးခေါင်းဟာ ပြန်ပြီးလုံးသွားတယ်။ သူ့ဟာနဲ့
သူလည်း ဟန်သားပဲနော်။

သားကြီးနိုးလာပြီ။ နာနီဟာ သူ့တာဝန်အတိုင်း ဆက်လုပ်ဖို့
သားကြီးကို ခေါ်သွားမှ ဘွားဘွားအတွေးလည်း ပြတ်သွားတယ်။

x x x

ဒီမေတ္တာ

နောက်နေ့တွေကြပြန်တော့ ဘွားဘွားရဲ့ အတွေးတွေဟာ ဆက်ပြီး ပေါ်လာကြပြန်ရော။ သားကြီး ကြီးပြင်းလာတဲ့ နေ့ရက်တွေမှာ သားကို တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် ကြည့်ရင်း ဘွားဘွားဟာ စာတွေ တစ်ရွက်ပြီးတစ်ရွက် ရေးခဲ့တယ်။

မင်းမေမေမိ'ကလည်း သူ့စာအုပ်ကို လှန်ပြီးကလေးတစ်ယောက် ကြီးထွားမှုအတွက် ဘယ်လပိုင်းမှာ ဘာကျွေးရမယ်ဆိုတာ ကိန်းဂဏန်း ဇယားနဲ့ကို ချတာတာပဲ။ သူ့ရဲ့ ဆရာမကြီး (ကလေးအထူးကု ဆရာဝန်မကြီး ဒေါ်ခင်သန်းနု)နဲ့ အမြဲတိုင်ပင်တယ်ကွယ့်။

ဒီတော့သားကြီးရဲ့ ကြီးထွားသန်မာမှုဟာ ဘာမှ စိုးရိမ်စရာမရှိတူး။ သားကြီးမွေးနေ့ ဇန်နဝါရီလ ၁ ရက်နေ့ကို ရောက်လာတော့ မယ်။ အင်္ဂလိပ်နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့ဆိုတော့ မှတ်ရလွယ်တာပေါ့။ အဲဒီအချိန်ဟာ ဆောင်းလယ်ဖြစ်ပြီး အေးမြတဲ့နှင်းစက်ကလေးများကို ဆောင်းလေက သယ်ယူလာတဲ့အချိန်ပဲ။

မင်းမေမေ‘မိ’ဟာ ဆေးတက္ကသိုလ်(၂)မှာ စာသင်လာတာ လေး နှစ်မြောက်နှစ်ဆိုတော့ သူတို့အလိုက်တော့ အရေးကြီးတဲ့နှစ်ပေါ့။ ခါတိုင်း မင်္ဂလာဒုံသွားတဲ့ ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်နံပါတ်(၉)အထိ အိမ်က ကားနဲ့ လိုက်ပို့ပြီး အပြန် သူ့ဘာသာ ဘတ်စ်ကားနဲ့ပဲ ပြန်လေ့ပြန်ထ ရှိတယ်။

ခုတလောတော့ စာမေးပွဲက မတ်လမှာ စစ်မှာမို့ စာမေးပွဲလည်း နီး၊ ကျောင်းစာသင်ချိန် အတန်းဆင်းချိန်ဟာ ၄ နာရီခွဲ၊ ၅ နာရီဆိုတော့ ‘မိ’ အိမ်ပြန်ချိန် သိပ်နောက်ကျတယ်။ ဆောင်းတွင်းမှာ နေစောစောဝင် တော့ မှောင်မှပဲ အိမ်ကိုရောက်တော့တယ်။ ဒါကြောင့် ‘မိ’ ကျောင်းဆင်း ချိန်ကို စာမေးပွဲနီးရင် အိမ်က ကားနဲ့သွားကြိုတယ်။

တနေ့တော့ ခပ်စောစောပဲ နာနီနဲ့ သားလည်း အပျော်သဘော ဖြစ်ပါစေ။ ‘မိ’လည်း သင်တန်းက မောမောနဲ့ ဆင်းအလာ သူ့သား မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရရင် အမေပြေပါစေ သဘောနဲ့ ဘွားဘွားက သားကြီး နဲ့နာနီကို ကားပေါ်တင်ပြီး စောစော ဆေးတက္ကသိုလ်(၂)ရှိရာ မင်္ဂလာဒုံ ကို ထွက်လာကြတယ်။

မိန်းကလေးကျောင်း အဆောင်ရှေ့က ကုက္ကိုပင်ကြီးအောက်မှာ ကားရပ်ထားတုန်း ဘွားဘွားက နွားနို့သောက်ချင်တာနဲ့ ကားပေါ်က ဆင်းပြီး နွားနို့တစ်ခွက် ဝယ်သောက်တယ်။ နွားနို့က ပူလွန်းလို့ ဒီလိုပဲ ကိုင် ထားရသေးတယ်။ ချက်ချင်း မသောက်နိုင်သေးဘူး။ နွားနို့သည်ရဲ့ ညာဘက်မှာ ရေခဲချောင်းရောင်းတဲ့သူရယ်၊ လက်သုပ်သည်ရယ်၊ ဆိုက် ကားသမားကြီးတစ်ယောက်ရယ် ရှိတယ်။ သူတို့နောက်ကမှ ငှက်ပျော ကြော် ကြော်နေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်။ သူက သန်သန်မာမာဝဝတုတ် တုတ်ပဲ။ ဘွားဘွားလို ပိန်ချည်ချည်မဟုတ်ဘူး။

တော်ကြာတော့ ကလေးနို့စို့ရွယ်လေးတစ်ယောက်ကို ကလေးကြီး

ကြီး တစ်ယောက်က ခေါ်လာပြီး ရေခဲချောင်းသည်နဲ့ လက်သုပ်သည် ကြားက ဖျာစုတ်ကလေးပေါ်မှာ လာတင်သွားတယ်။ ကလေးဟာ ထိုင်တတ်ခါစ သားကြီးနဲ့ အသက်မတိမ်မယိမ်းဘဲ ရှိပါလိမ့်မယ်။ ကိုယ်လုံးကတော့ သားကြီးရဲ့ တစ်ခြမ်းလောက်ရှိတယ်။ ဟောင်းနေတဲ့ ကျားသစ်ကွက်ဖလံနယ်အင်္ကျီကို ဝတ်ပြီး မျက်နှာကလည်း ပိန်ရှဲ့လို့ နှာရည်နဲ့ မျက်ရည်တွေရောနေတဲ့ မျက်နှာကလည်း ချေးတွေပေလို့။ သူ့ ခမျာတအယ်အယ် ငိုနေပေမယ့် အသံကမထွက်သလိုဘဲ။ ကလေးလေးရဲ့ မတိုးမကျယ် တကျိကျိငိုသံလည်းကြားရော ငှက်ပျောကြော်သည် မိန်းမဟာ ထလာပြီး၊ ဖြန်းဖြန်းနဲ့ ကလေးကို နှစ်ချက်လောက်ချတယ်။

“သေချင်းဆိုးလေး မလိုက်လာပါနဲ့ဆိုတာ လိုက်လာတယ်။ ဟို သေနာကောင်ကလည်း ဒီကလေးကို အိမ်မှာ တစ်နာရီလောက် ထိန်း ထားရရင် ဘာဖြစ်မှာမို့လဲ။ ခုတော့ ညော်မိတော့မယ်...”

ဘွားဘွားလည်း အဲဒီမြင်ကွင်းကို ကြည့်ပြီး ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်း မသိဘူး။ နို့ခွက်ကြီးကိုင်ပြီး ကလေးအနားအပြေးထိုင်မိတယ်။

“နေပါဦး...နေပါဦး မရိုက်ပါနဲ့၊ ကလေးက ကျန်းမာပုံမရဘူး။ သူစိတ်ညစ်လို့ ငိုတာဖြစ်လိမ့်မယ်” လို့ ဘွားဘွားပါးစပ်က တောင်းပန်ရင်း ဘယ်လက်က ကလေးကို ကိုင်ထားလိုက်ရတယ်။ ငှက်ပျောကြော်သည် ကြီးဟာ ဟီးချပြီးငိုတော့တာပါပဲ။ အမှန်တော့ ကရုဏာဒေါသောနဲ့ သူ့သားလေးကို ချလိုက်မိတာ စိတ်မကောင်းဖြစ်ဟန်တူပါတယ်။

“ကလေးကို ခဏဈေးထွက်နေတုန်း ကြည့်ထားလိုက်ပါဆိုတာ ကို လူကြိုနဲ့ ဒီကို အပို့လွှတ်တယ်။ သေချင်းဆိုးအကြောင်း အစ်မကြီးက ဘာမှမသိပါဘူး” ဘွားဘွားကို ပြောပြီး ကလေးကို ဆက်မချောနိုင်သေး ဘူး။ ငှက်ပျောကြော်တွေ တူးမှာစိုးလို့ အကြော်ဖိုရှိရာ ပြေးသွားပြန်ရော။

“နင်ကလည်းဟာ နင့်လင်ကို စိတ်ဆိုးတာနဲ့ ကလေးကိုမဲချတာပဲ။”

ကလေးမှာ ဘာအပြစ်ရှိတာလိုက်လို့” ဆိုက်ကားသမားကြီးက ပြောရင်း ဘွားဘွားကိုလည်း မျက်စိမှိတ်ပြတယ်။ ငှက်ပျောကြော်သည်ကြီးကိုလည်း မေးငေါ့ပြတယ်။ ဘွားဘွားကတော့ ဆိုက်ကားသမားကြီးရဲ့ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲဟန်ကို ဘာမှ နားမလည်ဘူး။ လက်သုပ်သည်ကြီးက ဘွားဘွားကို တိုးတိုးလေးပြောပြတယ်။

“သူ့လင်က ဒီကလေးလေးကို မွေးစားတာ သဘောမကျဘူး။ သူက ကလေးသိပ်ချစ်တတ်တာ။ အခု-ကလေးကဝက်သက်ပေါက်ရင်း ဝက်သက်ဝမ်းလိုက်ပြီး တအိအိဖြစ်နေလို့...”

ဘွားဘွားလည်း ဇာတ်ထုပ်ရဲ့ တစ်ဝက်တစ်ပျက်ကို နားလည်လာ တယ်။ ငှက်ပျောကြော်သည်ကြီးက ကျက်ပြီးတဲ့ ငှက်ပျောကြော်တွေကို ဗန်းထဲဆယ်ထည့်။ မုန့်ရေနဲ့လူးထားတဲ့ငှက်ပျောသီးအစိမ်းကို ထပ်ပြီး ဒယ်အိုးထဲထည့်ပြီးမှ ဘွားဘွားအနား ပြန်လာထိုင်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့သား လေးမျက်နှာကို မုန့်ရေတွေပေနေတဲ့လက်နဲ့ နှပ်တွေ သုတ်ပေးလိုက် တယ်။

ဘွားဘွားကတော့ တတ်သလောက်မှတ်သလောက် ပြောရတာပေါ့ လေ။

“ဝက်သက်ဝမ်းလိုက်တာ မစိုးရိမ်ပါနဲ့။ ကျွန်မတို့မောင်နှမ ခြောက် ယောက် တစ်ပြိုင်နက် ဝက်သက်ပေါက်ကြတယ်။ ကျွန်မရဲ့ မေမေတို့ ခေတ်က အင်္ဂလိပ်ဆေးသိပ်မသုံးဘူး။ ဝက်ချေးကို ကျွမ်းနေအောင် ပြာချပြီး ပိတ်စိမ်းပါးလေးနဲ့ထုပ် ရေကျက်အေးလုပ်ထားတဲ့ အိုးသစ် ကလေးထဲမှာ ထည့်ပြီး အဲဒီရေပဲ တိုက်တယ်။ ရေစိမ်းမတိုက်ဘူး။ လေစိမ်းတိုက်လည်း မခံရဘူး။ တကယ်လို့လေ ဝက်ချေးကို မသတိရင် တော့ ဘယဆေးဆိုင်မှာ ဝက်ချေးပုလဲမြစ်ဆိုတာရှိတယ် အဲဒီအမြစ်ကို သွေးတိုက်ရင်လည်း ဝမ်းလုံတယ်...”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်မကြီးရဲ့ ကျွန်မလုပ်ပါ့မယ်။ သူက ကလေးကို ဒီပို့ပို့ပြီးထားတော့ လေစိမ်းတိုက် ဝက်သက်ဝင်ပြီး ဝမ်းဘက်လှည့်သွားတာပေါ့...”

ဘွားဘွားလည်း လက်ထဲက နို့ဖန်ခွက်ကို သတိရလာပြီး သောက်ချမိတယ်။ ငှက်ပျောကြော်သည်ကိုကြည့်ပြီး (ဆိုင်းလတ်စ်မာနာ) (Silas Mana) အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုကို သွားသတိရမိတယ်။ ပြီးတော့လည်း ဘွားဘွားထုံးစံအတိုင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်မေးမိတယ်။

“ကိုယ့်ဝမ်းကိုယ်အောင်ငှက်ပျောသီးကြော် ရောင်းစားနေရတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ သွေးသားမစပ်တဲ့ ဒီကလေးငယ်ကို ကောက်ယူမွေးစားထားတယ်။ အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ မေတ္တာပဲ။ ဒီမေတ္တာမျိုး ငါ့မှာရှိရဲ့လား” ဘွားဘွားဟာ ဒီမေးခွန်းကို မေးရင်း ဒီအကြော်သည်ရဲ့ မေတ္တာစိတ်ကို လေးစားမိတဲ့ ပီတိကြောင့် ကြက်သီးထသွားမိတယ်။

“သားကြီးမငိုနဲ့တော့နော်” လို့ ကလေးလေးကို ဘွားဘွားကချော့ပြီး အကြော်သည်ကြီး ပြောမိတယ်။ “ဒီလိုပါပဲရှင် သားသည် မိခင်တွေဟာ ကလေးများ ရောဂါတစ်ခုခုဖြစ်ရင် စိတ်ညစ်မိတာပဲ။ ကလေးကိုတော့ မချပါနဲ့တော့...”

အကြော်သည်ကြီးက သူ့သားလေးကို ပေါင်ပေါ်ဆွဲတင်ရင်း မျက်ရည်တွေ တစ်တွေတွေကျနေရှာတယ်။ ဘွားဘွားလည်း ထိုင်ရာက ထပြီး နို့ဖန်ခွက်ကို နွားနို့ရောင်းတဲ့အသည်ပေးမလို့ နောက်ဘက်လှည့်လိုက်တော့ ဘွားဘွားဝေဒနာတစ်ခု ခံစားလိုက်ရတယ်။ ရေခဲထည့်ထားလို့ အေးစက်နေတဲ့ ဖန်ခွက်ပါးပါးလေးထဲကို ရုတ်တရက် ရေနွေး ထည့်လိုက်ရင် ဖန်ခွက်ဟာ ဖျတ်ခနဲကွဲသွားတတ်တယ်။ အဲဒီလိုပဲ ဘွားဘွားရဲ့ အသည်းနှလုံးဟာ ဖျတ်ခနဲများ မြည်ပြီး ကွဲသွားသလား အောက်မေ့ရတယ်။

အင်မတန်ကွာခြားတဲ့ မြင်ကြွင်းနှစ်ခုကြောင့်ပဲ။ ဘွားဘွားရဲ့ကား ထဲမှာတော့ တစ်နှစ်တောင်မပြည့်သေးတဲ့ သားကြီးဟာ တောင့်တင်းကျစ်လစ်တဲ့ သူ့ကိုယ်ကို ကားပေါ်မှာ ခုန်ပေါက်ပြီး ကျောင်းစာသင်ခန်းက ဆင်းလာတဲ့ သူ့အမေကို အော်ဟစ်ပြီး ကြိုနေတယ်။ နာနီက သားကြီးကို မနည်းကိုင်ထားရတယ်။ ‘မိ’နဲ့ အတန်းတူ ဆေးကျောင်းသူလေးတွေက ကတ္တရာစေးလမ်းပေါ်က ပြေးလာပြီး “ဒီမှာဟေ့ ‘မိ’ရဲ့သား။ လာကြည့်ပါဦးဟေ့” တဲ့။ သားကြီးကလည်း ကားထဲမှာ မြူးကြွခုန်ပျံနေတာပဲ။

“ဟဲ့ ‘မိ’ရဲ့ နင့်သား ဘာတွေကျွေးသလဲ။ မာတောင့်ကျစ်လစ်နေတာပဲ။ ပွစိ၊ ဝပြဲကြီး မဟုတ်ဘူးဆရာ...”

ကလေးချစ်တတ်တဲ့ ဆရာဝန်မလောင်းလေးတွေက သားကြီးကို ဝိုင်းနှုတ်ဆက်တော့ သားကြီးလည်း ပြုံးပြုံးပြီး အော်နေတယ်။ စကားမှ မပြောတတ်သေးဘဲကိုး။ နာနီက သူ့တို့မေးခွန်းကို ဖြေနေတယ်။ “မုန်လာဥနံ၊ ခရမ်းချဉ်သီး၊ ဂေါ်ဖီထုပ်၊ ဂေါ်ဖီပန်း၊ ကြက်သား၊ နိုင်ငံခြားကလာတဲ့ ကလေးတွေကျွေးတဲ့ အမဲသားဘူး (Heinz) အာလူးအဲဒါတွေ အလှည့်ကျထမင်းပျော့ပျော့ချက်ပြီး ရောချေပြီး ကျွေးတာပဲ။ (Farax)လည်း ကျွေးတယ်။ ငှက်ပျောသီးဖိကြမ်းလည်း ကျွေးတယ်” တဲ့။

‘မိ’ရောက်လာပြီး သူ့သူငယ်ချင်းတွေကို နှုတ်ဆက်ပြီး ကားပေါ်တက်လိုက်တယ်။ ဘွားဘွားလည်း ကားပေါ်ပါလာရင်း စကားမပြောနိုင်ဘူး။ ရင်ထဲမှာ ဆို့နေတယ်။

ကတ္တရာစေးလမ်းပေါ် ရပ်ထားတဲ့ကားပေါ်က သားကြီးနဲ့ လက်သုပ်သည်ဆားက ဖျာပေါ်မှာ ထိုင်နေတဲ့ ငှက်ပျောကြော်သည်ကြီးသားနဲ့ အလွန်ဆုံးဝေးရင် နှစ်လံပဲဝေးမယ်။

ဒါပေမဲ့...ဒါပေမဲ့...ကွာခြားချက်ကြီးက ကြီးမားလွန်းလှပါ

ကလား။ ဘုရားသခင် ငှက်ပျောကြော်သည်ကြီးသားကိုလည်း သူ့မိခင် ဟာ သက်ဆိုင်ရာဆရာဝန်ရဲ့ အကြံဉာဏ်ယူလို့ အာဟာရဓာတ်တွေ ပါတဲ့အစားအစာတွေကို သားကြီးကျွေးသလိုသာ ကျွေးနိုင်ခဲ့ရင် သူ့သားလေး လည်း သားကြီးလို သန်မာထွားကျိုင်းမှာပေါ့။ ခုတော့...အိုး... ဘွားဘွား ငိုချင်လိုက်တာ။

ဂဏန်းသင်္ချာမှာ (ခြားနားခြင်း)ကိုရှာပါဆိုတဲ့ အမှတ်အသား လက္ခဏာသင်္ကေတ အနုတ်လက္ခဏာ(-)ဟာ အလျားလိုက် တုတ်တံတို တစ်ချောင်းနဲ့ပြတယ်။ ညီမျှခြင်းကို ရှာပါဆိုရင် ဟောဒီ(=)ညီမျှခြင်း လက္ခဏာနဲ့အလျားလိုက် တုတ်တံနှစ်ချောင်းလေးကို ထပ်ပြတယ်။ တကယ်ဆိုတော့ (ခြားနားခြင်း)နဲ့ (ညီမျှခြင်း)ဟာ စာရွက်ပေါ်က အမှတ် အသားမှာ တုတ်တံတစ်ချောင်းနဲ့ နှစ်ချောင်းပဲ။ (ဘဝ)ဆိုတဲ့ အဖြစ်မှာတော့ (ခြားနားခြင်း)ကို (ညီမျှခြင်း)ဖြစ်အောင် လုပ်ရတဲ့နေရာမှာ အခက် အခဲတွေ များလှပါလား။

ဘွားဘွားဟာ အတွေးကို ကျယ်ပါတယ်။ လက္ခဏာ(-)(ခြားနား ခြင်း)ကို လက္ခဏာ (=) (ညီမျှခြင်း) ဖြစ်အောင် စေတနာ မှန်ကန်စွာ နဲ့ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ချင်သူတွေ များပါလျက်နဲ့ ရည်ရွယ်ချက်မရောက် ဘဲ ကြေကွဲစရာအဖြစ်တွေနဲ့ ကြုံကြရတာတွေ ဘွားဘွားလျှောက်တွေးမိ လာတယ်။

“မေမေ ဘာဖြစ်တာလည်း မျက်နှာလည်း မကောင်းဘူး” သားကြီး ရဲ့ မေမေ ‘မိ’က လှမ်းမေးမှ ဘွားဘွားအတွေးကို ရပ်ပြီး အကြော်သည် သားအမိအကြောင်းကို ပြောပြရတယ်။ ဒီတော့ သားကြီးရဲ့ မေမေက ဘွားဘွားကို ပြောပြပြန်တယ်။

“မေမေက ဒါပဲမြင်တာကိုး” တဲ့။

“သမီးမနက်တိုင်း ဘတ်စ်နဲ့ တက်ရတော့ သိပ်စိတ်ညစ်တာပဲ။”

တခြားကြောင့်မဟုတ်ဘူး။ ဘတ်စ်ကားထဲမှာ လူမျိုးစုံပါတယ်မို့လား။ ထောက်ကြံ့အထိ သွားတာ တစ်ခါတလေ သွားလေးနှစ်ချောင်းလောက် ပေါက်သေးတဲ့ကလေးလေးကို ဆားချပြီး အမေက ပြောင်းဖူးပြုတ်ကြီး ကလေးကို ပေးထားတယ်။ ဟိုကောင်ကြီးက အဲဒါကြီး ကိုက်ဝါးနေတာပဲ။ ‘မိ’ စိတ်ထဲမှာလေ ကလေးရဲ့သွားဖုံးတွေပဲ့သွားမှာ နာသွားမှာ စိုးရိမ်လိုက်တာ။ ငါ့သားကြီးမှာတော့ သွားပေါက်ချိန်လည်း သွားဖုံးတွေမပဲ့အောင် မာအောင် ဘယ်လိုအစားအစာကျွေးရမယ်နဲ့ ဂရုစိုက်ရတာ အမေ သူတို့မှာတော့...ဆိုပြီး ‘မိ’ ဆက်မတွေးဘူး။ စိတ် မချမ်းသာဘူး။ မြင်တော့ ငိုချင်တယ်။ အမေလုပ်တဲ့လူကလည်း ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့ ကလေး သိပ်နီးတယ်ဆိုရမယ်။ ခံတောင်းကြီး ဆားချ လို့။ အို...ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာမှ ဘဝမျိုးစုံပါပဲလေ...”

သားကြီးရဲ့ အမေမရွှေမိက ဘတ်စ်ကားပေါ်က ဘဝမျိုးစုံကို တရားဟောဩဇာပေးတယ်။ ဘွားဘွားကို သူက မြေကိုမထိဘူးတဲ့ တော်ဝင်မာလာ သဇင်ပန်းကြီးလို့ အောက်မေ့ထင်ပါရဲ့။ ဘွားဘွားက ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ ကျွမ်းပစ်လာရတဲ့ မိန်းမဆိုတော့ သူ့ထက် အတွေ့စုံခဲ့တယ်ကွယ့်။

ဘွားဘွားမှာတော့ ညဘက်မှာ ဆေးသောက်ပြီးတော့ကို အိပ်ယူရတယ်။ နို့မို့ရင် အဲဒီလက္ခဏာ(=)ညီမျှခြင်းကို ရှာကြရာမှာ ဝက်ပါလုပ်ထားတဲ့လမ်းကိုများသွားနေကြသလို ထွက်ပေါက်မရောက်ခင် အဖြစ်မျိုးစုံတွေနဲ့ ရှုပ်ထွေးနေတဲ့ သံသရာကို တွေးပြီး အိပ်မပျော်ဖြစ်ရော။

မအိပ်ခင် ငှက်ပျောကြော်သည်ရဲ့ ‘မေတ္တာ’ကို သာဓုခေါ်ပြီး သူ့သားလေးကျန်းမာစေကြောင်း မေတ္တာပို့ရသေးတယ်။

“ဒီမေတ္တာမျိုး ဘွားဘွားမှာ ရှိသလားမေးရင် မရှိနိုင်ပါဘူး” လို့ ရိုးရိုးသားသား ဝန်ခံရမှာပဲ။

သားကြီးရဲ့ ဘွားလေးငယ် (ဘွားဘွားရဲ့ ညီမအငယ်ဆုံးနုနု)

သူဟာ သူ့ရဲ့ သားဦးကို ဒပ်ဖရင်(ဗဟိုသားဖွားဆေးရုံ)မှာ လာမွေးတယ်။
အဲဒီ တုန်းကလည်း ဘွားဘွားမှာ သမီးဖြစ်တဲ့ 'မိ'တစ်ယောက်သာ
မွေးဖူးတာကိုး။ ရှေးဘုရင်တွေခေတ်မှာဆိုရင် သားယောက်ျားလေး
မမွေးနိုင်တဲ့မိန်းမဆိုရင် မိဖုရားခေါင်ကြီးအဖြစ် ဘုရင်များက ချီးမြှောက်ခြင်း
မပြုကြဘူး။

မင်းရဲ့ ဘွားလေးငယ်မွေးတဲ့ သားဦး တိုးကြည်ဆွေ ဝမ်းထဲက
ကျွတ်နေတဲ့အချိန်မှာ ဘွားဘွားမြင်ရတော့ ဘွားဘွားခံစားရတဲ့ အဲဒီပီတိ
ကို ဖွဲ့နွဲ့ပြီး 'လမင်းကြီးနဲ့ငွေငါးဆယ်' ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုတိုလေး တစ်ပုဒ်ရေးခဲ့
ဖူးတယ်။

“ဒီမေတ္တာ”နဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်ပေါ့။ သိပ်တော့မတူလှဘူး။ ဒီမှာ
ဘက်မှာတော့ သားဦးကို မွေးရတဲ့ပီတိကို ကျမ်းပဲဖွဲ့ရတော့မလို့။ လေး
ဆယ့်ကိုးယူနောရှိတဲ့ လမင်းကြီးနဲ့လဲပါဆိုတောင် မလဲနိုင်အောင် အဖြစ်
သည်းနေလိုက်တာ။ ဟိုမှာ ဘက်က မိခင်တစ်ယောက်မှာတော့ ကျွမ်းပစ်
ပြီး ရင်သွေးကို ငွေငါးဆယ်နဲ့ ရောင်းချပြီးစားရတဲ့ဘဝ။ (ခြားနားခြင်း)
ကို တင်ပြခဲ့ဖူးတယ်။ သားကြီး စာတတ်လာရင် ဒီစာအုပ်ကို ရှာမတွေ့
မှာစိုးလို့ “လမင်းကြီးနဲ့ ငွေငါးဆယ်” ဝတ္ထုကို အလျဉ်းသင့်တုန်း ထည့်
သွင်းပြလိုက်တယ် သားကြီး။

. x x x

မေမေဟာ အိမ်ရှင်မတစ်ယောက် အနေနဲ့ အဝေးကရောက်လာ
မယ့် ဧည့်သည်အမြောက်အမြားကို ကြိုဆိုခဲ့ဖူးပါတယ်။

သူတို့ မရောက်လာခင်ကဘဲ ကြိုတင်သိရှိခဲ့ရင် သူတို့အတွက်
အိပ်ရာနေရာ စားဖို့သောက်ဖို့ နေရာထိုင်ခင်း အပန်းဖြေနားနေရာစရာ
တွေကိုပါ ပြင်ဆင်ပြီး ဝမ်းပန်းတသာ စောင့်နေရတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့
အဲဒီ ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုတွေဟာ သားလာတော့မယ်ဆိုတာသိလို့ ကြိုတင်

ပြင်ဆင်ရတာတွေနဲ့ ဘာမှ မတူပါလားသား။

သားကိုလည်း မေမေတစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး။ သူလေးဟာ အကျည်းတန်သော သူငယ်လေးများလား၊ သူလေးဟာ လှပတင့်တယ် သူပေပဲလား၊ အလွန်ဆိုးသွမ်းတဲ့ သူငယ်ဆိုးလေး တစ်ယောက်ပေပဲ လား၊ ကျစ်လစ်သိပ်သည်းတဲ့ သားလိမ္မာလေးပဲ ဖြစ်လေလိမ့်မလား၊ မေမေဟာ အိပ်မပျော်ခင်မှာရော၊ အိပ်ပျော်သွားတဲ့အချိန် အိပ်မက်ထဲ မှာရော၊ မေမေ မမြင်ဘူးတဲ့သားရဲ့ ရုပ်ရည်ကို မျှော်မှန်းတွေးခေါ်ခဲ့ရတာ အမောပါပဲ။

ဪ...သားလေးအပန်းဖြေ နားနေအိပ်စက်ဖို့ မေမေမှာ မွေ့ ရာလေးကို ပထမချုပ်မိတယ်၊ ဝှမ်းကပ်နုနုလေးပေါ်မှာ မေမေကြိုက်တဲ့ ရေရောင်ပြာလွလွဖဲစလေးလေးကို အပေါ်ကအုပ်ပြီး မွေ့ရာလေးကို ချုပ်ရိုးကြမ်းကြမ်းကြီးတွေ မထင်အောင် ချုပ်ရတယ်။

သားခြံ့ဖို့ အပြာနုရောင်သိုးမွေးစောင်လေးကိုလည်း အဆင်သင့် ဝယ်ထားရသေးတယ်၊ စောင်လေးပေါ်မှာ ယုန်ရုပ်လေးနှစ်ကောင် ဖြူဖြူ ဖွေးဖွေးက ရထားမောင်းလို့ လိပ်ကလေးက ရထားကိုဆွဲလို့ သားလေး သာ ဒီအရုပ်ကလေးတွေကို တွေ့ရရင် ချစ်တန်ကောင်းပါရဲ့လို့ အောက် မေ့မိတယ်။ စိတ်ထဲမှာလည်း တစ်ခါတည်း ဆက်တွေးသွားတာက ဒီစောင်လေးကို ခြံ့ရင်း သားလေးဟာ တဖြည်းဖြည်း ကြီးထွားလာတော့ မယ်။ သားလေးသိတတ်လာရင်ဖြင့် ဒီယုန်ရုပ်ကလေးနဲ့ လိပ်ကလေး အကြောင်းကို မေးတော့မယ်။

ဒီအခါကျတော့ မေမေဟာ အပျင်းလွန်တဲ့ ကိုရွှေယုန်အကြောင်း၊ ဝီရိယကောင်းတဲ့ ကိုရွှေလိပ်လေးကြောင်းကို ဖွဲ့ဖွဲ့နဲ့နဲ့ ပြောပြရဦးမယ့် ပုံပြောဆရာမကြီး ဖြစ်ရဦးတော့မှာလားလို့ တွေးမိတယ်။ မေမေရင်ထဲ မှာ သောကဝင်လာပြန်ရော၊ သားဟာ ယုန်လေးလိုများ အပျင်းကြီးနေ

မလား၊ လိပ်သူငယ်လေးကို ဝီရိယကောင်းတဲ့ သူငယ်ကလေး ဖြစ်အောင်
မေမေ ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲလို့ တွေးမိပြန်တာပဲသား။

သားကို မေမေဟာ ပုံတွေအများကြီး ပြောပြရဦးမှာပါလား၊
အားလပ်ချိန်ရောက်ရင် မေမေငယ်ငယ်က ဖတ်ပြီးသားပုံပြင်တွေကို
ပြန်ပြီးဖတ်ရပြန်ရော။

နံနက် မိုးသောက်လို့ ပြတင်းဖွင့်လိုက်ရင်ပဲ နှင်းမှုန်ပါတဲ့ဆောင်း
လေတွေဟာ မေမေ့ကို နှုတ်ဆက်ကြတယ်။ မေမေအပျိုတုန်းကဆိုရင်
ဖြင့် နှင်းရည်သောက်ထားတဲ့ ပန်းခင်းတောထဲမှာ အပြေးအလွှား ဆော့
ကစားပြီး ဆောင်းနံနက်လေကို အားပါးတရ ရှူရတယ်။

ခုတော့ သာယာညှင်းညှင်းတိုက်လာတဲ့ ဆောင်းလေကို တိုးတိုး
သာသာပဲ ပြောပြရတယ်။ “ရှေ့လအတောအတွင်းမှာ ကျွန်မဟာ သား
ဦးလေးနဲ့ တွေ့ရတော့မယ်” လို့ သူတို့ကလည်း ဝမ်းပန်းတသာ မေမေ
သားကို ကြိုဆိုကောင်းချီးပေးတဲ့ သဘောနဲ့ သားကိုယ်စား မေမေပါး
ပေါ်ကို အသာတကြည် ထိတွေ့ နမ်းရှုပ်သွားကြတယ်။ မေမေဟာ
အရင်လို မပြေးဘဲ ပန်းခင်းတွေထဲမှာ ဖြည်းဖြည်းသာသာပဲ လျှောက်ရ
တယ်။

ပန်းပွင့်လေးတွေကိုလည်း သားလာတော့မယ့်အကြောင်း ပြောပြ
ရင်ပဲ သူတို့ဟာ ပွင့်ဖတ်တွေကို စွင့်စွင့်ကားကားလေမှာ လွင့်ပြီး တစ်ပွင့်
အပါးတစ်ပွင့်ကပ်ပြီး သားနဲ့တွေ့ကြရတော့မယ့်အကြောင်း တစ်ဆင့်
စကားတစ်ဆင့် သတင်းပါးကြပြန်တော့တယ်။

မကြာခင်ပဲ ရွှေရောင်ပေါ်မှာ မဟူရာစင်းလေးတွေ ခင်းထားတဲ့
ဝတ်ရုံလွှာကို ခြုံထားတဲ့ ပျားကောင်လေးတွေဟာ နံနက်နေခြည်မှာ
ပျံဝဲလာကြတယ်။ မေမေဟာ ပျားကောင်လေးတွေကို မြင်ရပြန်တော့
သားရဲ့ အနာဂတ်ကို တွေးမိပြန်ရော။

မေမေဟာ ဆောင်းလေပြေနေ့၊ ပန်းဝတ်လွှာလေးတွေအကြောင်း နွေဦးရွက်နုများနဲ့ ဥဩသံတွေအကြောင်းကို ပုံထဲမှာသာ ထည့်သွင်း ပြောနိုင်တာကလား။ တကယ်ဆိုတော့ မေမေ့သားကို မေမေဟာ အရွယ် ရောက်လာရင်ဖြင့် တခြားလူသားတွေနဲ့အတူ ခေတ်ဆိုတဲ့ ခရီးလမ်းမှာ သွားခိုင်းရမှာပါလားလို့ တွေးမိရင်ပဲ ရင်ထဲမှာ တင်းကျပ်သွားတယ်။

မေမေသာ တန်ခိုးတော်ရှင်ကြီးဆိုရင်ဖြင့်သားလေးအတွက် သီးသန့်ကမ္ဘာတစ်ခုကို ဖန်ဆင်းပေးပါရဲ့ သားရယ်။ မေမေ့မျက်မှောက် ပြုနေရတဲ့ ကမ္ဘာကတော့ လေထဲမှာ ယမ်းငွေ့တွေဟာ အပြည့်အသိပ် ပါလာလေတော့ အသက်ရှူရတာတောင် မဝတဲ့ကမ္ဘာ။

ဘယ်သူတွေက ဘယ်ဦးနှောက်နဲ့ ဘာတွေကို ကြံစည်တွေးတော တီထွင်လိုက်လည်း မသိဘူး။ လူသားစစ်စစ်ကို ခုန မေမေမြင်ရတဲ့ ပျားကောင်လေးတွေ ဖြစ်အောင်လုပ်နေတဲ့ ကမ္ဘာကြီးကလား။ မေမေ့ စိတ်ထဲမှာ သားလေးအရွယ်ရောက်လာရင် စည်းကမ်းစနစ်ကျနပြီ လိပ် သူငယ်လေးလို ဝီရိယရှိရှိရုံမက သားရဲ့ အတွေးအခေါ် ဆင်ခြင်ဉာဏ် လေးတွေကိုလည်း သားဟာ လွတ်လပ်စွာ တင်ပြဆွေးနွေးနိုင်ခွင့်ရှိတဲ့ ခေတ်ကို ကြိုစေချင်ပါတယ်။ စည်းကမ်းတော့ ကျနပါရဲ့ သူများခိုင်းသမျှ တုံးတိုက်တိုက် ကမ်းတိုက်တိုက် လုပ်တတ်တဲ့နှလုံးသားမရှိတဲ့လူသား မျိုး ထွန်းကားတဲ့ခေတ်မျိုး သားကို မကြိုစေချင်ဘူး။

မေမေတို့ရဲ့ ကမ္ဘာကြီးဟာ ခုတော့ လမ်းဆုံလမ်းခွကဲ့ ရောက် နေတယ်သား။ သူတို့ဟာ “လူ” ဆိုတဲ့စကားတစ်လုံးကို ကိုယ်ကြိုက်ရာ ကိုယ်ဆွဲပြီး အဓိပ္ပာယ်အမျိုးမျိုး ဖွင့်ပြနေကြတယ်။ ဩ...ဒီအကြောင်း ကို တင်ပြဆွေးနွေးဖို့က အချိန်ဇာလွန်းပါသေးလား။ မေမေဖြင့် သားကို ပြောချင်ဇောတွေ ချင်ဇောနဲ့ အတွေးတွေ အလှမ်းကျယ်သွားရပြန်ပြီ။ သားဟာ တကယ်ဆိုတော့ မေမေ့ကို အတွေးကျယ်အောင် လုပ်နိုင်စွမ်း

ရှိပါလား၊ ပျားကလေးတစ်ကောင်ကို မြင်တာနဲ့ သားရဲ့အနာဂတ်ကို တွေးပြီး မေမေပူပန်လိုက်တာ။

သားအတွက် မေမေစာဖွဲ့ချင်တယ်၊ သားအတွက် မေမေ စာတွေ ရေးချင်လိုက်တာ။

သားကို မေမေမြင်ရတော့မယ့်နေ့ကို ရောက်လာပြီ။ မျက်ခုံးမွှေး ထူထူနဲ့ ဆရာမလေးက အဝတ်ဖြူလေးကို ပါးစပ်နဲ့နှာ ခေါင်းမှာစည်းလို့ မေမေ့ ဗိုက်ပေါ်မှာ နားခွက်ကလေးတပ်၊ တပ်ပြီး သားရဲ့ ရင်ခုန်သံကို မိနစ်ပိုင်းနဲ့အမျှ နားထောင်နေရှာတယ်။

မေမေ့ ရင်ခုန်သံဟာလည်း ကျယ်လောင်လာလွန်းလို့ မေမေ့ စိတ်ထဲဖြင့် တခြားခုတင်က မိခင်တွေတောင် ကြားရတယ်လို့ အောက် မေ့မိတယ်။

မိန်းမတွေဟာ ချစ်ဦးသူနဲ့ တွေ့ခါနီးတော့လည်း ရင်ခုန်ခဲ့ကြ တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီရင်ခုန်ပုံတွေဟာ သားကို မေမေ ပထမဆုံးတွေ့ ရမယ့်အချိန်မှာ ရင်ခုန်ပုံနဲ့ လုံးဝမတူဘူးသား၊ ဒီတစ်ခါတော့ မေမေ အကျယ်ချဲ့ပြလို့မရဘူး။

မေမေလေ လူကသာ ခုတင်ပေါ်မှာ အိပ်နေတယ်၊ စိတ်ကတော့ ခရီးအဝေးကြီးကို ပင်ပန်းကြီးစွာသွားနေသလိုပါပဲ၊ ဝမ်းထဲကနာကျင်တဲ့ ဝေဒနာကြောင့် နဖူးမှာလည်း ချွေးတွေပြိုက်ပြိုက်ကျလို့၊ ဆရာမလေးရဲ့ လက်တွေကိုလည်း မေမေတအား ဆုပ်ထားလွန်းလို့ သူ့လက်ချောင်းလေး တွေများ ကြေသွားမလားအောက်မေ့ရတယ်။ မေမေ့ ဒူးတွေဟာ ဆတ်ဆတ်တုန်နေတယ်။ သားရဲ့ ဘွားဘွားကြီးပြောတဲ့စကားတွေ သွား သတိရတယ်။ “ချွေးတစ်ခါနှစ်ခါ မပြန်ဘဲနဲ့များတော့ ဘယ်တော့မှ မမွေးသေးဘူး” ဆိုတာ “ခါးကိုလိမ်ပြီး ပစ်ချင်လောက်အောင် ဝေဒနာ ပြင်းလာပေမယ့် မေမေ့ ဝမ်းဗိုက်ထဲမှာ သားရှိတယ်ဆိုတဲ့ အသိကြောင့်

မေမေဟာ ဒီဝေဒနာကို ကျိတ်ခံတယ်။ အံကိုလည်း ကြိတ်ထားလွန်းလို့ သွားတွေများ ကျိုးမတတ်ပါပဲ။

“သားလေးအပြင်ရောက်ဖို့ သူ့လမ်းကြောင်းဟာ တစ်လက်မပဲ လိုတော့တယ်။ ပထမကလေးမို့ ခံရတာပါလို့” ဆရာမလေးဟာ အေးဆေးတဲ့အသံနဲ့ မေမေအပါးက မင်းဒေါ်ဒေါ်ကြီးကို ပြောနေသံ မေမေကြားရတယ်။ ဒါပေမဲ့ သုံးနာရီလုံးလုံး ကြာတဲ့အထိ သားကို မေမေ မမြင်ရသေးဘူး။

သားလေးဟာ ပက်ကျိလေးလိုများ ခရီးသွားနေသလားကွယ်။ တစ်လက်မဆိုတဲ့ ခရီးကို သုံးနာရီကြာရတယ်ဆိုတာ မေမေ မယုံချင်ဘူး။ မေမေဖြင့် ဝေဒနာကို သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး။ ဆရာမကြီးတွေနဲ့ ဒေါက်တာတွေလည်း မေမေအပါးကို ဝိုင်းလာကြတယ်။

“ကျွန်မကို လုပ်ချင်သလိုသာ လုပ်ပါ။ သားကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ အပြင်ရောက်ရင်ပြီးတာပါပဲ” မေမေလေ အဲဒီအချိန်မှာ မေမေအသက်ကို ပဲ စွန့်ရပါစေ၊ သားကိုသာအပြင်ဘက် ချောချောမောမော ရောက်စေ ချင်တာပါပဲ။

ဪ...တို့များ မိန်းမတွေဟာ အားနွဲ့တယ်၊ အားငယ်တယ်နဲ့ အခြေအနေက တကယ်လိုလားလို့ တောင်းဆိုလာပြီဆိုတော့ အသက်ကို တောင် ပေးအပ်ပြီး ချစ်သူအတွက်စွန့်စားရဲသူပါလားသား။

မကြာခင်ပဲ မေမေဟာ မွေးခန်းထဲကို ရောက်သွားတယ်။ ခဏ အကြာမှာ လုံးဝ သတိလစ်သွားတာပဲ။ မေမေသတိရလို့ မျက်လုံးဖွင့်လိုက်တော့ ဖြူနွဲ့နွဲ့ ဒေါက်တာနှစ်ဦးရယ်၊ ဆရာမကြီးဝဝတုတ်တုတ်ရယ် သားလေးကို မွေးဖွားပြီးကြောင်း သတင်းကောင်းပါးကြတယ်။

မေမေဖြင့် မျက်ရည်တွေ ပေါက်ပေါက်ကြလာတာပါပဲသားရယ်။ နီနီထွေးထွေး ပိုးတောင့်တဲကလေးနဲ့တူတဲ့ သားကို အနီးဖြူဖြူ

လေးနဲ့ ရစ်ပတ်ပြီး ဆရာမလေးက ခေါ်လာတော့...

“ဪ... တစ်လက်မခရီးကို သုံးနာရီကြာအောင် လာခဲ့ရတဲ့သူ ငယ်လေးပါလား” လို့ မေမေတွေးမိပြီး သားကို သနားလိုက်တာ၊ သားကို ချိုချိုစတိုက်ရတဲ့နေ့ရောက်တော့ မေမေ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပြန်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ နောက်လေးဆယ့်ငါးရက်ရောက်ရင် မေမေ အလွန်မုန်းတဲ့ အလုပ်ကြီးတစ်ခု လုပ်ရအုံးမယ်၊ မေမေမှာ မေမေမေတ္တာ တန်ခိုးနဲ့ သွန်ကျလာတဲ့ မေမေသွေးကဖြစ်တဲ့ နို့ရည်တွေ မေမေရင်သား ထဲမှာ အပြည့်ရှိပါလျက်နဲ့ သားကို နို့မှုန့်ဘူးတွေနဲ့ထားခဲ့ပြီး မေမေ အလုပ်သွားရဦးမယ်၊ ပြီးတော့ ချိုချိုတွေတောင့်လာရင် အဲဒီနို့ရည်အစစ် တွေကို မေမေညစ်ပစ်ရဦးမယ်၊ မေမေ ဒီအလုပ်မျိုး လုပ်ရမှာကို သိပ် စက်ဆုပ်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ လုပ်ရဦးမယ်...။

ဆေးရုံကဆင်းပြီး အိမ်ပြန်ရောက်တော့ သားကို ညဉ့်ဦးမှာ မေမေ နို့ဝအောင်တိုက်သိပ်ခဲ့တယ်။ အပြင်မှာ လဝန်းဟာ ထိန်ထိန်သာနေလို့ မေမေတို့ အိပ်ခန်းမကြီးလည်း လင်းနေတာပဲ။ မေမေဟာ ပြတင်းကနေ လမင်းကို မော့ကြည့်မိတယ်။ ယောက်ျားတွေက သူတို့ ချစ်သူရည်းစား ကို စာဖွဲ့တဲ့နေရာမှာ ချစ်သူမျက်နှာဟာ “လမင်းနဲ့နှစ်လေးသာ အေးမြ လိုက်တာ” လို့ ဆိုကြတယ်၊ မေမေကတော့ လမင်းကြီးနဲ့ သားမျက်နှာ ကို မနှိုင်းရက်ပါဘူး။

ခုနေ့များ လနတ်သားက “မေမေသားကြီးနဲ့ လဲမလားဆိုရင် မေမေကတော့ ပြန်ပြောမှာပဲ...”

“မေမေ သား လမင်းကြီးနဲ့ မလဲနိုင်ပါ” လို့ ပြောမှာပဲ။

လမင်းကြီးက လောကဓာတ်တစ်ခွင်ကိုသာ သူရဲ့ အေးမြတဲ့ ရောင်ခြည်နဲ့ ရွှန်းရွှန်းပပသာစေနိုင်ပေမယ်လို့ မေမေရဲ့နှလုံးသားတစ်နေ့ ရာကို သူ့ရောင်ခြည်ထိုးဖောက်ပြီး မလင်းနိုင်ပါဘူးသားရယ်။

သားမျက်နှာဝင်းပပက လမင်းကြီးလို မကြီးပေမယ့် သားကို မြင်ရရင် မေမေ့အသည်းနှလုံးကို နေရာမလပ် ဝင်းထိန်သွားအောင် အလင်းရောင်ပေးတာကိုး။ ရွန်းမြသာကြည်တဲ့ သားရဲ့မျက်နှာက မေမေရဲ့ နှလုံးသားကို အေးစိမ့်သွားစေတာပဲ။

ပြီးတော့လည်း ဖိုးလမင်းကြီးဟာ သီတင်းလေးပတ်မှာ နှစ်ပတ် သာ လောကကြီးမှာ လင်းနိုင်သူပါကွယ်၊ မေမေ့သားကတော့ ထာဝစဉ် မေမေ့ရင်ကို အလင်းပေးနိုင်တာကိုး။

ဒါကြောင့်မို့ “မေမေ့သားကို လမင်းကြီးနဲ့ မလဲနိုင်ပါ” လို့ မေမေ စကားဆိုရင် မေမေဟာ မလွန်ပါဘူးသားရယ်။

နောက်နေ့နံနက်မှာ သားကို မေမေဟာ အိပ်ခန်းထဲမှာ သိပ်ထား ခဲ့တယ်။ သားကို မွေးနေရဆဲ မတွေ့ခဲ့ရတဲ့ မေမေ့ပန်းခင်းတွေဆီ မေမေ လျှောက်သွားမိတယ်။ လေးငါးခြောက်လကြာရင် ပူနွေးတဲ့နေရောင်ခြည် ထဲမှာ သားလေးကိုထိန်းရင်း ပန်းတွေကို ပြုရဦးမယ်။ မေမေဟာ ဆောင်းနီးတုန်းက ပန်းပွင့်လေးကို မြေမှာပျိုးခဲ့တယ်။ ဆောင်းလယ် ရောက်တော့ သူတို့လည်းပွင့်ရော သားကိုလည်း မေမေမွေးရော။

သူတို့ကို ပွင့်စေတဲ့ သူရဲ့သားမို့ ပန်းလေးတွေဟာ သားကိုလည်း ချစ်ကြရှာမှာပါပဲ။ မေမေ အဲဒီလို စိတ်ကူးနေတုန်း မာလီကြီးက ဧည့်သည် တစ်ယောက် မေမေ့ကို တွေ့လိုတယ်ဆိုလို့ အိမ်ဘက်ကို မေမေပြန် လျှောက်လာတယ်။

ဧည့်သည်ဟာ သံဆွဲတံခါးရဲ့အဝ လှေကားထစ်မှာ ငုတ်တုတ် ထိုင်လို့။ အဝတ်အစားတွေကလည်း နွမ်းလို့၊ သူ့အသားအရည်ဟာ နေလောင်ထားလို့ မွဲခြောက်ခြောက်ဖြစ်နေတယ်။ သူ့ထဘီကလည်း ဒူးအထက်မှာ အဖာတစ်ခုနဲ့ အောက်နားကလည်း စုတ်နေတယ်။ လူကသာ ခြောက်နေတယ်။ သူ့ဖျင်ကြမ်းအင်္ကျီဟာ သူ့ချိုချိုကို လုံအောင် မဖုံးနိုင်

လောက်အောင်ပဲ၊ သူ့ရင်သားညိုမှောင်မှောင်ဟာ လုံးကျစ်နေတာပဲ။ သူ့
လက်ထဲက ကလေးကြီးက မေမေ့သား သုံးဆလောက်ရှိတယ်။ မေမေ
ဖြင့် မြင်မြင်ခြင်း ချစ်သွားတာပဲ။ သူ့အမေလက်ထဲက ကလန်ကလန်နဲ့
မေမေ့ကို လှမ်းကြည့်တဲ့ သူ့မျက်လုံးဝန်းဝန်းနက်နက်ကြီးက တောက်ပ
လိုက်တာ။

ဆီမရှိတဲ့ သူ့အမေရဲ့နားထင်စပ်က ဆံပင်တွေကို လှမ်းလှမ်း
ဆွဲလွန်းလို့ သူ့အမေရဲ့ ဆံပင်တွေလည်း ဖွာလန်ကြဲနေတာပဲ။

“ကျွန်မကို တွေ့ချင်တယ်ဆိုတာ ဘာလုပ်မလို့လဲ...”

မေမေဟာ သူနဲ့ လှေကားထစ်မှာပဲ အတူထိုင်ပြီး မေးလိုက်တယ်။
သူဟာ မေမေ့ကို ရုတ်တရက် စကားမပြောနိုင်ဘူး။ အကြာကြီးပဲ
စိုက်ကြည့်နေတယ်။ မေမေလည်း သူ့ကြည့်တဲ့ဒဏ်ကို အတော်တင်းခံ
ရတယ်။ သူ့စကားစပြောတော့လည်း မေမေ့ကို မကြည့်ရဲတော့ဘူး။
တစ်ဖက်မျက်နှာလွှဲပြီးမှ ပြောတယ်။

“ကျွန်မ ကလေးကို ငွေငါးဆယ်နဲ့ ရောင်းချင်လို့...”

သူ့အသံဟာ တုန်ပြီးထွက်လာတာနဲ့အမျှ မေမေ့တစ်ကိုယ်လုံး
လည်း အေးစက်သွားတယ်လို့ မေမေထင်တယ်။ မေမေဟာ ဘာပြန်
ပြောရမှန်းလည်း မသိဘူး။ ဘာစကားလုံးမှလည်း မေမေ့ပါးစပ်က ထွက်
မလာဘူး။

အမေလေး မေမေ့မှာဖြင့် ကြီးကျယ်လိုက်ရတာ သားအတွက်
တွေးခေါ်လိုက်ရတဲ့ စိတ်ကူးစိတ်သန်းတွေ။

သားအတွက်ပဲ ကျမ်းတစ်စောင်ပြုရတော့မလို့လို့။

သားအတွက်ပဲ ကမ္ဘာတစ်ခုပဲ သီးသန့် ဖန်ဆင်းထားရတော့မတတ်။

လေးဆယ့်ကိုးယူနော့ရှိတဲ့ လဝန်းကြီးနဲ့တောင် မေမေ့မှာဖြင့်
သားပေါက်စ ကိုနီထွေးကို မလဲနိုင်ဘူး။ ဖြစ်လိုက်ရတဲ့အဖြစ် ခပ်သည်းသည်း။

ဒီမှာ ‘လဝန်းကြီးနဲ့သားကို မလဲနိုင်ပါလို့ အဖြစ်သည်းနေတုန်း ဟိုမှာ ဘက်မှာတော့ သူ့ရင်သွေးကို ငွေသားငါးဆယ်နဲ့ လာရောင်းနေပါပကော။

အမလေး ဘယ်လိုအဖြစ်မျိုးများပါလိမ့်။ မေမေလေ မျှော်ခေါ် မှန်းဆထားတဲ့ အတွေးအစဉ်အခဲကြီးကို လုံးချေပစ်ချင်တယ်။ မေမေ ရေးချင်တယ်ဆိုတဲ့ စာတွေ ရေးမယ့်စာရွက်တွေကို ဆုပ်ဖြုတ်လိုက်ချင် တယ်။ မေ့မေ့လက်တွေ ခြေတွေလည်း အေးစက်နေတာပဲ။ မေ့မေ့ရင်တွေ လည်း ခုန်လို့။

မေ့သားကို မေမေချစ်သလို သူ့သားကိုလည်း သူ့ချစ်ရှာမှာပါ ပဲ။ ဒီမိန်းမငယ်သာ စာတတ်လို့ စာတွေရေးခြယ်တတ်ရင် သူ့သား အတွက် သူလည်း ကျမ်းပြုမတတ် ချစ်ရှာမှာပဲ။ သူလည်း ပထမဆုံး သူ့သားငယ်ကို မြင်စက ‘လမင်းကြီးနဲ့ မလဲနိုင်ပါ’ ဆိုတဲ့ အတွေးအခေါ် သူ့ခေါင်းထဲဝင်လာမှာပါပဲ။ ခုတော့လည်း ငွေငါးဆယ်နဲ့သားငယ်ကို လဲနေပါပကော။

မေမေကလေ တကယ့်ကို အဓိပ္ပာယ် နားမလည်သလိုဘဲ သူ့ကို ပြန်မေးမိတယ်။

“ရှင်...ရှင်...ဘာပြောတာလဲ ဟင်...”

မိန်းမငယ်ဟာ နှုတ်ခမ်းတွေဆတ်ဆတ်တုန်ရာက-

“ကျွန်မသားကို ငွေငါးဆယ်နဲ့ ရောင်းချင်လို့”လို့ ထပ်ပြီးပြော ရှာတယ်။ မေ့ဘက် လှည့်မလာတဲ့ သူ့မျက်နှာကို မေမေလိုက်ကြည့် မိတယ်။ ညိုမှောင်နေတဲ့ မျက်ခမ်းစပ်မှာ မျက်ရည်လုံးကြီးတွေက ရိုးလေး ခိုနေကြတယ်။ မေမေက လက်ထဲက လက်ကိုင်ပဝါနဲ့ အသာပဲ သူ့ မျက်ရည်ကို တို့ပေးလိုက်တယ်။ မိခင်အချင်းချင်းဆိုတဲ့စိတ်က ဒီနေရာ မှာ မေ့ကို အလိုအလျောက် မျက်ရည်သုတ်ပေးအောင် တိုက်တွန်းနေ တာပဲ။ သူ့မိခင်မျက်နှာကို မေမေထိရင်ပဲ လက်ထဲကသားကြီးက ဝူးဝါး

နဲ့အော်ရှာရော။

မေမေဖြင့် ကလေးကို လှမ်းချီရင်း မိန်းမငယ်နဲ့ အတူရောငိုမိတယ်။

“မာတာယထာ နိယံပုတ္တ၊ မာယုသာဇကပုတ္တ မနုရက္ခေ”

တစ်ယောက်တည်းသာ သားငယ်အပေါ်မှာ မွေးမိခင်ဟာ လွန်ကဲကြင်နာသောမေတ္တာဖြင့် စောင့်ရှောက်သကဲ့သို့ သတ္တဝါများအပေါ်မှာ မေတ္တာထားရမယ်လို့ မြတ်စွာဘုရားသခင်ဟာ မေတ္တာသုတ်မှာ မိခင်မေတ္တာကို စံထားပြီး ဟောကြားခဲ့တယ်။ အဲဒီလို ဘုရားသခင်ကိုယ်တော်တိုင် စံထားရတဲ့ မိခင်ရဲ့ မေတ္တာဟာ ကုန်ခမ်းလို့လား၊ ဒီ သူငယ်မဟာ သူ့သားကို လာရောင်းရတာ။

မေမေဟာ သိပါတယ်၊ ဘာကြောင့်ရောင်းရသလဲဆိုတာ မေမေ သိပါတယ်၊ သူ့ကိုမမေးရက် မပြောရက်နိုင်ဘူး။ နှစ်ယောက်လုံးရဲ့ ရင်ထဲမှာ ဝေဒနာကိုယ်စီနဲ့ ခံစားနေလိုက်ကြတာ မချိမဆံ့ပါပဲ။

“သားကိုရောင်းရပေမယ့် ချမ်းချမ်းသာသာ ရှိစေချင်တယ်၊ ရှင်တို့မှာ ကလေးမရှိဘူးလို့ တစ်ခါတုန်းက ရှင်တို့အိမ်က မာလီကြီးက ရွာပြန်အလာမှာ ပြောခဲ့ဖူးတယ်...”

သူက မျက်ရည်သုတ်ရင်း စကားဆက်ပြောရှာတယ်။

“ရှင်တို့အိမ်က မာလီကြီးနဲ့ ကျွန်မက တစ်ရွာတည်းပဲ၊ ကျွန်မ သရဲသမိန်က...”

မေမေ သူ့စကားကိုပဲ နားထောင်နေတယ်၊ မေမေမှာ သားဦးယောက်ျားလေးရနေပြီဆိုတာလည်း သူ့ကို ပြောမပြပါဘူး။

“ရှင်ယောက်ျားက ဘာလုပ်လဲ...”

“လယ်သမားပါ၊ ကျွန်မတို့မှာ ကလေးက များလွန်းတယ်၊ စပါးတွေပိုထွက်ပေမယ့် ကိုမောင်စိန် အတိုးကလည်း ပိုပိုလာတယ်။ ကလေး

ကလည်း ပိုပိုလာတယ်...”

“ကိုမောင်စိန်က ဘယ်သူလဲ၊ ငွေတိုးချေးစားသလား၊ သူ့အတိုးကြီးယူရင် သူကြီးကိုတိုင်ပါလား၊ ပြီးတော့ ရှင်တို့ တစ်ဧကကို အမတော်ကြီး နှစ်ကျပ်ပိုရလာပြီဆို...”

“ရတာတော့ ဟုတ်တာပေါ့၊ ဘယ်အစိုးရတက်တက် ကိုမောင်စိန်ကို မနိုင်ပါဘူး၊ သူက စာနဲ့ပေနဲ့ ငွေချေးစားတဲ့သူမဟုတ်ဘူး၊ ကုန်စုံဆိုင်ရှင် စပါးမပေါ်မခြင်း ကျွန်မတို့လိုသမျှ အိမ်အတွက်ပစ္စည်းရော၊ လယ်အတွက်ပစ္စည်းရော သူ့ဆီက အကြွေးယူတယ်၊ စပါးပေါ်တော့ စပါးနဲ့ ပြန်ဆပ်ရတယ်၊ အတိုးက ငွေတစ်ရာကို လေးဆယ်နှုန်း...”

“အမလေး...”

မေမေလည်း ကလေးကြီးပွေ့ပြီး လေးဆယ်နှုန်းဆိုတဲ့ အတိုးအတွက် ရင်လေးသွားတယ်။

“ခုနှစ် လယ်ကရမယ့် စပါးနဲ့ ကိုမောင်စိန်ကို ပေးရမှာနဲ့ အံ့ကိုက်မပိုပါဘူး၊ ဝမ်းစာကျန်ရင် ကံကောင်းပဲ၊ ဒီကြားထဲ သူ့အဖေအတော်မောလို့ ခုဆေးရုံမှာ ကျွန်မလည်း မကြံသာလို့ သားကို လာရောင်းတာ၊ ရှင်ယူမလားဟင်...”

မေမေလည်း ဘာဖြေရမှန်း မသိဘူး၊ သူ့ကလေးကြီးကလည်း တပွေ့တပိုက်ကြီး မေမေ့မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ရယ်ပြုံးနေတယ်၊ ဆယ်လသားလောက်တော့ ရှိပြီထင်ပါရဲ့၊ ငွေငါးဆယ်ဆိုတာ တို့ရန်ကုန်မှာ ငွေပေါသုတွေအတွက် ထဘီတစ်ထည်ဖိုး၊ ရုပ်ရှင်နှစ်ခါကြည့်ရုံပဲ ရှိပါကလား။

မေမေက သူ့သားနဖူးကို မေမေ့ပါးနဲ့ ခဏအပ်ထားမိတယ်။

“ရှင် ငွေငါးဆယ်ရရင် ဒီကလေးကို မရောင်းတော့ဘူးပေါ့...”

“ဟုတ်ကဲ့...မရောင်းဘူး...”

“တခြားအိမ်မှာ သွားရောင်းရင်ကော...”

သူက မျက်ရည်တွေ တွေတွေကျလာပြန်တယ်။

“မလွဲသာလွန်းလို့သာ ကျွန်မရောင်းတာပါ...”

သူဒါပဲ ပြန်ဖြေတယ်။ မေမေလည်း စကားဆက်ရမှာ တစ်မျိုးကြီးပါပဲ။ မေမေက ကြိုးစားပြီး သူ့ကို မေးမိတယ်။

“ခု ငွေငါးဆယ် ကျွန်မ ရှင်ကို ပေးလိုက်မယ်၊ ဒီကလေးကို တခြားမှာ ရောင်း၊မရောင်း ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိရမလဲ” လို့ မေမေက မသင်္ကာဟန်နဲ့ သူ့ကို မေးကြည့်ပြန်တယ်။

“ရှင်တို့မာလီကြီးကို ကြည့်ခိုင်းထားပါ၊ ကျွန်မ မညာပါဘူး၊ သူရဲသမိန်ကို ခဏခဏ ပြန်လာနေတာပဲ...”

သူ့အပေါ်မှာ သံသယဖြစ်ရတာကိုလည်း မေမေစိတ်မကောင်းပါဘူး။ မေမေဟာ သူ့သားလေးကို သူ့လက်ထဲပြန်ထည့်ပြီး အိမ်ထဲဝင်ခဲ့ရတယ်။ သေတ္တာထဲက ငွေငါးဆယ်ယူပြီး သူ့လက်ထဲထည့်လိုက်တယ်။

“နောက်လည်း ရှင်ယောက်ျားနေမကောင်းတဲ့ကိစ္စကို ကျွန်မတို့နဲ့လာပြပြီး တိုင်ပင်ပါ။ ကလေးရောင်းတာတွေ ဘာတွေတော့ မလုပ်ပါနဲ့...”

သူဟာ ငွေငါးဆယ်ကိုင်ရင်း လက်တွေ တဆတ်ဆတ်တုန်ပြီး တရှုံ့ရှုံ့ငိုပါချေရော၊ မေမေမှာတော့ လှူခဲ့တန်းခဲ့သမျှ ဒီအလှူလောက် ပီတိတစ်ခါမှ မဖြစ်ခဲ့ဖူးဘူး။

ဒီမိန်းမငယ်ပြန်သွားပြီး သားရဲ့အပါးကို မေမေပြန်လာခဲ့မိတယ်။ သားမျက်နှာကို မေမေစေ့စေ့ ကြည့်မိတယ်။

မေမေတို့မှာလည်း လယ်သူမနဲ့ မထူးလှပါဘူး၊ နို့အတု၊ နို့မှုန့်တွေနဲ့ သားတို့ကို ထားရစ်ပြီး အချိန်တန်တော့ အလုပ်ခွင်သွားရတာပါပဲ။

အဲဒီလယ်သူမလို အရေးကြုံလာရင် သားကိုများ မေမေရောင်းမိမှာလား၊
အဲဒီမေးခွန်း ကိုယ့်ကိုယ်မေးပြီး အဖြေက ထွက်မလာဘူး၊ မေမေသာ
ကုတင်ဘေးမှာ ချုန်းပွဲချင်မိတယ်။

သားကြီးဖေဖေက အခန်းထဲဝင်လာပြီး “အရူးမကြီး အတွေးမကြီး၊
ဘာတွေမတန်တဆ တွေးပြီးငိုရပြန်သလဲ” လို့ မေးတယ်။ မေမေ သူ့ကို
ဘာမှ ပြန်မဖြေပါဘူး။

ခုန ကလေးရောင်းတဲ့ မိန်းမအကြောင်းသာ သူသာသိရင်
သူလည်း မေမေလို ငိုမှာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဖေဖေဟာလည်း
သားကို မေမေလိုပဲ ချစ်လေတော့ မိဘရဲ့ ချစ်ခြင်းကို ကိုယ်ချင်းစာ
တတ်မှာပဲ။

ဪ... ဒီမှာဘက်မှာ သားတစ်မျက်နှာကို လေးဆယ့်ကိုးယူနော
ရှိတဲ့ လမင်းကြီးနဲ့ မလဲနိုင်ပေမယ်လို့...

ကိုမှာဘက်မှာတော့ သူ့သားငယ်ကို ငွေငါးဆယ်နဲ့ ရောင်းနေပါ
ပကော။ ။

x x x

လမင်းစန္ဒာ

၁၉၆၉-ဇန်နဝါရီလ တစ်ရက်နေ့ဆိုရင်ဖြင့် သားကြီးမွေးတာ တစ်နှစ်ပြည့်မြောက်ပြီ။ သားကြီးဟာ နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့မွေးတဲ့သူ ငယ်လေးပေါ့။

သားကြီးရဲ့ မွေးနေ့မှာတော့ ဘာဘဦးပုံစံဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာထုံးစံ အတိုင်း သံဃာငါးပါးပင့်ဖိတ်ပြီး အိမ်မှာ ဆွမ်းလုပ်ကျွေးတယ်။ သားကြီး မေမေကတော့ ဇန်နဝါရီ ၄ ရက်နေ့ မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးနေ့ကျမှ သူ့ သူငယ်ချင်းများ ကျောင်းကအားလပ်ခွင့်ရတယ်ဆိုပြီး အဲဒီနေ့ကျမှ ဆွေမျိုးသားချင်းနဲ့ သူ့မိတ်ဆွေတွေ ဖိတ်ပြီး မုန့်ဟင်းခါးကျွေးတယ်။

ဗေဒင်ဆရာတွက်ချက်ပေးတဲ့အတိုင်း သားကြီးနာမည်ကို “ကျော် ကျော်ဝင်း” လို့ အမည်ပေး ကင်ပွန်းတပ်တယ်။

သားကြီးရဲ့ နာနီကတော့ ကရင်အမျိုးသမီးပီပီ သားကြီးကို “စောဖိုးကဲ” လို့ အမည်ပေးတယ်။

ဘွားဘွားကတော့ “သားကြီး” ဆိုတာကလွဲလို့ ဘယ်အမည်ကိုမှ

မခေါ်ရက်ပါဘူး။ မင်းဘာ ဦးပုံစံက ဘာပြောလဲဆိုရင် “ခင်နှင်းယု ဆိုတဲ့ စာရေးဆရာမတစ်ယောက် ဝဋ်လည်တော့မယ်တဲ့။ သူများတွေ သားတစ်ယောက်ထဲအပေါ်မှာ ချစ်တဲ့အချစ်ကို “သည်းနိုင်ကြပါပေတယ်” ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုရေးပြီး သရော်ခဲ့တယ်တဲ့။ အေး...မင်းတို့ မြေးအဘွား အလှည့်ကျမှ ငါ စာရေးဆရာလုပ်ပြီး “သည်းနိုင်ကြပါပေတယ်ရဲ့ သည်းနိုင်ကြပါပေတယ်” ဆို တဲ့ ဝတ္ထုရေးပြီး သရော်ဦးမယ်ဟေ့”တဲ့။

ဒါကတော့ ဓမ္မတာပေါ့ သားရယ်။ အလှည့်ကျ မနွဲ့ရဘူးပေါ့။ သူများကို ကိုယ်က သရော်ခဲ့ရင် ကိုယ်လည်း သရော်ခံရတာပါပဲ။ ခံရဲတဲ့သတ္တိရှိရမယ်။ “ဇနိတံ-ပါကံဇနေတိ”တဲ့။ တို့များ ဗုဒ္ဓရှင်တော် ဘုရားကိုယ်တိုင်က “တူသောအကျိုးပေးတတ်တယ်”လို့ ဟောခဲ့ပေသားပဲ။

ဘွားဘွားကတော့ မင်းဘာစကားကြားရတော့ စိတ်ထဲမှာ ကြိတ် ပြုံးမိတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲသိလား။ ဘွားဘွားရှေ့စာမျက်နှာတွေမှာ ရေးခဲ့ သလိုပဲ။ မင်းဘာ ဦးပုံစံကြီးကလေး ရှေးဘုရင်တွေလိုပဲ။ သားမွေးပြီး မပေးနိုင်လို့ ထင်ပါရဲ့ ဘွားဘွားကို အရေးမပေးဘူး။ တစ်ခါတလေ သူ့ စိတ်ထဲခံစားရချက်တွေဟာ ပွင့်ပွင့်ပြီးထွက်လာတယ်။

တပ်မတော်(ကြည်း)ဗိုလ်သင်တန်းကျောင်းမှာ မင်းရဲ့ ဘာဦးပုံစံ ဟာ အုပ်ချုပ်မှု တပ်ခွဲမှူးအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့တဲ့အချိန်ကပေါ့။

တစ်နေ့မှာ ရုပ်ရှင်ကြည့်ရင်း ဘာပြောလဲဆိုတော့ “ရှေ့အတန်းက ကတုံးဆံတောက်နဲ့ အရပ်ဝတ်အရပ်စားဝတ်ထားတဲ့ သူငယ်လေးတွေ ကို ကြည့်စမ်း။ အဲဒါ ကိုယ်တို့ကျောင်းက ဗိုလ်လောင်းသင်တန်းသား ကလေးတွေ။ ဘယ်လောက်တက်ကြွပြီး ဖျတ်လတ်လည်း (အဲဒီ တစ်သုတ်ကလည်း လူငယ်တွေကျောင်းထွက်စတွေများတယ်) ကိုယ့်မှာ လည်း အဲဒီလိုအရွယ် သားမျိုးတစ်ယောက်လောက် လိုချင်တယ်”တဲ့။

ဪ...သူကတော့ အမှတ်တမဲ့ ပြောတာဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။

ဘွားဘွားရင်ထဲမှာတော့ ဆို့သွားပြီး မျက်ရည်လည်မိတယ်။ “ငါဟာ သားတစ်ယောက် အဖြစ်ရှိအောင်မွေးပြီး မပေးနိုင်တဲ့ မိန်းမပါလား။ ဒါကြောင့်ထင်ပါရဲ့ အစစ ငါဟာ ဘယ်လိုပဲ သူခိုင်းသမျှ ကြိုးစားဆောင်ရွက်ပေးပေမယ့် ငါ့အပေါ် သူမကျေနပ်ပေဘူးလို့ ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ်တွေးပြီး ဝမ်းနည်းမိသေးတယ်။

အို...သားကြီးမွေးတဲ့နေ့ကဖြင့် သူရုံးဆင်းပြန်လာပုံ တက်ကြွရွှင်လန်းနေတဲ့ မျက်နှာဟန်ပန်ပုံစံကို ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးလို့ထားရရင် ထားပြီး သားကြီးသိတတ်တဲ့အရွယ်ရောက်လာရင် ပြချင်တယ်။

ဪ...သူတို့ ယောက်ျားများဟာ “သားဦးရတနာ” ဆိုရင် သိပ်အားတက် ကျေနပ်ကြတာပဲ။ နောက်ဆုံးတစ်နေ့မှာသာ သူတို့ရဲ့ “သားဦး” ဆိုတာတွေက ချစ်သူနဲ့တွေ့ရင် ‘မ’ဘက်လိုက်သွားလို့ သမီးတွေ ရင်ခွင်မှာ ဖခင်တွေဟာ ခေါင်းချသွားရပေမယ့်လည်း သူတို့ဟာ “သားဦး” ကိုပဲ လိုချင်ကြတယ်။

သားကြီးကြီးပြင်းလာရင်တော့ ‘မ’ဘက်လိုက်ပြီး မိဘကို ပစ်ပယ်တဲ့ သားကြီးမဖြစ်ပါစေနဲ့ကွယ်။

သားကြီး မွေးဖွားလာပြီဆိုတဲ့ သတင်းကို မင်းဖေဖေ မိုလ်ကြီး ထွန်းအောင်ကျော်ဟာ ကောင်းကင်မှာ လေယာဉ်ပျံနဲ့ ပျံဝဲနေတုန်း သတင်းကောင်းကြားရတယ်။ မင်းဘဘဦးပုံစံကြီးကတော့ အိပ်ရာပေါ်လဲနေတဲ့ ဘွားဘွားကို သတင်းကောင်းလာပေးတယ်ကွယ့်။

“ခွေးမိ ဒီနေ့မနက်ကိုးနာရီက သားဦးမွေးတယ်တဲ့...”

ဘွားဘွားမဖြည့်စွမ်းနိုင်တဲ့ မင်းဘဘရဲ့ ဆန္ဒတစ်ခုကို သမီးဖြစ်တဲ့ ‘မိ’က ဖြည့်တဲ့အတွက် ဘွားဘွားဖြင့် မင်းမေမေ ‘မိ’နဲ့ သားကြီးကို အထူးကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် ဘွားဘွားတို့မိသားစုရဲ့ စိတ်ဆန္ဒကို အေးမြပြည့်ဝစေ

သော သားကြီးဖြစ်တဲ့အတွက် “မောင်စန္ဒာ”လို့ ဘွားဘွားက အမည်ပေးချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း ခုတစ်ခေတ်မှာ “စန္ဒာ”ဟာ မိန်းကလေးတွေရဲ့ နာမည်မှာ မှည့်ခေါ်တာများလို့ “မောင်ဆန္ဒ”လို့ မှည့်ရရင်များ ကောင်းလေမလားလို့ ဘွားဘွားတွေသေးတယ်။ ဆန္ဒဆိုပြန်တော့လည်း သားကြီး က တနင်္လာသားဆိုတော့ နေ့သင့်နံ့သင့် မဟုတ်ပြန်ဘူးကွယ့်။

ပညတ်သွားရာ ဓာတ်သက်ပါတတ်တယ်လို့ မြန်မာ့ဆိုရိုးတစ်ခု ရှိတယ်။ ဘယ်လိုပဲရှိရှိပေါ့လေ။ ဘွားဘွားအယူအဆကတော့ တနင်္လာဆိုသည်မှာ ဗေဒင်ဂဏန်းမှာ (၂)လို့ပြတယ် “စန်း”လို့လည်းခေါ်တယ်။ လမင်းကို ကိုယ်စားပြုတယ်။ လမင်းဟာ ကမ္ဘာဦးသူတို့ရဲ့ဆန္ဒကို ပြည့်ဝစေပြီး အေးမြချမ်းငြိမ်းစေတယ်။ မှောင်မိုက်တဲ့ညဉ့်အမှောင်ကို လည်း အလင်းရောင်ပေးတယ်။ ကမ္ဘာရဲ့ ဒီဘက်တစ်ခြမ်းမှာ မှောင်နေတဲ့ အခါမှာတောင် ဟိုဘက်တစ်ခြမ်း လင်းစေလို့ မျှတတဲ့ သဘောရှိတယ်လို့ ယူဆတယ်။

ခုခေတ်လူသားတွေ လကမ္ဘာပေါ်ရောက်သွားလို့ လဝန်းကို ခြေချမိတဲ့အခါ လမျက်နှာပြင်ဟာ ချိုင့်ဝှမ်းတွေ၊ ဖုံးမှုန့်တွေ၊ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲ၊ ကျောက်မှုန့်တွေနဲ့ ပြည့်နေတယ်ဆိုတာကို သိရတယ်။ တစ်ဖက်က ရုပ်ဝတ္ထုအနေနဲ့ မြင်ရသိရတာလည်း မှန်တယ်။

တစ်ဘက်ကနေ ရင်တွင်းခံစားရမှုမှာဆိုရင် ဘွားဘွားတို့ မြေပြင်က တိမ်သားကင်းစင်တဲ့ ညများမှာ ကောင်းကင်ကို လမင်းကြီးသာချိန်မှာ ကြည့်လိုက်စမ်းပါ။ တရုတ်နီမြေပေါ်ကပဲ ကြည့်ကြည့်၊ ရုရှားမြေပေါ်ကပဲ ကြည့်ကြည့်၊ အမေရိကန် မြေပေါ်ကပဲ ကြည့်ကြည့်၊ သားကြီးတို့ အမိမြန်မာပြည်မြေပေါ်ကပဲ ကြည့်ကြည့် လဝန်းကိုမြင်ရရင် လမင်းရဲ့ အေးမြကြည်လင်ပုံ၊ လှပပုံဟာ မြင်ရသူစိတ်နှလုံး ဘယ်လောက်များ အေးမြချမ်းငြိမ်းစေသလဲ သားကြီး၊ ရှေးဆန်ဆန် စာဖွဲ့ရင်...

“လူတန်းစားမရွေး၊ လူမျိုးမရွေး နှလုံးကိုပွားစေတတ်သော လမင်း စန္ဒာ” လို့ ဆိုရမယ်။

ဘွားဘွားဖြင့်လေ ဘွားဘွားတို့အိမ်လေးဟာ ကုန်းမြင့်ကလေး ပေါ်မှာရှိတယ်။ ဘွားဘွားတို့သားချင်းများနေထိုင်ရာ ရှမ်းကုန်းမြေမြင့်က ထင်းရှူးပင်တွေယူပြီး စိုက်ထားတယ်။ လသာတဲ့ညများဆို ထင်းရှူးရွက် “မွားမွား” လေးတွေ ကောင်းကင်ပြာနောက်ခံမှာ ယိမ်းနွဲ့လှုပ်ရှားနေပုံကို လမင်းကြီးသာခိုက် မြင်ရချိန်မှာ စိတ်ကို သိပ်ပြီး သာယာချမ်းမြေ့စေတာပဲ။

ဒါကြောင့် ဘွားဘွားရဲ့ သားကြီးဟာလည်း ပညတ်သဘောအားဖြင့် အမည်ဘယ်လိုပဲခေါ်ခေါ် တနင်္လာသားပီပီ လမင်းစန္ဒာကို သတ္တဝါတွေရဲ့ စိတ်နှလုံးသာယာချမ်းမြေ့ခြင်းကို ပေးစွမ်းနိုင်တဲ့ “လာခြင်းကောင်းသောလူကလေး” ဖြစ်ပါစေကွယ်။

x x x

မေတ္တာကုန်းမြေ

သားကြီးနဲ့တကွ တခြားသော လူကလေးများအတွက် ရည်စူး ပြီး ဒီစာအုပ်ကို ရေးသာရေးရတယ်။ ဘွားဘွားဟာ ချောချောမောမော လွယ်လွယ်ကူကူ အဆင်ပြေပြေနဲ့ ရေးရတယ် မထင်နဲ့။

ဒီစာအုပ်ကို ရေးနေဆဲ သားကြီးရဲ့အမေ'မိ'ကလည်း မိုးတွေမိပြီး ဖျားတယ်။ ဆရာဝန် သွားပြလိုက်တော့ 'မိ'ရဲ့ အဖျားကတော့ သာမန် အအေးမိတဲ့အဖျားလောက်ပဲ ဖြစ်တယ်တဲ့။ နာနီကတော့ (ဒစ်သီးရီးယား)ခေါ်တဲ့ ဆုံဆို့နာ ဖြစ်ဖို့ လည်ချောင်းထဲမှာ ရောဂါလက္ခဏာကို တွေ့ရတယ်ဆိုတော့ ဘွားဘွားဖြင့် ခြေမကိုင်မိလက်မကိုင်မိ ဖြစ်သွားတာပဲ။ ဆရာဝန်က ကူးစက်ဆေးရုံ အောင်ဆန်းကစားကွင်းနားက ဆေးရုံကို အမြန်ဆုံးတင်ပါတဲ့။ အဲဒီရောဂါဟာ မသိခဲ့လို့ ဆေးမဦးရင် လည်ပင်း အကျိတ်ရောင် အပြင်းဖျားပြီး အသက်မရှူနိုင်ဘဲ သေတတ်တယ်ကွယ့်။ သားရဲ့ဖေဖေက သိသိခြင်း မနက် ၇ နာရီ ဆေးရုံကိုပြေး နာနီကို ဆေးရုံတင်ရတယ်။

ဆရာဝန်များကလည်း အရေးတယူ ဂရုစိုက်ကြပြီး ထိုးသင့်တဲ့ ဆေးတွေ ကြိုတင်ထိုးကြတာပေါ့။ ဒီနေရာမှာဖြင့် လူနာတစ်ယောက်ရဲ့ အသက်ရှင်ရေးကို သူတို့ကြိုးပမ်းပုံ မြင်ရတော့ သူတို့ရဲ့မေတ္တာစေတနာကို ဘွားဘွားတိုင်းတာ မပြနိုင်အောင် ကျေးဇူးတင်မိတယ်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ မင်းဘဘကြီး ဦးပုံစံက ထုံးစံအတိုင်းပေါ့လေ။

“ကဲ...မိချို နံပါတ်(၁)တို့များ နာနီရဲ့ အသက်ကို ကယ်လိုက်ရပြီ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မသေနိုင်တော့ဘူးတဲ့...”

“နံပါတ်(၂)တယ်ရီ(သားကြီးကို ထိန်းတဲ့နာနီရဲ့ အမည်)ရဲ့ အိမ်ကိုသွားပြီးတော့ တယ်ရီရဲ့ ရောဂါအခြေအနေ တို့များဘယ်လို ကုသပေးတယ်ဆိုတာ သွားပြီး အကြောင်းကြားသင့်တယ်။ သူ့အိမ်က ဒါမှ စိတ်အေးမယ်တဲ့...”

“နံပါတ်(၃)သားကြီးကို ဘယ်သူကြည့်မလဲ၊ အဲဒီအတွက်လည်း နောက်နာနီရှာခဲ့ပါတဲ့...”

ဟုတ်တယ်ကွယ့် ‘မိ’ကလည်း ဖျားနေ၊ သားကြီးဖေဖေက အဲဒီအချိန်မှာ မိတ္ထီလာက မှော်ဘီပြောင်းလာရပေမယ့် ရန်ကုန်ကိုလာဖို့ ခွင့်သုံးရက်ပဲရတယ်။ ဘွားဘွားကတော့ မင်းကို ခြောက်လက ကျော်ကတည်းက မပွေ့နိုင်၊ မချိုနိုင်တော့ဘူး။ ဘွားဘွား ညာလက်က ဖောင်တိန်ကိုတောင် မနည်းကိုင်နေရတာကိုး။

မင်းဘဘ ဦးပုံစံက သူ့ပုံစံအတိုင်း နံပါတ်သုံးလေးထိုးပြီး အမိန့်ပေးလိုက်တာ လွယ်လွယ်ပဲ၊ သူ့အမိန့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ရမယ့် ဘွားဘွားကတော့ ဖျစ်ညှစ်ပြီး အားသစ်အင်သစ်မွေးပြီး မင်းနာနီကလေး ‘တယ်ရီ’ နေတဲ့ ငါးများတံကုန်းကို ပြေးရတယ်။

ဟိုရောက်တော့ သားကြီးကို နှစ်လသားအထိ ထိန်းပေးခဲ့တဲ့

‘နော်မေ’ဆိုတဲ့ နာနီလေးကိုသွားပြီး အကူအညီတောင်းရတယ်။ သူက ‘တယ်ရီ’တို့အိမ် ဘွားဘွားကို လိုက်ပို့တယ်။ ‘နော်မေ’ဟာ ဘွားဘွားရဲ့ ကျန်းမာရေးအခြေအနေကို သိတော့ သူဟာ ဘွားဘွားကို တွဲခေါ်ရှာ တယ်။ တယ်ရီတို့အိမ်က သန့်ရှင်းတဲ့ ခရစ်ယာန်ဘုရားရှိခိုးကျောင်းလေး ဘေးမှာရှိတယ်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းလေးက ကုန်းမြင့်ပေါ်မှာရှိတော့ ဘွားဘွားဟာ မနည်းပဲ နော်မေကို အားပြုပြီး တက်ရတယ်။ တယ်ရီတို့ အိမ်ရောက်မှ တယ်ရီအခြေအနေကို အားလုံး ရှင်းပြရတယ်။ သူတို့လည်း စိတ်ချမ်းသာသွားတယ်။

တစ်ခါ နော်မေအိမ်ပြန်သွားပြီး သားကြီးကို တယ်ရီကိုယ်စား ကြည့်ဖို့ နာနီလိုကြောင်း အကူအညီ တောင်းရတယ်။ နော်မေက သူ တစ်ရက်လိုက်ပြီး ကူညီပါ့မယ်တဲ့။ ရက်ရှည်ကူညီချင်ပေမယ့် သူ့အစ်မ က နေ့စေ့လစေ့မို့လို့တဲ့။ ကလေးမွေးချိန်မှာတောင် ဆရာမကို ခေါ်ပေး ဖို့ လူပိုမရှိလို့ပါတဲ့။

သူကတစ်ဆင့် သူတို့အမျိုးထဲက ‘ပုလဲဝါ’ဆိုတဲ့အမျိုးသမီးကို စီစဉ်ပေးတယ်။ ဒီမိန်းကလေးကလည်း တစ်ပတ်မှာ တနင်္ဂနွေတစ်နေ့ နိုင်ငံခြားသားအိမ်တစ်အိမ်မှာ အလုပ်ဆင်းရတဲ့အတွက် သူ ငါးရက် အကူအညီပေးပါ့မယ်တဲ့။

တစ်ခါ ‘အက်စတာ’ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးကလည်း ‘တယ်ရီ’ဟာ မျှော်မှန်းတာထက် ပိုကြာပြီးဆေးရုံမှာ နေရမယ်ဆိုရင် သူကြိမ်ပြီး နောက်ကလေးထိန်းအတွက် ကြိုးစားပေးပါဦးမယ်တဲ့။

အဲဒီညက ဘွားဘွားအိပ်ရာပေါ်လှဲရင်း ငါးမျှားတံကုန်းမှာရှိတဲ့ ကရင်အမျိုးသမီးများရဲ့ မေတ္တာစိတ်ကို လေးစားကြည်ညိုပြီး မေတ္တာပို့ မိတယ်။ ဖြစ်များဖြစ်နိုင်လို့ သူတို့ကရင်အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီးတွေက သဘောတူညီခဲ့ရင် အဲဒီ “ငါးမျှားတံကုန်း”ဆိုတဲ့အမည်ကို “မေတ္တာ

ကုန်းမြေ”လို့ အမည်ပြောင်းချင်တယ်။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီလိုရုတ်တရက် နာနီတစ်ယောက်ရဖို့ ဆိုတာ မလွယ်ကူဘူး။

တစ်ခါတုန်းက အိမ်တစ်အိမ်မှာ ဒုက္ခရုတ်တရက် ဖြစ်တာနဲ့ ဘွားဘွားနေရာတစ်ခုကို သွားအကူအညီတောင်းမိတယ်။

အကျိုးအကြောင်းကို စကားစရုံရှိသေးတယ်။ “ဒီကလေး ဘယ် အရွယ်ရှိပြီလဲ၊ လှုပ်တတ်ရင် မထိန်းနိုင်ဘူး။ အဘိုးအဘွား ရှိသလား။ လခက တစ်ရာနှစ်ဆယ်ပေးရမယ်။ ဘယ်နိုင်ငံခြားသံရုံးက လခ ဘယ် လောက်ပေးတယ်ဆိုပြီး မျက်နှာရှစ်ခေါက်ချိုးနဲ့ ပြောလိုက်ကြတာ ဘွားဘွား ဖြင့် အံ့အားသင့်သွားတာပဲ။ အဲဒီမှာ အုပ်ထိန်းသူလုပ်တဲ့ အဘွားကြီးက “မင်းတို့ဟာ အလုပ်မလုပ်ခင် ပိုက်ဆံစကား မပြောပါနဲ့” ဆိုတော့မှ ငြိမ် သွားကြတယ်။

ရင်ထဲကတော့ ဖြေမိတယ် “ရှင်တို့ ကလေးဘဝတုန်းက မလှုပ် မရှားဘဲ ကြီးပြင်းလာကြသလား။ ရှင်တို့မှာကော ဘိုးဘွားမရှိဘူးလား။ အလုပ်အကိုင် လုပ်မကြည့်သေးဘူး။ ပိုက်ဆံစကားစပြောတာကတော့ နာနီ(သို့မဟုတ်) ကလေးထိန်းတစ်ယောက်မှာ ရှိသင့်တဲ့မိခင်မေတ္တာ စိတ်ခေါင်းပါးလွန်းရာကျပါတယ်” လို့ စိတ်ထဲက ပြောခဲ့မိတယ် သားကြီး။ နောက်တော့မှ တဖြည်းဖြည်းတွေးပြီး ဆိုးတဲ့အိမ်တွေလည်း ရှိတတ်ကြ တာကိုးလို့ စိတ်ဖြေပြီး သူတို့ကို ဘွားဘွားခွင့်လွှတ်ပါတယ်။

ငါးမျှားတံကုန်းက ကရင်အမျိုးသမီးများကိုတော့ “ငါ့မိခင်ကိုယ် စား ငါတို့မှာ အခက်အခဲရှိတုန်း ငါ့ကိုပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့ကြပါလား” လို့ သားကြီး ကြီးပြင်းလာလို့ ဒီစာဖတ်တတ်လာရင် သူတို့ကို ကျေးဇူး ပြန်ပြုပါကွယ်။

ဘယ်ဘာသာမှာဖြစ်ဖြစ် ဘယ်လူမျိုးမှာဖြစ်ဖြစ် မေတ္တာတရားသည်

သာ အေးမြချမ်းငြိမ်းခြင်းကို ပေးစွမ်းနိုင်ပါကလား။

တယ်ရီနေကောင်းလာတော့ ဝိုင်းဝန်းကူညီကြတဲ့ ကရင်အမျိုးသမီးလေးတွေကို ဘွားဘွားက ကျသင့်တဲ့အခကြေးငွေကို ရှင်းလင်းပေးရင်း “မေတ္တာကို ငွေနဲ့တန်ဖိုးဖြတ်တယ်လို့ အထင်မလွဲပါနဲ့လို့ ပြောပြတော့” သူတို့က ပြန်ပြောတယ်ကွယ့်။ “သူတို့ဟာ ငွေကိုလိုချင်လို့ ကူတာမဟုတ်ပါဘူးတဲ့ သားကြီးကိုချစ်လို့ပါ” ဆိုပြီး ငွေလက်မခံကြဘူး။ ငွေစကားကြေးစကားလည်း မပြောကြဘူး။

ဘွားဘွားဖြင့် ရင်ထဲ ဘယ်လိုဖြစ်သွားလည်း မသိဘူး။ လူအမျိုးမျိုးနတ်အထွေထွေဆိုတဲ့စကားဟာ ဒီလိုအဖြစ်တွေကို ရည်ညွှန်းပြောတာ ထင်ပါရဲ့ သားကြီးရယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့မေတ္တာကို လေးစားတဲ့ အနေနဲ့ တခြားပစ္စည်းတွေနဲ့ပဲ သူတို့မေတ္တာကို ဂုဏ်ပြုရတယ်။ ငါးများ တံကုန်းက ဘွားဘွားဆက်ဆံခဲ့ရတဲ့ အက်စတာတို့၊ နော်မေတို့၊ ပုလဲဝါတို့ဟာလည်း နိုင်ငံခြားသားအိမ်တွေမှာ အလုပ်လုပ်လာခဲ့သူတွေပါ။ သူတို့ စိတ်ဓာတ်ကျတော့လည်း တို့အမျိုးသားချင်းဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ် ရှိပုံရတယ်။ နောက်နေ့လည်းကျရော တယ်ရီကို ပြုစုရတဲ့အတွက် ပင်ပန်းလို့ဆိုပြီး ထမင်းချက်က အိပ်ရာထဲလဲပြန်ရော၊ ဘွားဘွားက သူ့ကို ဆရာဝန်ဆီသွားပြပြီး ဆေးထိုးပေးရသေးတယ်။ ဆရာဝန်က အပိုင်းအခြားမရှိ အိမ်ပြန်နားခွင့်ပေးပါဆိုလို့ ခွင့်ပေးပြန်ကော။ ကဲ... သားကြီး ဒါကြောင့် ဒီစာတန်းကိုဖြင့် ဘွားဘွားဟာ ထမင်းချက်ရင်း၊ ကလေးထိန်းရင်း၊ ဈေးပြေးရင်းရေးခဲ့ရတာပဲ။ မင်းဘဘ ဦးပုံစံကြီးကတော့ တပ်မတော်ကြီးရဲ့ ကြွေးကြော်သံအတိုင်းပဲ။

“တိုက်ရင်းစည်းရုံး၊ စည်းရုံးရင်းတိုက်တဲ့။ ခုလည်း မိချိုတဲ့ ကလေးကူထိန်းရင်း ထမင်းချက်၊ ထမင်းချက်ရင်း တစ်ဖက်ကလည်း ကလောင်တံကို ကိုင်ရမတဲ့လေ...”

သြော်...ဘွားဘွားရဲ့ အတိတ်က ပြုခဲ့တဲ့ ကုသိုလ်ပါပဲ။ ဘယ်
 သောအခါမှ စာတစ်အုပ်ကိုဖြင့် တခြားစာရေးဆရာများနည်းတူ
 တစ်နေရာရာသွားပြီး အနားယူရေးနိုင်မလဲမသိဘူးနော်။ ခုတော့ဖြင့်
 အိပ်ရာက မနက်လေးနာရီထ မေတ္တာပို့ပြီး ဝိပဿနာတရားမှတ်တဲ့
 အချိန်ကလွဲလို့ ဘွားဘွား အနားမရခဲ့ဘူး။

x x x

အမွေ

၁၅-၅-၆၉။ အဲဒီနေ့ဟာဖြင့် ဘွားဘွားရဲ့ဘဘကြီး ဦးထွန်းဖေရဲ့ (၉၄) နှစ်ပြည့်တဲ့မွေးနေ့။ ဒီဘဘကြီးနဲ့သားကြီးကို မိတ်ဖွဲ့ပေးရမယ်။ ဘဘဦးထွန်းဖေကို တက္ကသိုလ်နယ်မြေမှာ စစ်မဖြစ်ခင်ကတော့ ဂျပန်ဆင် ဦးထွန်းဖေလို့ ခေါ်တယ်။ (ဂျပန်ဆင်ကောလိပ်မှာ မြန်မာစာကထိက ဖြစ်လို့ပဲ) ဒီဘဘကြီးရဲ့ဇနီးက ဒေါ်ဇွန်းတဲ့။ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ဘဝက သီလကောင်းလေတော့ ဘွားဘွားဒေါ်ဇွန်းက အသက်(၈၈)နှစ် အထိ နေရတယ်။ ခုတော့ ကွယ်လွန်သွားရှာပြီ။ ဘဘကြီး ဦးထွန်းဖေ ကတော့ ခုစာရေးနေချိန်ထိ အသက်ရှင်နေတုန်းပဲ။ သူဟာ ခရစ်ယာန် ဘာသာဝင် ဖြစ်သော်လည်း မျိုးချစ်စိတ်ရှိပြီး ဘွားဘွားရဲ့ ဘွားအေ ဒေါ်ကြီးနဲ့ မောင်နှမသားချင်းလို အထူးခင်မင် ရင်းနှီးခဲ့တယ်။ သွေးသား တော့ မတော်စပ်ပါဘူး။ အင်္ဂလိပ်အစိုးရလက်ထက်မှာ တက္ကသိုလ်က အောက်လွှတ်တော်အမတ်တစ်နေရာ ရွေးချယ်ပေးပိုင်ခွင့် ရှိတယ်။ သူဟာ တက္ကသိုလ်က ရွေးချယ်ခံလွှတ်တဲ့ အောက်လွှတ်တော်အမတ်ပေါ့။

ဘွားဘွား ကလောသွားနေစဉ်က “မင်းဘွားဘွားရဲ့ ကျေးဇူးတွေ ဘာဘာမှာ ရှိခဲ့တယ်ဆိုပြီး” သားကြီးရဲ့ ဘွားဘွားကို သူ့အထူးဂရုစိုက်ခဲ့ တယ်ကွယ့်။

၁၅-၅-၆၉ နေ့ကတော့ မနက်ဘက်ကပဲ တယ်လီဖုန်း ဆက် တယ်။

“ဒီနေ့ဟာ သူ့မွေးနေ့။ ညခြောက်နာရီမှာ ခရစ်ယာန်ဘာသာ ထုံးစံအတိုင်း ဆုတောင်းပွဲလုပ်မယ်။ မခင်ယုကတော့ လေးနာရီတိတိ လာခဲ့ပါ” လို့ တယ်လီဖုန်းရတာနဲ့ ဘွားဘွားက ဗုဒ္ဓဘာသာထုံးစံအတိုင်း သစ်သီးတွေယူသွားပြီး ဘာကြီးဦးထွန်းဖေကို ကန်တော့တယ်။ သူ့မျက်စိတစ်ဖက်က မှုန်ပြီး တစ်ဖက်ကတော့ ခွဲစိတ်ထားပေမယ့် မမြင် ရတော့ဘူး။ သူ့သမီး ဒေါ်လှသိန်းဟာ မနက်ည သူ့နာပြုဆရာမလေး တွေ အလှည့်ကျထားပြီး သူ့ဖခင်ကို ပြုစုတယ်။

သူဟာ ဘွားဘွားကို အိပ်ရာနားခေါ်ပြီး စကားပြောတယ်။ နားလည်းလေးနေလို့ သူ့ပါးနားကိုကပ်ပြီး ဘွားဘွားက စကားပြောရ တယ်။

သားကြီးရဲ့ ဖိုးဖိုးကြီး ဦးဘဟာ နားလေးသူမို့ ဘွားဘွားအတွက် နားလေးတဲ့သူတွေနဲ့ စကားပြောရတာ ပင်ပန်းခြင်း မဖြစ်တော့ဘူး။

သူက ဘွားဘွားကို ပြောတယ်။

“မခင်ယုကို ဘာဘာအမြဲသတိရနေတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီနေ့ မနက် ကတည်းက တယ်လီဖုန်းဆက်ခိုင်းရတယ်။ မင်းသတင်းကို ဘာဘာ အမြဲနားထောင်နေတယ်၊ မေးနေတယ်။ မင်းဟာ ခုထိ စာဆက်ရေးနေ တုန်းပဲဆို။ အခု မင်းရေးတဲ့ဝတ္ထု (ယဉ်မင်းပိုက်) ကိုရုပ်ရှင်ရိုက်ပြီး ရန်ကုန်မှာ အခုပြနေဆဲဆို...”

ဘွားဘွားက “ဟုတ်ကဲ့” လို့ ပြောလိုက်တယ်။ သူက စကားဆက်

ပြောပြန်တယ်။

“အေး...စာရေးခြင်းအလုပ်ဟာ သိပ်မွန်မြတ်တာပဲ။ သူတစ်ပါးကို ရေးပြချင်တော့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ဟာလည်း ရှာရဖွေရ မှတ်ရ သားရ၊ လေ့လာရတော့ ကိုယ့်အဖို့လည်း အကျိုးရှိသူတစ်ပါးကိုလည်း ပညာတစ်ဆင့် ဖြန့်ဖြူးရတာ အင်မတန်ကြီးမားတဲ့ ကုသိုလ်ပဲ။ စာကို ဆက်ပြီး ရေးပါနော်။ မင်းရဲ့ ကျန်းမာခြင်းအခြေအနေကော ကောင်းရဲ့လား” တဲ့။

“သွေးနှစ်ပုလင်း သွင်းထားလို့ ကောင်းပါတယ် ဘဘကြီး” လို့ ဖြေလိုက်တယ်။

“တို့များအားလုံး ဝါးခယ်မက ထွက်လာခဲ့ကြတာ ဝါးခယ်မမြို့လေးကို မမေ့ပါနဲ့၊ မင်းရတဲ့ငွေနဲ့ ဝါးခယ်မကို ဘာပြန်ပြီးလှူသလဲ...”

“အများနဲ့ပတ်သက်တဲ့စာသင်ကျောင်းအဆောက်အအုံတွေမှာ တတ်နိုင်သလောက်တော့ လှူခဲ့ပါတယ်” လို့ ဘွားဘွားက ဖြေတယ်။

သူက ဘာပြန်ပြောသလဲဆိုတော့ “အေး...မင်းတို့ရဲ့ ဘိုးအေဟာ ဦးရွှေဂုန်း၊ ဘွားအေက ဒေါ်ကြီး...မကြီးဟာ အင်မတန် စနစ်ကောင်းပြီး တော်တဲ့မိန်းမပဲ။ ဘဘကတော့ သူ့ကို အစ်မရင်းလို ခင်လို့ အစ်မကြီးလို့ ခေါ်တယ်။ မင်းတို့မှာ ဦးကံဆိုတဲ့ ဘိုးအေ တစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူက မကြီးနဲ့ဆိုရင် မောင်နှမတော်တယ်။ သူက ကဗျာဆရာကြီးဆိုပါတော့ ကွယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း သူ့ သားသမီးအရင်းသုံးယောက်ဟာ တခြား နေရာမှာတော့ တော်ပါတယ်။ မြန်မာစာပေမှာ သူလို ထွန်းထွန်းပေါက်ပေါက်မဖြစ်ခဲ့ဘူး။ အေး...မောင်နဲ့နဲ့ မင်းနဲ့ကတော့ သူ့အမွေအဆက် သွေးပါလာတယ်ထင်တယ်ကွယ်။ မြန်မာစာပေကို ဆက်လက်ပြုစုဖို့ ဝါသနာပါလာခဲ့ရုံမက အောင်မြင်ကြလို့ ဘဘသိပ်ဝမ်းသာတာပဲ။ မောင်နှမအမွေကို မင်းက ဆက်ခံလာခဲ့တာပဲ။ သေသည်အထိ တို့ မြန်မာ

စာပေကို ဆက်လက်ပြုစုဖို့ မင်းကြီးစားစမ်းပါတဲ့...”

“ဒါနဲ့...မင်းရဲ့စာပေအမွေကိုရော ဘယ်သူပေးခဲ့မှာလဲ...”တဲ့။

အိုး...ဘွားဘွားဖြင့် သူ့မေးခွန်းကို ဘယ်လို ဖြေရမယ် မသိဘူး။
(ဒီမေးခွန်း) ကောက်ကာငင်ကာ မေးလိုက်တဲ့(ဒီမေးခွန်း) ဘွားဘွား
ဘယ်လိုဖြေရပါ။

စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါအုံး။ သားကြီး ဘယ်သူဟာဖြင့် သားဦးကို
ချစ်လွန်းလို့ ဘယ်သူဟာဖြင့် မြေးဦးကို ချစ်လွန်းလို့၊ အမွေ ငွေဆယ်
သိန်း၊ ရွှေက ခွက်ငါးဆယ်၊ စိန်က သုံးပြည် အမွေပေးခဲ့တယ်ဆိုတာ
လက်ဆုပ်လက်ကိုင် ပေးလို့လည်း ရတယ်။ တကယ်သာရှိခဲ့ရင် ခံယူရတဲ့
သားစဉ်မြေးဆက်ကလည်း လက်ခံယူလို့ရတယ်။ ဒီစာပေဆိုတဲ့ ‘အမွေ’
ကို ပေးချင်တဲ့လူက ပေးခဲ့ဦး ဆက်ခံဖို့ဆိုတာက အခက်သား၊ “ဘယ်သူက
ဆက်ခံလို့ ဘယ်သူ့ကို ပေးခဲ့ရမလဲ”လို့ ဘွားဘွား တစ်ထိုင်တည်းစဉ်းစား
နေမိတယ်။

သူစိတ်ကျေနပ်အောင်လို့တော့ ဘွားဘွားဖြေခဲ့ပါတယ်။

“ဘာ စာပေအမွေဆိုတာ ပေးချင်တဲ့သူက ပေးခဲ့ဦးတော့
ခံယူတဲ့သူမှာ ပါရမီဆိုတာ ရှိသေးတယ်”လို့ပဲ ဘွားဘွားအကျဉ်းချုံး
ဖြေခဲ့တယ်။

အဲဒီနေ့က ဘွားဘွား ဘာကြီးဦးထွန်းဖေကို ကန်တော့ပြီး ပြန်
သာလာခဲ့ရော၊ “ဒီအမွေ”ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို အိပ်ရာဝင်အထိ တွေးလို့
မဆုံးခဲ့ဘူး။ သားကြီးကို မြေးဦးအဖြစ် ချစ်လွန်းလို့ အမွေပေးခဲ့ချင်တယ်
ဆိုတာတောင် သားကြီးဟာ ကြီးပြင်းလာရင် မြန်မာစာပေနဲ့ ကိုယ့်ရိုးရာ
အနုပညာတွေကို မြတ်နိုးတဲ့သူ၊ ပြုစုချင်တဲ့သူ ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်ဦးမှာ
ကိုးကွယ်။

ဘွားဘွားတို့ မြန်မာပြည် ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထ ရှိတယ်။ အမေ၊ အဖေဆို

သူတွေက မျိုးချစ်စိတ်ထက်သန်ပြီး ကိုယ့်မျိုးရိုး ဓလေ့ထုံးစံဘာသာ တရားတွေကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက် ထိန်းသိမ်းကြသူတွေဖြစ်ပေမယ့် လည်း သားသမီးကျတော့ (What is the Phone Gyi, Mammy) (ဘုန်းကြီးဆိုတာ ဘာလဲမေမေ)လို့ မေးတတ်တဲ့ သားသမီးတွေ (I do not want to Stay in Burma. Burma is very poor and the weather is very hot.) (ဗမာပြည်မှာ မနေချင်ဘူး။ သိပ်ဆင်းရဲပြီး ရာသီဥတုကလည်း ပူလိုက်တာ) လို့ ပြောတဲ့ သားသမီးတွေကို မွေးမိ တတ်တယ်။

ရယ်စရာတစ်ခု သားကြီးကို ဘွားဘွားပြောရဦးမယ်။

မင်းရဲ့မေမေ‘မိ’ ငါးတန်းအောင်တော့ အင်္ဂလိပ်မက်သဒစ်ကျောင်း မှာ ဘွားဘွားပြောင်းထားရတယ်။ ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းထားရတာ မလွယ် ကူဘူး။ သွားရေးလာရေးနဲ့ အဆင်ပြေတာကို ကြည့်ထားရတယ်။ မင်းရဲ့ ဘကြီးနဲ့ ဇနီးဒေါ်မြရီက ‘မိ’ ဆယ်တန်းသာ အောင်ရော သူ့ကားနဲ့ ကျောင်းပို့ပေးတော့ လွယ်ကူရာမှာ ထားရတယ်။

ရှစ်တန်း၊ ကိုးတန်းလောက် ရောက်တော့ သားကြီးရဲ့မေမေ‘မိ’ က ဘွားဘွားကို စကားတစ်ခု လာပြောတယ်။

“မေမေ ဒီနေ့ဦးသိန်းဟန် (ဆရာဇော်ဂျီ)ရဲ့ သမီး‘အုန်း’ကလေး ‘မိ’ကို လာမေးတယ်။ မင်းအမေ ခင်နှင်းယုဆိုတာ စာရေး ဆရာမကြီး၊ မင်းက ဘာဝတ္ထုရေးတတ်လဲတဲ့ သမီးကိုမေးတယ်။ ဒါနဲ့ သမီးက ဘာ ပြန်ပြောလိုက်လဲဆိုတော့... အေး... ‘အုန်း’ ရဲ့ဖေဖေကလည်း ကဗျာဆရာကြီး ဇော်ဂျီတဲ့။ မင်းရော ကဗျာ ဘယ်နှစ်ပုဒ်စပ်တတ်လဲ မေးတော့ သူကဖြေတယ်၊ ငါ တစ်ပုဒ်မှ မစပ်တတ်ဘူးတဲ့။ ‘မိ’ကလည်း ဖြေလိုက်တယ်။ အေး ငါလည်း ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်မှ မရေးတတ်ဘူးလို့...”

ဘွားဘွားလည်း 'မိ' စကားကြားရလို့ ပြုံးမိသေးတယ်ကွယ့်။ အခု 'အုန်းနဲ့ မိ'တို့ဟာ ဆေးပညာကို ဝါသနာပါလိုက်စားပြီး ဆေးသိပ္ပံ ကျောင်းသူတွေ ဖြစ်နေကြတယ်။ ဒီစာရေးချိန်မှာ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ဆေးတက္ကသိုလ်မှာ လေးနှစ်ပညာသင်ကြားအောင်မြင်ပြီးလို့ ငါးနှစ်ထဲ ရောက်လာကြပြီ။ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့က ခုနစ်နှစ်စာသင်ရတယ် ကွယ့်။

သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ အနုပညာစာပေကို မိဘများလို ဝါသနာ မပါသော်လည်း လူသားတို့အသက်ရှည်ရေး၊ ကျန်းမာရေးကို ပေးစွမ်း နိုင်တဲ့၊ ဆေးပညာကို ဝါသနာပါတဲ့ အမျိုးသမီးများဖြစ်လာလို့ ဘွားဘွား မှာ ဝမ်းသာရသေးတယ်။ ဆရာဝန်များအဖြစ်ကို ချောချောမောမော ရောက်ပါစေလို့ ဆုတောင်းမေတ္တာပို့သရသေးသကွယ့်။ ရော့အင်ရိုး (Rock'en Roll) ကပြီး ဖင်လှုပ်လှုပ်၊ ခေါင်းလှုပ်လှုပ်နဲ့ အနောက်နိုင်ငံ ယဉ်ကျေးမှုကိုမှ အထင်ကြီးတဲ့ ကလေးမတွေများ ဖြစ်လာရင် ဘွားဘွား တို့ရင်ကွဲရော။

ပညာသင်ကြားဖို့၊ အမြင်ကျယ်ဖို့၊ တခြားတိုင်းပြည်တွေမှာ သွား ရောက်လေ့လာဆည်းပူးတာတွေရယ် တခြားမလွဲမရှောင်သာတဲ့ အကြောင်းတွေရယ်ကလွဲရင် ကိုယ့်တိုင်းပြည်ကို ပစ်ပြေးတဲ့ စိတ်ဓာတ် မျိုးတော့ ဘွားဘွားအားမပေးချင်ဘူး။ ဘယ်လိုပဲ ဆင်းရဲလို့ ကိုယ့်တိုင်းပြည် ဟာ အကြပ်အတည်းတွေ့နေတောင် ဒီတိုင်းပြည်ကို ဖက်ပြီး ဒီတိုင်းပြည် ရဲ့ ဆင်းရဲခြင်း ဖွံ့ဖြိုးသာယာခြင်း မရှိတာတွေကို အနစ်နာခံပြီး လုပ်ရ မှာပေါ့။

x x x

ပုံစံ

ဘွားဘွားဟာ ဘဘကြီးဦးထွန်းဖေပြောတဲ့ 'အမွေ' ဆိုတဲ့စကားနဲ့ ဆက်စပ်ပြီး ပုံစံဆိုတာကို သွားပြီး တွေးမိတယ်။

ကလေးငယ်များရဲ့ စိတ်ဓာတ်ဟာ ရေလိုပဲ၊ ထည့်ရာခွက်ရဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်အတိုင်း လိုက်ပြီး တည်ရမှာပဲနော်။ လက်ရှိအစိုးရနဲ့ တကွ အစိုးရအဆက်ဆက်ရော တခြားနိုင်ငံအစိုးရတွေကော နောင်တစ်ခေတ် မှာ ကြီးစိုးလာမယ့် သားကြီးတို့လို လူလေးများကို သူတို့ကြိုက်တဲ့ပုံစံ သွင်းကြတယ်။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လာမယ့်တစ်ခေတ် (အနာဂတ်ကို သားကြီး နဲ့ဆို ဒီစကားလုံးကကြီးများနေမလားမသိ) သားကြီးတို့လက်ထဲမှာ လွှဲအပ်ပြီး တစ်ခေတ်ပြီးတစ်ခေတ် ကုန်ဆုံးသွားကြတာပဲ ဒါကိုပဲ "သမိုင်း" လို့ ဆိုပြီး လူတွေက စာပေအက္ခရာတင်ပြီး ပြုစုကြတယ်။

ဘွားဘွားအခုရေးမယ့် ပုံစံဆိုတာကတော့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် သမိုင်းထိုးလောက်အောင် ကျမ်းကြီးတစ်စောင်မဟုတ်ပါဘူး။

ဘွားဘွားမို့လို့ စာရေးရင် သားကြီးက ဘွားဘွားရဲ့ စားပွဲနားလာ ပြီး 'ဖီးဖီး' ဖီးဖီး'နဲ့ ကရင်လိုခေါ်ပြီး ထွက်သွားတယ်။

သားကြီးရဲ့ ကြည်လင်တောက်ပနေတဲ့ မျက်လုံးလေးနှစ်လုံးဟာ ဘွားဘွား ဦးနှောက်ကို ရှင်းပြီး အသည်းကို အေးသွားတာပဲ။ ဒါကြောင့် ဘွားဘွားပတ်ဝန်းကျင်ဟာ အပူအရှုပ်တွေ ပြဿနာတွေ ပွေနေတဲ့ကြား က စာတွေရေးလို့ရတယ် ထင်ပါရဲ့နော်။

သားကြီးရဲ့ မေမေ'မိ'ငါးနှစ်သမီးက ဘွားဘွား စာရေးတဲ့စားပွဲ ဆားမှာ သူ့အတွက်သုံးပေလောက်ရှိတဲ့ စာကြည့်စားပွဲလေး လုပ်ပေးရ တယ်။ ဘွားဘွား စာရေးရင် သူကလည်း ဒီစားပွဲလေးမှာ စာကျက် ကျောင်းသင်ခန်းစာတွေ လုပ်တယ်။ ပြီးတော့ သူဝါသနာပါတဲ့ ပန်းလေး တွေ ပန်းချီကားချပ်တွေနဲ့ ကစားနေတာပဲ။

သူ့ကိုကြည့်ရင်း မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ ပူပန်သောကစိတ်ဟာ ဝင် လာတယ်။ “ငါ့သမီးကြီးလာရင် ဘယ်လိုပုံစံနဲ့များ ကြီးလာမလဲ၊ လိမ် လိမ်မာမာနဲ့မှ ကြီးလာပါ့မလား” “သမီးတစ်ကောင် နွားတစ်ထောင်” ဆိုတာ မြန်မာစကားပုံမှာ ရှိတယ်။ အဓိပ္ပာယ်က သမီးတစ်ယောက် ထိန်းသိမ်းရတာဟာ နွားတစ်ထောင် ထိန်းရတာလိုပဲ။ ပင်ပန်းတယ်၊ တာဝန်ကြီးတယ်ဆိုပြီး နှိုင်းယှဉ်ပြတဲ့ မြန်မာစကားပုံပဲကွယ်။ ဘွားဘွား စိတ်ထင်တော့ နွားတစ်ထောင်ထက်တောင် အထိန်းရခက်သေးတယ် အောက်မေ့တယ်။ နွားတစ်ထောင်ထဲက မထိန်းတတ်လို့ နွားငါးရာ သေသွားဦး ပိုက်ဆံကုန်တာပဲ ရှိတယ်။

သမီးတစ်ယောက်က ဣန္ဒြေမရလို့ အထိန်းအသိမ်းမတတ်ရင် မိဘများ အရှက်ကွဲသေတဲ့အထိ စိတ်ဆင်းရဲကြရတယ်။ ဒါကြောင့် သားကြီးရဲ့မေမေ'မိ'ကိုကြည့်ပြီး “နွားတစ်ထောင်” ဆိုတဲ့ဝတ္ထုကို ဘွားဘွား ရေးခဲ့တယ်သား။

အခုလည်း သားကြီးကို ကြည့်ရင်း “ငါ့သားကြီး ကြီးပြင်းလာရင် ဘယ်ပုံစံနဲ့များ ကြီးလာမလဲ” ဆိုတဲ့ သောကဟာ ဘွားဘွားရင်ထဲ ဝင်လာပြန်ရော။ ကလေးတစ်ယောက်ကို သွင်းတဲ့ပုံစံဆိုတာ အစိုးရ တစ်ဦးထဲက လုပ်လို့ရတာမှမဟုတ်ဘဲ။ ကျောင်းတွေကရော မိဘတွေပါ ဝိုင်းကူမှ ဖြစ်တဲ့ကိစ္စပဲ။

အနီးစပ်ဆုံးက မိဘသူနဲ့အတူနေတဲ့ အိမ်သားပတ်ဝန်းကျင်ကို လိုက်ပြီး ကလေးများအကျင့်စာရိတ္တဟာ ပြောင်းလဲသွားရတာကိုး။

ဒါကြောင့် ဖွားဖွားတို့ ငယ်ငယ်က သင်လာရတဲ့လောကနီတိ ကျမ်းမှာ ...

“မြေကြီးကောင်း၊ မကောင်းကို မြေပေါ်မှာ ပေါက်တဲ့မြေဇာ မြက်ညှိုးမညှိုးကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သိရသတဲ့...”

“ရေရဲ့ အတိမ်အနက်ကိုတော့ ကြာရိုးကို မြင်တာနဲ့ သိရသတဲ့...”

“ပညာရှိမရှိကိုတော့၊ နှုတ်ထွက်စကားကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သိအပ်၏ တဲ့...”

“လူသားရဲ့ ဆွေစဉ်မျိုးဆက်၊ မြင့်မြတ်သလား။ မမြင့်မြတ် သလားဆိုတာ သူ့ရဲ့ ကိုယ်အမူအရာ နှုတ်အမူအရာကို ကြည့် ခြင်းအားဖြင့် သိရတယ်တဲ့...”

(ဒီနေရာမှာ ချွင်းချက်ကလေး ရေးပါရစေဦးသားရယ်။ အမျိုး မြတ်မမြတ်ဆိုတာ ပုဏ္ဏားသူဌေးသူကြွယ်ဆိုတဲ့ဂုဏ်တို့ ပိုက်ဆံတို့ အလိုက် အမျိုးအတန်းအစားကို ခွဲခြားပြီး နီတိဆရာကဆိုတာမဟုတ် ပါဘူးသား။ “စိတ်ဓာတ်မြင့်မြတ်သော အမျိုးဟုတ်မဟုတ်” လို့ ဆိုလို ခြင်းပါ။)

ဘွားဘွား သောကအပူကို ဆက်ရေးရဦးမယ်။ ပူလွန်းလို့ တစ်

သက်လုံး ထိုင်ကြည့်မယ်ဆိုလို့ရတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ သင်္ခါရ (ပြောင်းလဲတတ်တဲ့သဘောဟာ လောကမှာ အမြဲကြီးစိုးနေတော့ ဒီစာ ဒီလို ရေးနေချိန်မှာသာ မင်းရဲ့ဘွားဘွား 'ခင်နှင်းယု' ဆိုတာက ရှိနေတာကိုး။ နောက်တစ်ချိန် နောက်တစ်နေ့မှာ မင်းရဲ့ ဘွားဘွားကံကြမ္မာက ဘယ်လို ဖြစ်လာမယ်မှ မသိဘဲ။)

ဘွားဘွားကတော့ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မပူပါဘူး။

“အင်း ငါ့သားကြီးဟာ ဒီစာမျက်နှာ ရေးနေချိန်မှာ တစ်နှစ်ခြောက်လရှိလာပြီ။ သူ့ ဘာ ဦးပုံစံကြီးကတော့ (ခေတ်စကားနဲ့ဆိုရင် 'စံပဲ' ဟေ့) လို့ ဆိုရမယ့်လူစားမျိုးကွယ့်။ သူက ဗိုလ်သင်တန်းက ဗိုလ်လောင်းကျောင်းသားတွေနဲ့ သူ့ရဲဘော်တွေကို မောင်းနည်းမျိုး (လေ့ကျင့်ပေးနည်းမျိုး) အိမ်သားတွေကိုမောင်းတာ၊ ဘွားဘွားရေးတာကို မယုံရင် ပုံကြီးချဲ့တယ်ထင်ရင် သားကြီးလာတော့ သားရဲ့ ဘာကြီး ကားကိုမောင်းတဲ့ ရဲဘော်ကိုတင်အောင်ဆိုတာကို မေးကြည့်။ ကားမောင်းတဲ့သူမှာ စစ်အရာရှိများရဲ့ လက်စွဲ ရဲဘော်များဟာ အိမ်တစ်အိမ်ရဲ့ အတွင်းအပြင်ကို အကုန်သိတာပဲ။ သူလည်း သားကြီးကို အင်မတန် ချစ်ရှာတယ်။ တော်ရုံတန်ရုံ အိမ်သားတွေဆို မင်း ဘာကြီးခြေကို ဘယ်မိပါလိမ့်မလဲ။

မိုးလင်းလာတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် သူ့လက်က နာရီကိုကြည့်ပြီး “ဟေ့(Timing) ကိုက်ရမယ်၊ (Timing) ကိုက်ရမယ်(အချိန်ကိုက်ရမယ်။ အချိန်ကိုက်ရမယ်) အားလုံးဟာ အချိန်နဲ့ အံ့ကိုက်ဖြစ်ရမယ်ပေါ့” သားရယ်။

ခုခေတ် အလုပ်သမားတွေနဲ့ သူ့စိတ်ဓာတ်နဲ့ အံ့ကိုက်နေဖို့ အဆင်ပြေနေဖို့ လိုက်လံဖန်တီးရတဲ့ ဘွားဘွားဟာ မနက်လေးနာရီက ထပြီး စံနှုန်းပြည့် သူကြိုက်တဲ့ အံ့ကိုက်ဖြစ်အောင် သူနဲ့ အိမ်သားတွေကြား၊ အိမ်ဖော်တွေကြားမှာ လိုတာကို လိုက်ဖြည့်ရတာ ညဉ့်ခြောက်နာရီလည်း ထိုးရော ဘွားဘွားလည်း အိပ်ရာပေါ်ပစ်လဲရော။

ကိုယ့်ဟာ ကိုယ်တော့ အနေသာကြီးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဘွားဘွားစိတ်က အိပ်ရာက နိုးလာရင် ဘွားဘွားမျက်နှာလည်း ပြုံးထားတယ်။ အိမ်ဖော် တွေလည်း ပြုံးနေစေချင်တယ်။ ပြောတဲ့စကားသံကအစ အေးအေးမြမြ ချိုချိုသာသာ ဖြစ်စေချင်တယ်။ မျက်နှာ ရှစ်ခေါက်ချိုးများ အိပ်ရာက ထ, ထခြင်းမြင်ရရင် ရင်ထဲဆိုဆို သွားတာပဲ။

ဒါကြောင့် သားကြီးကိုကြည့်ရင်း...

“ဪ... သူ့ မြေးဦးဖြစ်တဲ့ မိုးကျော်ဝင်းကို သူက ဗမာ့တပ် မတော်(ကြည်း)တပ်သား တစ်ယောက်ဖြစ်နေလေတော့ သူကြိုက်တဲ့ စစ်ပုံစံကိုများ သွင်းလေမလား။ သူ့မြေးကရော သူ့သွင်းတဲ့ပုံစံ လိုက်ပါ မလား” လို့ စဉ်းစားမိတယ်။ ခုထိတော့ နာနီ တံမြက်စည်းလှည်းရင် သားကြီးဖို့ တံမြက်စည်းအသစ်တစ်ချောင်း သပ်သပ်ဝယ်ပေးရတယ်။ နာနီနောက်ကနေ လိုက်လှည်းတာပဲ။

ဓားလည်း အတုတစ်ချောင်း ပေးထားရတယ်။ ရှေ့ကမာလီက မြက်ခုတ်ရင် သားကြီးက နောက်က လိုက်မြက်ခုတ်တာပဲ။

ခြံတွေစားလို့ အိမ်ကြမ်းတွေ ပြင်နေပြန်တော့လည်း လက်သမား တွေ ရေပေါ်ထိုးနေပြီလားဆို သံအသွားတတ်မထားတဲ့ ရေပေါ်အတုကို သားကြီးလက်ထဲ ထည့်ပေးထားရတယ်။ ကြမ်းပေါ်မှာ ရေပေါ်စာထိုး တာ ချွေးများကို ပြိုက်ပြိုက်ကျလို့ တစ်ခါတလေ သားကြီး နာနီနဲ့ အခန်းတစ်ခန်းပေးထားပြီး တံခါးပိတ်ထားရတယ်။ အဲဒီအခါမှာလည်း တူထုသံ တုတ်ရိုက်သံဟာ အခန်းထဲမှာ ကျွက်ကျွက်ညံနေတာပဲ။ အချိန် တန်လို့ အခန်းထဲမှ လွတ်လိုက်တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ဇောင်းကလွတ်လိုက် တဲ့ မြင်းလားအောက်မေ့ရတယ်။ သားဟာ ခြံထဲကို တဟုန်တည်း ပြေးဆင်းသွားတာပဲ။ ဘွားဘွားဖြင့် နေ့တိုင်းပဲ နာနီ တယ်ရီကို ပြောရတယ်...။

“မနက် မိုးလင်းလင်းခြင်း မိုက်ပြည့်အောင် ထမင်းနဲ့ကြိုက်တာ

တစ်ခုခု စားထားပါကွယ်။ ဒီကောင်ကြီးနောက် မင်း လိုက်ရတာ မသက်သာဘူး”လို့ ပြောရတယ်။

တစ်ခါတလေတော့ မင်းတို့ မြေးအဘိုး ပြေးတာ လွှားတာတွေ ကြည့်ပြီး ဘွားဘွား ခေါင်းမူးလို့ ကိုယ့်အခန်းတံခါးပိတ်ပြီး တစ်ယောက် တည်း နေရတယ်။

ခုတော့ဖြင့် သူကြိုက်တဲ့ပုံစံအတိုင်း သားကြီးဟာ လျင်မြန် ဖြတ် လတ်သွက်လက်လွန်းလို့ သူတောင် တစ်ခါတလေ နောက်ကလိုက်ပြီး ဖတ်ဖတ်မောနေတာပဲ။ ကြီးတော့သာ ဘယ်လိုပုံ ပြောင်းသွားမလဲ မသိ ဘူးပေါ့လေ။ (ဒါက သားကြီးရဲ့ ဘဘ ဦးပုံစံရဲ့ သွင်းလိုသော ပုံစံပေါ့။)

ဒုတိယ။ ။ သားကြီးရဲ့ဖေဖေ ထွန်းအောင်ကျော်က ဗမာ့လေ တပ်မတော်မှာ ဗိုလ်ကြီးတစ်ယောက်။ သူကလည်း ခုနေခါသာ သားရဲ့ မေမေ ပညာသင်ဆဲမို့ သူ့ဇနီးနဲ့သားကို ဘွားဘွားတို့လက်ထဲအပ်ထား တာကို၊ ‘မိ’သာ ဒီဂရီရရင် သူတို့လည်း တစ်အိုးတစ်အိမ်နဲ့ ထူထောင်နေ ကြမှာပေါ့။ ဒီအချိန်ကျတော့လည်း “ငါ့သားကို ငါ ဘယ်လိုပုံနဲ့ မွေးမယ် ဆိုတဲ့အစီအစဉ် (Planning) က ရှိပြီး ဖြစ်မှာပေါ့။ သူ့လိုပဲ ကောင်းကင် မှာ လေယာဉ်ပျံနဲ့ ဝဲနေတဲ့လေသူရဲ ဖြစ်စေလိုတဲ့ဆန္ဒရှိချင်လည်း ရှိမှာပေါ့နော်။

တတိယ။ ။ သားကြီးရဲ့ မေမေ‘မိ’။ သူကလည်း ဘဝကံအကျိုး ပေးက မနှောင့်ယှက်ရင်တော့ သုံးနှစ်အတွင်း ဆရာဝန် ဖြစ်လာဦးမှာ ကိုး။ ဒီတော့လည်း သူ့စိတ်ထဲမှာ “ငါ့သားဟာ ငါ့လိုပဲ၊ ဆေးပညာ သို့မဟုတ် သိပ္ပံပညာမှာ ထူးချွန်တဲ့ သားကြီးဖြစ်လာရမယ်”ဆိုတဲ့ အစီ အစဉ်က ရှိချင်ရှိဦးမယ် သားရဲ့။ သူကလည်း တစ်ဦးတည်းသော သမီးမိန်းကလေးသာ ဆိုတယ်။ သူ့ဖေဖေ ဦးပုံစံသွင်းထားတဲ့ ပုံစံက ဝင်နေတော့ အသားရောင် ဖြူတာမည်းတာကလွဲလို့ စိတ်ဓာတ်က

သားအဖ နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ထပ်တည်းပဲ။ ခေါင်းမာတဲ့နေရာ၊ စကားကို မပြောချင်လည်း ပါးစပ်တောင် မဟဘူး။ ပြောရင်လည်း တစ်လုံးတည်းပဲ ပြောတယ်။ စကားလုံးက ပြောင်သလား၊ မပြောင်သလား၊ ပြတ်သားသလား၊ မပြတ်သားသလားဆိုတာကတော့ ဘွားဘွား နှိုင်းယှဉ်ပြရရင် “သူတို့ရဲ့ စကားလုံးမှာ အဟုန်အရှိန်သာရှိရင် ကြားရသူ တစ်ဖက်သား မော်တာနဲ့ ရင်ဝပ်စ်လိုက်လား အောက်မေ့ရတယ်။ ဒါလောက်ပါပဲ။ မယုံရင် သားကြီးလာတဲ့အခါ သားကြီးရဲ့ ဖေဖေကို မေးကြည့်။

တစ်ခါက သားကြီးဖေဖေက ဘွားဘွားကိုတိုင်တယ် “မိဟာ သိပ်ပြတ်သားပြီး ခေါင်းမာတာပဲ။ စာဖတ်ခန်းထဲရောက်သွားရင် တစ်ခါတည်း သားကြီးကိုရော၊ ကျွန်တော့်ကိုရော မေ့သွားတာပဲ” တဲ့။

ဘွားဘွားက ပြုံးမိတယ် သား။ “အစက မောင်ရင့်ကို တောင်းပန်တယ်မို့လား ဆရာဝန်ဖြစ်မှ လက်ထပ်ပါ။ ပြတ်သားတဲ့စိတ်မရှိရင်ကော မောင်ရင့်တို့သားကြီးတို့ကို စွဲလမ်းနေရင် စာဘယ်လိုကျက်ပြီး စာမေးပွဲဘယ်မှာအောင်ပဲ့မလဲ။ ပြီးတော့လည်း ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်လာရင် ပြတ်သားတိကျတဲ့အဆုံးအဖြတ်အပြုအမူကို နာရီပိုင်း မိနစ်ပိုင်းအတွင်း မပေးနိုင်ရင် တစ်နေ့တစ်နေ့ လူနာပေါင်း များစွာနဲ့ ဆက်ဆံနေရတဲ့ ဆရာဝန်တစ်ယောက်အဖို့ မခက်ပါလားလို့” အဖြေပေးရတယ်။

အင်း...မင်းရဲ့ မေမေ ‘မိ’ကလည်း သူ့လို နားကြပ်လည်မှာဆွဲလို့ ဆေးထိုးအပ်ကိုင်တဲ့ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်စေချင်လေမလားမသိ။

ဪ...ငါ့မြေးကြီး သေနတ်ကိုပဲကိုင်လေမလား။ လေယာဉ်ပျံပဲ မောင်းလေမလား။ ဆေးထိုးအပ်ကိုပဲ ကိုင်လေမလား။ သူတို့သုံးယောက်အလယ်မှာ သားကြီး ဘယ်ပုံစံနဲ့ များကြီးလာပါလိမ့်မလဲ။

“ဘွားဘွားကရော ကျွန်တော့်ကို ဘွားဘွားလို ကလောင်တံကိုင်ပြီး စာပေအနုပညာကို လိုက်စားတဲ့ သားကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လာအောင်

ပုံစံသွင်းမပေးချင်ဘူးလား”လို့ မေးစရာရှိတယ်။

ဘွားဘွား ဖြေမယ်သား..

“သားကြီးဝါသနာပါလို့ အထုံပါရမိရှိလာလို့ ဖြစ်ခါမှဖြစ်လာရော ဘွားဘွားပုံစံ မသွင်းတတ်ဘူးသားရယ်”လို့ ဘွားဘွားဖြေရမယ်။ မှန်တယ် အဆုံးစွန်စကားနဲ့ရေးရင် ကျောင်းမှာ စာသင်တဲ့ဆရာ တစ်ယောက်ဟာ တပည့်ကို စာတတ်အောင်တင်မက ကောင်းသောတပည့်များဖြစ်အောင် ပုံစံသွင်းတတ်ရတယ်။ ဘွားဘွားမှာ အဲဒီပညာမတတ်လေတော့ ဒီဂရီ တစ်ခုသာ ယူထားတယ်ဆရာ မဖြစ်ဘူး။ သားကြီးရဲ့ ဘွားလေးငယ် ဒေါ်နုနုကသာ တက္ကသိုလ်မှာ ဆရာမတစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ်။

“ဟင်...ဒီလိုဖြင့်ရင့် ဘွားဘွားရဲ့အိမ်ထောင်စုကြီးကို ဘွားဘွား ဘယ်လိုအုပ်ချုပ်ပြီး ကျွန်တော့်မေမေ ‘မိ’ကိုရော ဘွားဘွား ဘယ်လိုထိန်း သိမ်းလာခဲ့သလဲလို့ သားကြီးက ပြန်မေးစရာရှိတယ်...”

ဘွားဘွားက ရိုးရိုးသားသားပဲ ပြန်ဖြေရဦးမယ်။

“သားကြီးရဲ့မေမေ ‘မိ’ကိုဖြင့် ဘွားဘွားပုံစံလည်း မသွင်းပါ။ ထိန်း လည်းမထိန်းပါဘူး”လို့ အဖြေပေးရမယ်။ ‘မိ’ငယ်ငယ်က ‘မိ’ကို စနစ် တကျ မွေးပေးတာ ဘယ်သူလဲဆိုရင် ဘွားဘွားရဲ့ အစ်မကြီးဒေါ်တင်ဦး ပဲ။ ဘွားဘွားက လွယ်အိတ်တစ်လုံးလွယ်ပြီး ရုံးတက်” ရုံးကပြန် ကျောင်းတက်။ ဘွားဘွားတက်ရတဲ့ရုံးက ဦးစိတ်မြန်(ဦးနု)ကြီး အုပ်ချုပ် တဲ့ရုံး။ သူကလည်း နာမည်ကသာ ဦးနု။ ပုံစံကိုက်။ အချိန်ကိုက်စိတ်မြန် လက်မြန် လူတစ်ယောက်။ ဘွားဘွားတို့ရုံးအဖွဲ့ဝင်တွေဟာ တနင်္ဂနွေနေ့က လွဲလို့ ဂေဇက်ဝင်ရုံးပိတ်ရက်များဆိုတာ ဘယ်ရက်တွေလည်းလို့ မသိခဲ့ ဘူး။ ရုံးချိန်ကလည်း နံနက်ဆယ်နာရီကနေ ညနေ ငါးနာရီလို့သာ သတ်မှတ်ထားတယ် သူခေါ်ချင်တဲ့အချိန် လှမ်းခေါ်ရင် မိုးမလင်း သေးဘူး ထပြေးရတယ်။ ညနေ ရုံးဆင်းချိန်ဆိုတာကတော့ မှန်တယ်ကို

မရှိဘူး။ ကရင်သောင်းကျန်းသူများ ရန်ကုန်ကို ဝိုင်းထားစဉ်ကဆိုရင် ဘွားဘွား ညဉ့် ၁၂ နာရီအထိ အခြားရုံးသားများနဲ့အတူ အလှည့်ကျ တာဝန်ယူ ရုံးတက်ရတယ်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ မင်းဘဘ ဦးပုံစံက လာပြန်ရော “ဟေ့... ထမင်းမြန်မြန်စား ဆရာချက်ပံမင်း ရောက်နေတယ်” ဆိုတော့ စာသင်ခန်း ကို ပြေးရတယ်။ ဘွားဘွားက အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ (အိုင်အေ) ဥပစာတန်းဖြေ နေတော့ အင်္ဂလိပ်စာတစ်ဘာသာကို စိန်ပေါလ်က အင်္ဂလိပ်စာပြဆရာ မစ္စတာချက်ပံမင်းနဲ့သင်ရတယ်။

စာလည်းသင်ပြီးရော ဘွားဘွားလည်း ထမင်းတောင်မကြည့်ချင် ဘူး။ အိပ်ရာထဲပစ်ကွေးနေမိတယ်။ တစ်ခါတလေများ သမီးကြီး ‘မိ’ကို သူ့ဒေါ်ကြီးနဲ့အတူ အိပ်နေတဲ့အိပ်ရာထဲ သွားပြီး နဖူးလေးကို နမ်းကြည့် ရတယ်။

ဘွားဘွားရဲ့ မမက ‘မိ’ကို ငယ်ငယ်ကတည်းက ကျူရှင်လည်း မပေးရဘူး။ လိုမယ်ထင်တဲ့ဘာသာမှာ သူ့ကိုယ်တိုင်ပြတယ်။ “ကျူရှင် ပေးခြင်းဟာ ငယ်ရွယ်တဲ့ ကလေးကို ဦးနှောက်ပန်းရုံမက ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် အားကိုးစိတ် နည်းပါးစေတယ်တဲ့” ‘မိ’ဟာ မက်ထရစ်သာအောင် သွားရော၊ ကျူရှင်မပေးခဲ့ဘူး။

သူ့အဒေါ် ဒေါ်တင်ဦး ကွယ်လွန်သွားတော့ ဆက်လက်ပုံသွင်း သူကဖြင့် မင်းရဲ့ဘဘ ဦးပုံစံကြီးပဲ၊ တစ်ခါက သားကြီးရဲ့ဘဘက ပြောတယ်။

“မတင်ဦးဟာ အထက်တန်းပညာကို မသင်ရပေမယ့် ‘မိ’ကို အုပ်ထိန်းတဲ့စနစ်ကတော့ဖြင့် စနစ်တကျပဲတဲ့” သူလည်း ကွယ်လွန် ကာမှ မမရဲ့အရည်အချင်းကို အကဲဖြတ်မိတယ်ထင်ပါရဲ့ကွယ်။

ဘွားဘွားဟာ အုပ်ချုပ်ကွပ်ကဲမှုမှာ ညံ့ဖျင်းတယ်ဆိုရမယ်။

တစ်နည်း စိတ္တဗေဒခေါ်တဲ့ စိတ်ပညာနဲ့ ဘွားဘွားကိုယ်ကို ဘွားဘွား
 လေ့လာကြည့်တယ်။ စိတ္တဗေဒကို ဘွားဘွားတက္ကသိုလ်မှာတုန်းက
 မသင်ကြားခဲ့ပါဘူး။ တတ်သလောက်မှတ်သလောက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
 စိစစ်ကြည့်တော့ ဘွားဘွား ပထမဆုံး အလုပ်လုပ်ရတာ ဘကြီးနု (ဦးနု)ရဲ့
 ဝန်ကြီးချုပ်ရုံး သူတိုက်ရိုက်အုပ်ချုပ်တဲ့ အတွင်းရေး အတွင်းဝန်အဖြစ်
 လုပ်ရတယ်။ သူကလည်း စိတ်မြန်ကိုယ်မြန် ခေါင်းမာတာပဲ။

“သူအရေးတကြီး ခေါ်ယူလိုက်တဲ့အခါမှာ ငါအဆင်သင့်ဖြစ်နေ
 ရမယ်ဆိုတဲ့” စိတ်စောနေမှုဟာ အောက်လက်ငယ်သားတစ်ယောက်အဖို့
 မသက်သာဘူး သားကြီး။

တစ်ခါတလေ သူဘာပြောတတ်လဲဆိုတော့ “မိခင်ယု ငါနဲ့အတူ
 နေစဉ် (Training) ကို ရအောင်ယူစမ်းပါ။ တောင်ထိပ်တစ်ခုကို မိနစ်
 ငါးဆယ်အတွင်း ရောက်အောင်တက်ရမယ်ဆိုရင် တက်ရမှာ မင်းတာ
 ဝန်ပဲတဲ့။ ဘယ်လိုတက်ရမလဲ၊ ဘယ်နည်းလမ်း၊ လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်း
 ကိရိယာတန်ဆာပလာ၊ (ဖက်စီလတီ)ဆိုတာတွေကို ငါ့ဆီပြန်လည်
 တောင်းဆိုနေဖို့မလိုဘူးတဲ့...”

ကဲ... သူကလည်း ပုံစံတစ်မျိုးပဲကွယ့်။

အတူနေရသူ ဘွားဘွားရဲ့ ဖေဖေဆိုပြန်တော့ သူကလည်း
 “ဦးအချိန်မှန်” မင်းဘိုးဘိုးကြီး အချိန်မှန်အကြောင်းကတော့ ဘွားဘွား
 “ဖေဖေ” ဝတ္ထုမှာ ရေးခဲ့ပြီမို့ သားကြီး စာဖတ်တတ်လာရင် ဖတ်ကြည့်
 ပေတော့။

လက်ထပ်ထားရတဲ့ ဘွားဘွားရဲ့ ခင်ပွန်းသည် မင်းဘဘကတော့
 “ဦးပုံစံ”ပဲ။ သူ့အကြောင်းကိုတော့ သားကြီး တဖြည်းဖြည်း သိလာမှာ
 ပေါ့။ ဘွားဘွားကတော့ “ကျွန်မ၏ချစ်သူ” စာအုပ်မှာ ရေးနေဆဲပဲ။

အဲဒီလူတွေကြားမှာ ကြီးပြင်းလာရတဲ့ ဘွားဘွားဟာ အမြဲပဲ

(Attention)(သတိ)ဆိုတဲ့ အနေအထားမှာ ရပ်တည်နေရတယ်။ ကြာတော့ အဲဒီပတ်ဝန်းကျင်ကို ဘွားဘွား သိပ်ငြီးငွေ့တယ်။ စက်ဆုပ်တယ်။ ကန့်လန့်ကာတစ်ခုလို ဆွဲဖြဲလို့ရရင် ဆွဲဖြဲ ခုတ်တောက်ပစ်လိုက်ချင်တယ်။

ဒီတော့ ဘွားဘွားဟာ အိမ်ရှင်မဆိုတဲ့ နေရာတစ်ခုကို ယူပြီး အုပ်ချုပ်လာတော့ ကိုယ်ချင်းစာသနားပြီး သားသမီးကအစ ခိုင်းစေတဲ့သူ အထိ ဘယ်သူ့ကိုမှ (သတိဆိုတဲ့အနေအထား)မှာ မနေစေချင်ဘူး။ မကောင်းတတ်လွန်းလို့သာ ဖြစ်များဖြစ်နိုင်ရင် “မင်းတို့လည်း ငါ့အိမ်ကြီးမှာ ထင်သလိုနေ၊ ငါလည်း ငါ့ကလောင်တစ်ချောင်းနဲ့ ဖြစ်သလိုနေမယ်။ မနက်တစ်နပ်၊ ညတစ်နပ်သာ ထမင်းကျွေးကြပါတော့ကွယ်လို့” ပြောချင်လာတဲ့အဖြစ်တောင် ရောက်လာမိတယ် သားကြီးရယ်။

တကယ်တော့ အတွေးပါလေ၊ ဘယ်ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ။ သားကြီးရယ်နော်။ အိမ်ရှင်မတစ်ယောက်က အဲဒီလိုသာလုပ်လိုက်ရင် သူ့အိမ်ကြီးရဲ့ အခြေခံစည်းရုံးမှုဟာ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်မှာပေါ့။

အဲဒီတော့ ဘွားဘွားက နှစ်ဘဝနေရတယ်။ တစ်ဘဝက အိမ်ရှင်မကြီးပေါ့လေ။ တစ်ဘဝက ကိုယ့်ကလောင်နဲ့ဖြစ်ဖြစ်၊ အားထုတ်ထားတဲ့ ဝိပဿနာတရားနဲ့ဖြစ်ဖြစ် သူတို့အရှုပ်အထွေးတွေကို စွန့်ပြီး အေးချမ်းရာမှာ ကိုယ့်စိတ်ကို နားနေရတယ်။ ဒါကြောင့် မင်းဘွားဘွား ပိန်ညောင်လေးဟာ အသက် ဖုတ်လှိုက်ဖုတ်လှိုက်ရှူပြီး အသက်ရှင်နေသေးတာပဲကွယ့်။

ဒါတောင် တစ်ချိတစ်ချိ အိမ်သားများက “ဘွားဘွားဟာ အုပ်ချုပ်ကွပ်ကဲမှုညံ့ဖျင်းသည့်အတွက် အိမ်စေအလုပ်သမားများဟာ ရောင့်တက်ပြီး စည်းကမ်းပျက်တယ်တဲ့။ ဒီလိုဖြစ်ခြင်းသည် ဘွားဘွားတစ်တရားခံ”တဲ့။

ဘွားဘွားက ရယ်တာပေါ့။

“ဒီလိုဆိုရင် ဝမ်းမြောက်စွာနဲ့ အိမ်ရှင်မတာဝန်ကို လွှဲအပ်ပေးပါမယ်။ အချိန်မရွေးပါပဲ” လို့ ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

ဘွားဘွားကို သူတို့က ဘယ်လိုများ အဓိပ္ပာယ်အကောက်အယူမှားနေလည်း မသိပါဘူးကွယ်။

ဒါကြောင့် အလွန်ချစ်လှပါတယ်ဆိုတဲ့ သားကြီးကိုတောင် ဘယ်လို ပုံစံဖြစ်ရမယ်။ ဘွားဘွားလို ကလောင်တံကိုင်ပါ။ ဘာဖြစ်အောင်လုပ်ပါ။ ညာဖြစ်အောင်လုပ်ပါ။ ဘာမှမပြောချင်တော့ဘူး။

သားကြီး ဝါသနာပါလို့ တူကိုင်ကိုင်၊ တံဇဉ်ကိုင်ကိုင်၊ စူးကိုင်ကိုင်၊ ဆောက်ကိုင်ကိုင်၊ ကလောင်တံ စုတ်တံတွေ ကိုင်ချင်သေးသပါ့ဆိုလည်း ကိုင်ပဲ။

“တလောကလုံးကို ကျွန်တော့် ဂီတသံတွေနဲ့ ဖြိုးဖြိုးဝေပြီး စိုပြည်ရွှင်လန်းစေချင်သူပါဗျာ” ဆိုတဲ့ အယူအဆနဲ့ ဂီတ အနုပညာရှင်ဖြစ်ချင်လည်း သားကြီးသဘောပဲ။

တချို့ကလည်း ပြောကြသကွယ့်၊ အိုးထိန်းသည်ဟာ လက်ခတ်နဲ့ ကြိုက်သလို အချောသတ်ပြီး သူ့အိုးကို ပြုပြင်မွန်းမံတယ်တဲ့။

ပန်းပုဆရာဟာလည်း စူးဆောက်အစရှိတဲ့ ကိရိယာများနဲ့ ဆင်စွယ်၊ သစ်သား၊ ကျောက်သား စသည်ကို ထုလုပ်ပြီး မိမိကြိုက်တဲ့ ပန်းပုရုပ်ကို သွန်းလုပ်တယ်ပေါ့။

ဘွားဘွားက သူတို့ကို မဆန့်ကျင်လိုပါဘူး၊ မှန်ပါတယ်။ သို့သော်- ရွဲ့များ၊ သစ်သား၊ ကျောက်သား၊ ဆင်စွယ် အစရှိသည်တို့ဟာ ဓာတ်ခွဲကြည့်ရင် ပထဝီ၊ တေဇော၊ အာပေါ၊ ဝါယောဆိုတဲ့ အစုအဝေးမျှသာ ဖြစ်တယ်။

လူသားဆိုတာက ဟိုဝတ္ထုပစ္စည်းတွေလို ပထဝီ၊ တေဇော၊

အာပေါ၊ ဝါယောဆိုတဲ့ဓာတ်ပေါင်းစုနဲ့တကွ သူ့မှာ ကံ၊ စိတ်၊ ဥတု၊ အာဟာရဆိုတဲ့အကြောင်းတရားလေးပါး မွေးကတည်းကိုက ပါလာတာ။

“ဒီလိုဆို ဘွားဘွားက မြေးဦးမို့ ချစ်တယ်လည်းဆိုသေးရဲ့ သူတို့ လို ပုံစံနဲ့ပေတံနဲ့လူကို ပုံမသွင်းချင်နေပါ။ ဘာတစ်ခုမှ မဆုံးမတော့ ဘူးလား။ ကျွန်တော့်ကို မထိန်းသိမ်းတော့ဘူးလား” လို့ မေးစရာရှိတယ်။

ဘွားဘွားဟာ “အချစ်ကို ဆိုင်သာဆိုင် အပိုင်ရဲ့ခွဲတဲ့မိန်းမ မဟုတ် ပါဘူး။ ဒီစကားကတော့ လူကလေးတို့ နားလည်မယ့် စကားမဟုတ်ပါ ဘူး။ တဖြည်းဖြည်း လူပျိုရွယ် ဖြစ်လာပြီး ကြီးလာရင် သိမှာပေါ့လေ။

မကြာခင်ပဲ သူတို့အတောင်အလက် စုံလာရင် ဘွားဘွား ချစ်ပါ တယ်ဆိုတဲ့ သားကြီးကို သားရဲ့ ဖေဖေနဲ့ မေမေတို့က ဘွားဘွားရင်ခွင်က ဆွဲထုတ်ပြီးအဝေးကို ခေါ်သွားကြမှာပါ။

ဘဘကြီး ဦးပုံစံကလည်း သားရဲ့ ဘွားဘွားကို ရဲဘော်တစ် ယောက် အလုပ်သမားတစ်ယောက်ကို ချစ်နည်းမျိုးချစ်နေတာပါ။ (ဘွားဘွား အထင်လွဲရင်လည်း ဘွားဘွား ငရဲကြီးမှာပဲ)

ဒီတော့ “အချစ်ငတ်ရတဲ့သူ” ဘွားဘွားမှာတော့ အချစ်ငတ်မကြီး၊ အချစ်ရူးမကြီး မဖြစ်ရအောင် (ဝါ) အကြင်လိုချင်သောအကြောင်းတရား တို့သည်ရှိ၏။ ထိုလိုချင်သောဆန္ဒတို့ကို တောင့်တခြင်းသည်လည်း ဒုက္ခပဲတဲ့။ ဓမ္မစကြာတရားတော်အရလိုချင်တာမရသောဆင်းရဲကို ခံစားနေရတဲ့မိန်းမကြီးမဖြစ်အောင် အချစ်ကို ဘွားဘွားကပဲ စပြီးဖြတ် နေပြီဆိုတာကိုတော့ သားကြီးကို ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာနဲ့ပဲ ပြောပါရစေ သားကြီး။

သားကြီးကို ပုံစံမသွင်းလိုသော်လည်း ဘွားဘွားတစ်ယောက် ငယ်စဉ်ကဖြင့် ဘယ်လိုကြီးပြင်းလာတယ်ဆိုတာ သားကြီးကို ဘွားဘွား ပြောခဲ့မယ်နော်။

x x x

ဘုန်းမယ်ငယ်ကံ

ဒီလို ဘွားဘွား ပြောပြတာတွေကို သားကြီး ဖတ်ရှုပြီးတဲ့အခါမှ ဘွားဘွားရဲ့ စေတနာတွေ လူကလေးတို့အပေါ် ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာ နားလည်လာကြလိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါ သားကြီးတို့ ရင်ထဲမှာ အခံရှိတဲ့ ပညာရပ်တွေနဲ့ နှိုင်းချိန်ပြီး လက်ခံယူနိုင်တဲ့အပိုင်းကို လက်ခံပြီး ပယ်ထုတ် ချင်တဲ့အပိုင်းကိုပယ်ထုတ်ပစ်လိုက်ပေါ့။ ဘွားဘွားက သားကြီးတို့ကို အပြစ်မဆိုလိုပါဘူး။

သားကြီးမှာ ဘဘရယ်၊ ဖေဖေရယ်၊ မေမေရယ် ရှိပြီးသား။ သူတို့ ကြိုက်ရာသွင်းတဲ့ ပုံစံမှာ သားကြီး တည်ရမှာပေါ့။ သူများသွင်းချင်တဲ့ပုံစံ ကို ဘယ်တော့မှ ဘွားဘွား မဖျက်လိုပါဘူး။ အဖြည့်ခံသဘောနဲ့ အဝေး ကပဲ ကြည့်ချင်တဲ့စိတ် ရှိပါတယ် သားကြီးရယ်။

ဒါကြောင့်လည်း ဘွားဘွားက လာတဲ့ဇာတ်လမ်းမှာ အဝေးကနေ ပြီး လိုအပ်မယ်ထင်ရင် အဝေးကပဲ ဖြည့်စွက်ခဲ့တယ်။ ပဝါကို စုံချလို လောကဇာတ်သဘင်မှာ တပင်တိုင်မကခဲ့ပါဘူး။ အပျိုတော်လို ပွဲဦး

ထွက်တောင် မထွက်ခဲ့ပါဘူး။

ဘွားဘွားသားက ချင်ခဲ့ရင် အခြေအနေတွေ အလွန်ပေးခဲ့တာပေါ့။

သို့သော်လည်း ကန့်လန့်ကာကြီးက ဒီလောက် အတ္တပ္ပတ္တိ လူတို့ ဇာတ်ကို ကြည့်လာရတဲ့ ဘွားဘွားက ငြီးငွေ့လာပြီး မတည်မငြိမ် ပြောင်းဆန်နေတဲ့ ခေတ်ကိုဖြင့် တစ်ထောင့်တစ်နေရာက ကြည့်တယ်သာဆို ရတယ် တကယ်လည်း ကြည့်ရင်း ခံစားရတဲ့ ဝေဒနာတွေ ပြင်းပြလာတော့ ဘွားဘွား မပျော်တော့ဘူး။

ဘွားဘွားလိုသာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ခေါ်ပြီး သားကြီးကို ဒီစာရေးခဲ့ပေမယ့် ဒီစာရေးချိန်ဟာ လောကီစည်းစိမ်ကို ခံစားလိုချင်သူတွေ အဖို့ အလွန်ငယ်သေးတာပဲ။ အနောက်နိုင်ငံအရဆိုရင် ဘဝကို အသက်လေးဆယ်မှ စကြသတဲ့။ သူတို့အဆိုအတိုင်းသာဆိုရင် ဘွားဘွားခုမှ အသက်လေးဆယ်ကျော်ပဲ ရှိသေးတယ်။

ုဂ္ဂိပေတဲ့ မင်းတို့ ဘဘနဲ့ ပဝါစုံချလို့ မင်းပွဲသဘင်မှာ အတူယှဉ်တွဲလို့ မနွဲ့ခဲ့ပါဘူး။ တပင်တိုင် မင်းသမီးကြီးအဖြစ် တက်ကပြီး တစ်စင်ထောင်ဖို့ဆိုတာက ဝေလာဝေး။

မလွဲမရှောင်သာတဲ့ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ဥပမာ-ပေါင်းရေးသင်းရေး ပျက်ကွက်မှာစိုးလို့ ပါရတောင် မင်းဘဘ ဘေးနောက်ဆွယ်က အသာခပ်ကွယ်ကွယ်ပဲ လိုက်ခဲ့တယ် သားကြီး။

ဒီလို နေခဲ့တာတောင်မှ ဘွားဘွားဟာ တစ်စင်ထောင်ပြီး လူကလေးကို သူကြိုက်တဲ့ပုံစံသူသွင်းလိမ့်မယ်လို့ မလိုသူတွေက မင်းရဲ့ ဘဘနဲ့ ဖေဖေ၊ မေမေတို့ကို ကုန်းတိုက်ချောပစ်ကြသေးတယ်။

တော်ပါသေးရဲ့။ မင်းရဲ့ဘဘနဲ့ ဖေဖေ၊ မေမေတို့က ဘွားဘွားအပေါ် အထင်မလွဲပေလို့ပေါ့။

တကယ်တော့ သားကြီး ဘွားဘွားမှာရှိတဲ့ ရင်ထဲကမေတ္တာ

စေတနာ တွေဟာ သူတို့နဲ့ယှဉ်ပြိုင်ရင် မပိုရင်သာနေရမယ် မလျော့ပါဘူး။ ဒီတော့ ထားအပ်တဲ့မေတ္တာဟာ သားကြီးအပေါ်မှာ ဆက်လက်ပြီး ထားသွားမှာ ပဲ။ မေတ္တာဆိုတဲ့ ချစ်ခြင်းကို အလွန်အဖိုး အနုပညာတန်တဲ့ ရတနာတွေနဲ့လည်း လဲလို့မရဘူး။ သိကြားမင်းရဲ့ ဝရဇိန်လက်နက်မျိုးနဲ့လည်း ဘွားဘွား အသည်းနှလုံးထဲက ခွဲယူလို့ မရဘူးဆိုတာ သားကြီး အရွယ်ရောက်ရင် သိလာမှာပဲ။

ဒီလောကီဘုံအနွမ်းဆိုတဲ့ဇာတ်ရှုပ်မှာ ဘွားဘွားလို အေးအေးနေလိုတဲ့ လူတွေကိုတောင် ပုဒ်မအမျိုးမျိုးတပ် စွပ်စွဲပြီး ဇာတ်စင်ထောင့်တစ်နေရာကတောင် ကြည့်ခွင့်မရအောင် ဆွဲထုတ်ပစ်ချင်တဲ့ လူတွေရှိလာရတာဟာ သူတို့ကြီးပြင်းပေါက်ဖွားလာတဲ့ ဘဝပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း မသန့်လို့ပေါ့။

(ရှင်းရှင်းရေးရရင် ဘွားဘွားတို့ခေတ်ကလည်း မသန့်လို့ပေါ့။)

ဒီတော့ တည်ငြိမ်သောခေတ် အေးဆေး ငြိမ်သက်သောခေတ်မှာ သဘောထားပြည့်ဝတဲ့ လူငယ်များအဖြစ် သားကြီးအပါအဝင် လူကလေးများ ကြီးပြင်းလာစေ ချင်ပါတယ်။ ဒီတိုင်းပြည်ရဲ့ မျှော်ကိုးစရာ အားထားစရာဟာ ဒါပဲရှိတော့တယ် သားကြီး။ ဘွားဘွားတို့ခေတ်ရဲ့ အမွေဆိုးအကျင့်ဆိုး (သူ တစ်ပါးကို တိုက်ခိုက် ကုန်းချောပြီး မှ ကိုယ့်ကုလားထိုင်မြဲအောင် လုပ်ချင်တဲ့သူတွေ)ရဲ့ ဓလေ့တွေ သားကြီးတို့ရဲ့ ခေါင်းထဲမှာ မကျန်ရစ်ခဲ့စေချင်ဘူး။

ဒီလိုစေတနာတွေ ထားပါလျက်နဲ့မှ သူက ဇာတ်အုပ်ဇာတ်ဆောင် လုပ်ပြီး မင်းသမီးကြီးလုပ်ချင်တဲ့သူ တစ်ဇာတ်လုံးကို သူကြိုက်တဲ့ ပုံစံသွင်းချင်တဲ့ အမျိုးသမီးဗျလို့ အစွပ်စွဲခံရရင် ဒီစွပ်စွဲမှုကိုလည်း သားကြီး ဖေဖေ၊ မေမေတို့နဲ့ ဘာဘဦးပုံစံကြီးတို့က ယုံခဲ့ရင်တော့ “ဘုန်းမယ်ငယ်ကံ” လို့ဆိုပြီး ဘွားဘွားရဲ့ ဘဝကံအကြောင်းကိုပဲ ပုံချရတော့မှာပဲ။

ခုတော့ဖြင့် အချစ်ကို မပိုင်လေသော ဘွားဘွားဟာ “သူတို့သုံးဦး” ကြိုက်သလိုပုံစံသွင်းမဲ့ သားကြီးကို အဝေးကကြည့်ပြီး အဖြည့်ခံဘဝနဲ့ နေမှာပါ။

အဲ...အရေးရယ် အကြောင်းရယ် ဖြစ်လာလို့ ရှေ့ပိုင်းက ရေးခဲ့ သလို တစ်အိမ်လုံးရောဂါတွေ ကူးစက်ပြီး ဘွားဘွားတို့ အိမ်ရဲ့ စက်ယန္တ ရားကြီး ရပ်ခါနီးဆဲဆဲ ရောက်လာပြန်လို့ “မိချို ထဦး ဘာလုပ်ပါဦး လို့” မင်းဘဘ ဦးပုံစံက အမိန့်တော်ပြန်တော့လည်း မနက်လေးနာရီ ကနေ ဘွားဘွားထပြီးလုပ်ရတာ ညအိပ်ချိန်ထိပဲပေါ့။ ဘယ်သူက ရပ်ပြီး လက်ပိုက်ကြည့်နေနိုင်မှာလဲ သားရယ်။

ဘွားဘွားဟာလေ ဖြစ်ကိုဖြစ်တတ်ပါတယ် ပိန်ချည့်ယိုင်လဲမတတ် လှုပ်လှုပ်ကလေး ဖြစ်နေပေမယ့် အရေးအကြောင်းရှိလာရင်ဘယ်က အင်အားတွေလည်း မသိဘူး။ ဘွားဘွားရင်ထဲ အရိုးထဲ အသည်းထဲကို ဝင်လာပါရော။

အဲဒီအခါမှာ ဘွားဘွား ဆရာနှစ်ယောက်ရဲ့ စကားကို ဘွားဘွား ကြားယောင်လာတယ်။ တစ်ယောက်ကတော့ ဆရာချက်ပ်မင်း။ သူကွယ် လွန်ရှာပြီ။ သူက ရော်ဘင်ဆင်ကရူးဆိုးစာအုပ်ကို (Bed side book) အဖြစ်နဲ့ ဘာကြောင့် ရွေးချယ်သင့်လဲလို့ ဘွားဘွားအိုင်အေအတွက် သူ့ဆီစာသင်တုန်းက သူပြောပြတယ်။ ရော်ဘင်ဆင်ကရူးဆိုးရဲ့ သူ့ကိုယ် သူလေ့လာချက်ကို ပြောပြတာပါပဲ။

“ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်းပေါ်မှာ တစ်ယောက်တည်းနေချိန်ဟာဖြင့် အင်မတန် သတ္တိနည်းပြီး ကြောက်တတ်တဲ့သူတစ်ယောက်ပါပဲ။ သို့သော်လည်း အခြေအနေက လိုအပ်လို့ တောင်းဆိုလာခဲ့ရင် ကျွန်တော် ဟာ ရဲရင့်တဲ့ သူရဲကောင်းကြီး ဖြစ်လာပြန်ရော”တဲ့။

အင်္ဂလိပ်လိုတော့ မရေးပြတော့ဘူးနော်။ သားကြီးစာတတ်လာ တော့ ဖတ်ကြည့်။

နောက်ဆရာတစ်ယောက်ကတော့ ဆရာဇော်ဂျီ။ သူ့စကားလုံးက တော့ ရှင်းပါတယ်။ ဘွားဘွားဖြင့် ပြဿနာတစ်ခုနဲ့ ရင်ဆိုင်လာရင်...

“ဘဲအုပ်က တစ်ရာနှစ်ရာ၊ ဗေဒါကတစ်ပင်ထဲ။ အယက် အကန်ခံလို့၊ ဗေဒါပျံ အံကိုခဲ၊ ပန်းပန်လျက်ပဲ...”

အဲဒီကဗျာကို ရွတ်ဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိဒ္ဓိနှိုးရတယ် သားကြီး။ ဘွားဘွားအရွယ်ရောက်လာတော့ အင်မတန် အနှစ်သာရပြည့်စုံ ပြီး မြန်မာလူကလေးများကို ကိုယ်ကျင့်တရား ပြည့်စုံနေတဲ့ မင်္ဂလာ တရားတော်ထဲက တစ်ပိုဒ်ကို ရွတ်ဖတ်နေတယ်။ ဒါကတော့ ဗုဒ္ဓရှင် တော်ဘုရား ကိုယ်တိုင် ဟောကြားခဲ့တာပါပဲ။

“ဗုဒ္ဓဿလောက ဓမ္မေဟိ၊ စိတ္တံ ယဿ နကမ္မတိ အသော ကံ ပိရဇံခေမံ၊ ဧတံ မင်္ဂလ မုတ္တမံ။

မြန်မာလိုကတော့၊

လောကခံတရားရှစ်ပါးနဲ့ တွေ့ကြုံရသောရဟန္တာတို့ရဲ့ စိတ်ဟာမတုန်မလှုပ်။ စိုးရိမ်ခြင်းမရှိ။ ရမ္မက်ဆိုတဲ့ မြူလည်း မရှိ။ ဘေးလည်းမရှိ၊ ဒီလေးပါးသော တရားသည်သာလျှင် အလွန်မွန်မြတ်သော မင်္ဂလာပေပဲ...”

ဘွားဘွားဖြင့် အဲဒီ အပိုဒ်ကိုလည်း ဒုက္ခနဲ့ ရင်ဆိုင်လို့ စိတ်ဓာတ် ကျမယ့်ကြံရင် ခဏခဏရွတ်ဖတ်ရတယ်။ အဲဒီအခါ သတ္တိတွေဟာ ဘွားဘွားရင်ထဲ ပြည့်လာရော။

ကဲ...သားကြီးရင်ထဲ ဒါလောက်ဆို ရှင်းရောပေါ့။ “ချစ်လှစွာသော မြေးဦးကြီးလည်းဆိုသေးရဲ့။ ဘွားဘွားရဲ့ပုံစံကို သားကြီးကို ဘာလို့မသွင်း တာလဲ” လို့ သားကြီးမေးလာခဲ့ရင် ဘွားဘွားမသွင်းတတ်လို့ပဲ ဖြေရမယ်။

အဖြည့်ခံဘဝနဲ့ အဝေးကကြည့်ပါရစေတော့။

x x x

ငယ်ငယ်တုန်းက

တစ်ရံရောအခါတုန်းက အကျည်းတန်သော ဘဲလေးတစ်ကောင် ရှိလေရဲ့လို့ ပုံပြင်စသလို ဘွားဘွား ငယ်ငယ်က အကြောင်းကို စရလိမ့် မယ်။

ဘွားဘွား အတ္ထုပ္ပတ္တိအစအဆုံးကို ရေးပြမှာ မဟုတ်ဘူး။ ရေးစရာ လည်းမလိုဘူး။ အတ္ထုပ္ပတ္တိရေးလောက်အောင် ဘွားဘွားတစ်ခေတ်မှာ ဘွားဘွားဟာ ထူးချွန်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ငယ်ငယ်ကကြီးပြင်းလာခဲ့ရပုံကိုသာ (ပထမအရွယ်)ကိုသာ ရည်ရွယ် ချက်တစ်ခုရှိလို့ ဘွားဘွားရေးပြမှာ။

ဘွားဘွားတို့မောင်နှမခုနစ်ယောက် မွေးတဲ့အထဲမှာ ဘွားဘွားဟာ လည်ကုပ်တိုတိုမွဲညိုညိုနဲ့ အကျည်းတန်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ပါပဲ။ ဘွားဘွားမှာ အစ်ကို သုံးယောက်၊ အစ်မကြီးတစ်ယောက်နဲ့ ညီမ လေးနှစ်ယောက် ရှိတယ်။

သားကြီးအရွယ်ရောက်လာရင်လေ ဓာတ်ပုံအယ်လ်ဘမ်တွေမှာ